

TÚ CẦU MÈO

Tác giả: Phúc Mai

Convert: ngocquynh520

Edit: Vân Cherry

<http://vancherry.wordpress.com>

Mục lục

Văn án.....	1
Tiết tử:.....	2
Chương thứ nhất:.....	4
Chương thứ hai:.....	21
Chương thứ ba:.....	36
Chương thứ tư:.....	55
Chương thứ năm:.....	77
Chương thứ sáu:.....	92
Chương thứ bảy:.....	112
Chương thứ tám:.....	132
Chương thứ chín:.....	147
Hồi cuối:.....	180

Văn án

Không thể nào! Con mèo mập này lại giúp hấn dắt tơ hồng,

Nó giả trang thành tú cầu chui vào trong ngực hấn, để cho hấn trúng tuyển

Hai năm trước hấn đã cứu một mỹ nhân nhưng không biết nguyên do nàng biến mất, lại làm cho hấn cảm thấy ngày nhớ đêm mong –

Vì tìm nàng, trong lúc vô tình hấn trở thành thương nhân bá chủ nơi đó,

Hiện tại quý thân xui khiến biến nàng thành vị hôn phu, hấn cao hứng không thôi,

Muốn hấn ở rể, không thành vấn đề! Hấn còn tự chuẩn bị của hồi môn hậu hĩnh,

Dưới sân nghiệp đông đảo, người nào yêu người nào thì lấy đi, hấn không quan tâm,

Đây tiền bạc chẳng qua chỉ là vật tiêu khiển, không quản người khác nói thế nào,

Aiz, hấn mới không quan tâm đến tài sản, đều chỉ là vật ngoài thân,

Cha mẹ nàng nói thật có lỗi, dù họ cũng cảm thấy mắc nợ hấn

Hiện tại hắn chỉ muốn thân thể của nàng điều dưỡng khỏe mạnh mau mau,

Nếu không hấn động tay động chân với nàng như thế nào được.

Tiết tử:

Năm tên sát thủ áo đen từ trước đến giờ cuồng ngạo, ánh mắt lạnh lùng đem hấn vây quanh, trên mặt ngoại trừ lạnh nhạt thờ ơ cũng không lộ ra cảm xúc gì khác.

Hấn hiếm khi có được một lần nhân từ, loại trình độ nhún nhường này, còn không được sao?

Hấn rốt cuộc cũng nghiệm được làm một người hư danh có thể nhảm chán tới trình độ nào,

Hắc ngọc chạm ở trường tiêu xoay mấy vòng trong tay, đã thấy vài bóng đen đi ra

"Ta không muốn cùng các ngươi động thủ." Hấn cũng không muốn động tay với đối thủ kém hơn mình, đó là lãng phí thời gian.

Năm tên sát thủ áo đen nhìn chăm chăm hắc tiêu kia, đáy mắt đều kinh ngạc sợ hãi như nhau, tại sao người ủy thác chưa nói cho bọn hấn biết điểm này? !

Trong đáy lòng năm người đều là một hồi đấu tranh, cuối cùng vẫn là bày ra thế trận. Cùng lắm thì chết, dù sao nhiệm vụ không hoàn thành, bọn họ cũng chỉ có một con đường chết, nhận chuyển đi này, đã sớm hiểu rõ phải nhận lấy cái chết.

Hắn buồn bực nhăn mày, nếu bọn họ tự mình chuốc lấy cực khổ, hắn nên là người thoả mãn nguyện vọng cho bọn họ.

Chỉ một cái chớp mắt, Cô Phong nhai gió nổi mây phun, chẳng khác gì sóng dữ cuốn sương tuyết.

Không tới một khắc, năm tên hắc y nhân giống như búp bê vải rách nát, không thể động đậy ngồi phịch ở sườn núi.

Tại sao bọn họ không chết? !

"Giết. Giết ta." Bọn họ thống khổ lắm lắm.

Hắn **cur cao lâm hạ****, ánh mắt lãnh ngạo nhìn xuống bọn họ.

****trên cao nhìn xuống**

"Thật là không khéo, ta hiện tại không muốn giết người."

Chết, cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là sống không bằng chết.

Đoạt tính mạng người, không phải là tàn nhẫn nhất, tàn nhẫn nhất là làm cho người ta ý thức rõ ràng, cảm giác đau rõ ràng, toàn thân đã phế, muốn chết không xong.

"Người. quá tàn. tàn nhẫn."

"Phải không?" Hắn hừ lạnh. Người không đánh ta, ta không phạm người, hắn cũng không ép buộc bọn họ động thủ.

"Ta nói rồi, ta không muốn cùng các người động thủ, kết quả thì sao?"

"Giết chúng ta." Bọn họ cầu khẩn.

"Không, một năm làm một chuyện như nhau ta thấy đã đủ rồi." Ý tốt của hắn cực kỳ túng quẫn.

Gọn gàng đem hắc ngọc tiêu xoay lại, cài vào hông, hắn toan tính nhàn nhã bước xuống Cô Phong nhai, lưu lại tràng diện chẳng khác gì địa ngục nhân gian theo gió tuyết Cô Phong nhai, dần dần chôn.

Chương thứ nhất:

Hoàng Châu Ma thành

Cảnh Sơn tự ở giữa sườn núi, không phải là ngôi đền hương khói cường thịnh, thường ngày cũng chỉ có vài ba thiện nam tín nữ, nhưng Lam trang tiêu thư Lam Thư Nguyệt lại chỉ vừa ý lên Cảnh Sơn tự lễ Phật, bởi vì phía sau núi Cảnh Sơn tự có vườn hoa mai nàng yêu thích nhất.

Mà Lam trang lão gia cùng thiếu gia cũng chỉ cho phép người luôn luôn ôm yếu như nàng đến nơi này, bởi vì trụ trì Cảnh Sơn tự là đệ đệ Lam lão gia xuất gia.

Đã mấy ngày không có tuyết rơi nên hôm nay nắng ấm, thừa dịp khí trời tốt, cộng thêm Lam gia lão gia cùng thiếu gia cảm thấy Lam Thư Nguyệt mấy ngày nay tình trạng thân thể dường như không tệ, vì vậy miễn cưỡng gật đầu đáp ứng, để cho nàng mang theo thiếp thân tỷ nữ Phù Dung cùng với mấy tên gia đinh lên Cảnh Sơn tự ngắm mai.

"Tiểu thư, coi chừng chút, nơi này có bậc thang." Xuống kiệu, Phù Dung đỡ lấy Lam Thu Nguyệt đi lên bậc thang.

"Tròn trịa?" Lam Thu Nguyệt quay đầu lại nhìn một cái, nhìn thấy con mèo đi theo sau lưng, ôn nhu nói: "Tròn trịa, đừng chạy loạn khắp nơi, biết không?"

"Meo meo ô." Tròn trịa kêu một tiếng, thân thể tròn vo run run đứng lên, mới tiếp tục cùng chủ tử xinh đẹp mảnh mai bước vào trong chùa.

Đốt hương bái lạy rồi cùng thúc thúc xuất gia hàn huyên một lát, sau đó Lam Thu Nguyệt đi tới nơi nàng thích nhất, ngắm hoa mai phía sau núi.

"Tiểu thư, nàng đừng đi gấp như vậy, trên đất còn có sương tuyết, khí trời cũng còn lạnh lắm." Phù Dung lắc nhai nhắc.

"Không quan trọng, Phù Dung, ta đây mấy ngày sức khỏe rất tốt, không có việc gì." Lam Thu Nguyệt mỉm cười trấn an nàng.

Phù Dung có chút lo lắng cau mày, quay đầu lại nhìn chủ tử, nàng vẫn cảm thấy không để cho A Dương bọn họ đi theo đường như không đúng lắm, nhưng tiểu thư lại không thích.

"Oa, năm nay mai nở rất đẹp!" Lam Thu Nguyệt thấp giọng tán thưởng, ánh mắt hưng phấn tham lam thu hút cảnh đẹp trước mắt, bởi vì lần sau trở lại, không biết là lúc nào rồi, nàng. Rất khó mới có thể ra cửa một lần.

"Meo ô --" Tròn trịa bên cạnh chân nàng phụ họa.

"Hi hi, tròn trịa cũng cảm thấy như vậy có đúng hay không, thật là đẹp !" Lam Thu Nguyệt cười khẽ, chậm rãi bước tới vườn mai, hít thở không khí tràn đầy hương mai thanh nhã, nhắm mắt lại, mở ra hai tay, dùng cảm giác ôm một cành mai, cảm thấy cả tinh thần tựa hồ sẽ đi theo.

"Tiểu thư!" Phù Dung kêu lên, bỗng nhiên thật nhanh ôm lấy Lam Thu Nguyệt yếu đuối, nhưng bởi vì khí lực không đủ, tiếp theo cũng bị đè ở trên đất.

"Tiểu thư, nàng có sao không? Tiểu thư? !"

"Meo meo." Tròn trịa chạy đến bên cạnh, hướng về phía Lam Thu Nguyệt mặt tái nhợt.

Nàng yếu ớt mở mắt, bất đắc dĩ cười khổ."Thật xin lỗi, Phù Dung, làm cho em khiếp sợ."

"Tiểu thư, nàng thật. Hù chết nô tỳ ." Phù Dung sắc mặt đỏ hồng, vừa kinh vừa sợ."Nô tỳ dìu nàng, mau mau trở về Lam trang đi." Kết quả nàng nỗ lực nửa ngày, thiếu chút nữa lại làm Lam Thu Nguyệt ngã.

"Tiểu thư, thật xin lỗi, nô tỳ khí lực không đủ." Phù Dung lại vừa sợ vừa vội, không nhận được mà khóc.

"Là ta không tốt, thích khoe sức lực, " Lam Thu Nguyệt suy yếu nói, biết rõ không nên đi quá nhanh, nhưng bởi vì khó có được tự do làm cho nàng trở nên quá mức vội vàng."Phù Dung, em đi vào chùa bảo A Dương bọn họ đi lên."

"Nhưng là, nhưng là tiểu thư một mình người ở chỗ này, nô tỳ không yên lòng !" Phù Dung do dự.

"Không quan trọng." Nàng ảm đạm nhắm mắt, lại cưỡng ép mình chống đỡ. "Có tròn trịa theo ta, em mau đi đi!"

"Này." Phù Dung lo lắng nhìn sắc mặt nàng trắng bệch, "Được, được, nô tỳ lập tức đi." Nàng vội vàng gật đầu, "Tròn trịa, người nhất định phải coi trọng tiểu thư, phải bảo vệ tiểu thư, có biết hay không?"

"Meo meo..!" Tròn trịa quát to một tiếng.

"Được, ta liền tin người." Phù Dung vỗ vỗ đầu nó. "Tiểu thư, nô tỳ lập tức sẽ trở lại, lập tức sẽ trở lại." Nàng đứng lên, hướng chủ tự liêu chết chạy đi.

"Meo meo ô." Nó dùng lỗ mũi chọc chọc chủ tử.

"Ta không sao. Tròn trịa, không cần lo lắng, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi." Lam Thư Nguyệt yếu ớt nhắm mắt lại thấp giọng lầm bầm.

Không biết qua bao lâu, chìm vào hôn mê nàng dường như nghe thấy tiếng bước chân.

"Là Phù Dung trở về?" Nàng ép buộc mình mở mắt.

"Hừm! Nhìn một chút xem ta tìm được cái gì? Là một cô nương xinh đẹp đây!" Hai gã một thân hoa phục nhìn thấy Lam Thư Nguyệt ngồi ở dưới tàng cây mai.

"Meo meo ô!" Tròn trịa gầm thét một tiếng, sống lưng cong lên, đối mặt khách không mời mà đến.

"Ha ha ha, thật là một con mèo hung dữ ." Hoàn Nhất Hào ha ha lên tiếng giễu cợt, hoàn toàn không đem tròn trịa để ở trong mắt.

"Tròn trịa." Lam Thu Nguyệt cảnh giác nhìn chăm chăm hai người đàn ông này, dâm sắc trên mặt họ khiến cho nàng kinh hãi.

"Cô nương, nàng là đặc biệt đến nơi này chờ đợi lang quân sao? Có phải tình lang thất ước rồi hay không? Không quan trọng, hai huynh đệ chúng ta đến bồi nàng." Hoàn Nhị Hào chà xát hai tay lẫn nhau, mặt háo sắc.

"Gia nhân của ta đang ở gần đây, " Nàng giữ vững tinh thần mạnh mẽ, nhỏ giọng cảnh cáo."Bọn họ lập tức sẽ tới đây."

"Thật không? Nói như vậy chúng ta phải nắm chắc thời gian." Hai anh em họ Hoàn nhìn nhau, cùng nhận thức.

"Các ngươi muốn làm cái gì? !" Lam Thu Nguyệt sợ hãi hỏi.

"Ha ha a, đương nhiên là thương yêu nàng thật tốt rồi!" Hai người hướng đến gần nàng.

"Meo meo oa --" Tròn trịa hướng về phía hai người gầm thét, tiếp theo một cái chớp mắt, ra sức nhảy lên, đưa ra móng nhọn hung hăng một trảo đánh về phía Hoàn Nhất Hào.

"A – con mèo đáng chết!" Hoàn Nhất Hào bị đau, trên mặt lưu lại vài vết máu.

Tròn trịa linh hoạt nhảy ra xa, đánh về phía Hoàn Nhị Hào.

"Con mèo thôi, tìm cái chết à!" Hoàn Nhị Hào lại thất bại, ở thời điểm tròn trịa đánh về phía hắn, nhắc chân hung hăng một đá.

"Meo meo --" Tròn trịa trúng cước, vô cùng thê thảm bay ra phía sau, đụng vào cây khô rồi rơi trên mặt đất.

"Tròn trịa!" Lam Thư Nguyệt đau xót kêu, chống đỡ thân thể suy yếu hướng tròn trịa bò đi.

"Meo meo." Tròn trịa hướng về phía chủ tử kêu nhỏ.

"Tròn trịa."

"Cô nương, nàng nghĩ gì mà đi vậy?" Hoàn Nhất Hào một phen kéo lấy nàng.

"Buông ta ra." Lam Thư Nguyệt vô lực giãy giụa. Phù Dung đâu? A Dương bọn họ đâu? Tại sao còn chưa tới?

"Con mèo thôi của nàng đã thương ta, nàng phải đền bù !" Hoàn Nhất Hào không nói hai lời bắt đầu khinh bạc nàng.

"Không muốn!" Lam Thư Nguyệt suy yếu vùng vẫy.

Tại sao? Chẳng lẽ nàng cứ bị lãng nhục như vậy?

Không! Nàng tình nguyện chết!

Là tiên tử?

Tại vị trí hoa mai ở một chỗ cao vút trong lương đình, nam tử không có lòng dạ trò chuyện với người bên cạnh, lướt qua bả vai người đó, dỗi mắt nhìn lại, hắn nhìn thấy hoa mai tiên tử xinh đẹp.

Xinh đẹp, lại nhỏ yếu.

Trên mặt nàng thần thái chói lọi, trực tiếp tiến vào ngực của hắn, từ trước đến giờ tâm không cảm giác, lại tăng nhanh tốc độ, đập bịch bịch, tiên tử ở hoa mai đang lúc bước chậm, tiếp theo một cái chớp mắt, cây mai che giấu thân ảnh nàng.

Hắn không tự chủ được đứng lên, muốn hết sức tìm kiếm

"Huynh muốn đi đâu?" Nam tử bên cạnh lên tiếng hỏi thăm." Chuyện chúng ta còn chưa nói xong!"

Nam tử cúi đầu nhìn đồng bạn một cái, lại nhìn hướng hoa mai kia, quả đấm co rút lại để xuống, cuối cùng vẫn là ngồi xuống.

"Chuyện đệ nói ta còn chưa quyết định, chờ ta quyết định tốt sẽ nói cho đệ biết."

"Nhưng là."

"Đệ có ý kiến?" Nam tử khiêu mi, liếc ngang hấn.

Người nọ nuốt nước miếng, lắc đầu một cái."Không có, chẳng qua là cảm thấy Ma thành đường như cũng là một nơi thật tốt."

Nam tử lại nhìn về phía hoa mai kia, ". Có lẽ."

"A? Có ý gì?"

"Có lẽ định cư ở Ma thành vẫn không có gì khác nhau." Tiên tử kia là người Ma thành?

"Thật? Thật tốt quá, nếu như."

"Đừng lên tiếng!" Nam tử thấp giọng quát dừng lại, hấn dường như nghe thấy. Chợt đứng lên, phi thân chạy đồng thời bỏ lại một câu ngắn gọn ra lệnh, "Ở lại chỗ này."

"Hả? !" Nam tử kia giật mình lảng ngốc, lại chỉ có thể nghe lệnh lưu lại, không dám làm bậy.

Men theo tiếng kêu cứu yếu ớt, hấn thấy được một cảnh tượng làm hấn huyết dịch sôi trào, hấn đã thật lâu không có dục vọng giết người rồi. Hôm nay, hấn muốn đại khai sát giới!

"Buông ra !" Thanh âm lạnh lẽo của nam tử xen vào.

Hai gã họ Hoàn cứng đờ, từ từ quay đầu.

"Thức thời một chút, xoay người rời đi, coi như không nhìn thấy, bằng không cho người đẹp mất !" Hoàn Nhất Hào ác thanh cảnh cáo.

Nam tử kia lạnh lùng khiêu mi, nhìn về Lam Thu Nguyệt bị đè ở trên đất, nàng bộ dáng nhu nhược, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt tuyệt vọng, để cho tim của hắn nhói một cái, hơn nữa nhìn thấy giữa hai lông mày nàng đã nhuộm một tia tử khí**, càng làm cho tim của hắn không khỏi một hồi đau.

****liều chết, không sợ hi sinh**

Nam tử kinh ngạc xoa nhẹ ngực. Đây là chuyện gì xảy ra?

"Cứu ta." Lam Thu Nguyệt suy yếu cầu cứu, đôi mắt trong sáng ướt nước cầu khẩn nhìn hắn.

"Meo ô." Tròn trịa kéo thân thể bị thương đi tới bên chân nam tử, nâng lên chân trước khều khều chân nam tử.

Nam tử cúi đầu, nhìn tròn trịa một cái, "Người rất trung thành."

"Này! Mau cút, nếu không để cho người đẹp mất!" Hoàn Nhị Hào nhìn thấy nam tử vẫn không nhúc nhích, cho là đe dọa có hiệu lực, càng thêm phách lối găm thét.

"Phải không?" Nam tử lạnh lùng cười một tiếng, từ từ ngồi xổm người xuống ôm lấy tròn trịa, đem nó để đặt đến nơi xa một chút. "Ta lại muốn biết các người làm thế nào để cho ta đẹp mắt."

Hai gã họ Hoàn cái gì cũng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy người trước mắt thân ảnh chợt lóe, một hồi đau nhức liền từ trên tay truyền đến.

"A!" Hai người đồng thời hét thảm, sợ hãi nhìn chằm chằm bàn tay bị cắt đứt trên đất, đó là bàn tay của bọn họ!"A -- tay của ta đứt --" hai người kêu thảm.

"Lần sau nếu làm chuyện xấu phải nhìn địa điểm một chút, đất Phật Môn thanh tịnh nhưng không chịu được các người làm bẩn!" Đoản đao trên tay nam tử sắc bén nhẹ nhàng vung lên, không lưu một tia máu, một cái chớp mắt, đã chạm vào trong tay áo.

"Còn không mau cút đi, là ngại không đủ tay phải không?" Nếu không phải tiên tử đang ở đây, hẳn không muốn hù nàng, hai súc sinh này tuyệt đối không cách nào còn sống. Chẳng qua là cắt đứt bàn tay bọn họ đựng nàng, coi là tiện nghi cho bọn họ!

Hai gã họ Hoàn sợ hãi kêu thảm, liền lăn một vòng chạy đi, ngay cả bàn tay trên đất cũng không dám đi nhặt.

"Nàng." Quay đầu nhìn về phía cô nương, lại phát hiện nàng đã té xiu, trên mặt bị vài giọt máu bắn tung tóe.

Hắn nhíu mi, tiến lên đỡ nàng dậy, lấy tay bắt mạch, chỉ chốc lát sau, nhíu chặt hai hàng chân mày lại.

"Thân thể thể này lại dám một mình ra cửa, muốn chết sao?" Hắn như có ý nghĩ buồn bực.

"Meo ô." Tròn trịa kêu nhỏ.

Nam tử nghiêng đầu nhìn về phía nó, nhìn thấy nó bị thương nặng, lắc đầu một cái, cũng vì nó bắt mạch.

"Người cũng giống vậy, lại dám cùng hai đầu súc sinh đối kháng, mặc dù trung thành đỡ cho chủ, nhưng cũng là không biết tự lượng sức mình." Hấn vỗ đầu tròn trịa. Không có thương tổn tới gân cốt, coi như nó may mắn.

Lấy ra một bình sứ đổ ra hai viên đan dược, một nhét vào trong miệng Lam Thu Nguyệt, ở ngực nàng vỗ một cái, cô lổ một tiếng, đan dược nuốt vào trong cổ.

"Viên này cho người." Hấn đem một viên đan dược khác đặt ở lòng bàn tay, tiến tới trước mũi tròn trịa.

Nó hít hà, đem đan dược ăn vào.

"Coi như người **thức hóa****." Hấn nói thầm, đưa tay để xuống ngực nàng thì chuông vận công, làm dược tính tan ra.

****biết hàng, phân biệt hàng tốt xấu**

" Ừm." Lam Thu Nguyệt chậm rãi tỉnh dậy, khẽ mở mắt, nhìn thấy nam tử gần trong gang tấc, một tiếng thét kinh hãi thiếu chút nữa bật thốt lên.

"Bọn họ đã rời đi." Nam tử thu chuông, thấp giọng nói.

Lam Thu Nguyệt nghe vậy, mới hiểu rõ nam tử này cứu nàng.

"Ta." Nàng muốn lên tiếng nói cảm ơn, lại lực bất tòng tâm.

"Không cần nói." Nhìn nàng chỉ mở miệng, hấn giống như muốn tức giận, tựa như cắt đứt, hấn lập tức nói.

Từ mạch tượng của nàng mà suy đoán, nếu không phải hấn uy nàng một viên đan cứu mạng, giờ phút này nàng có bảy phần là hương tiêu ngọc vẫn.

Chăm chú nhìn gương mặt nàng xinh đẹp lại tái nhợt, trên mặt còn vài giọt máu bắn lên có vẻ chói mắt làm cho hấn nhìn không vừa mắt, nhìn thấy nàng lấy khăn lụa giặt tại eo, liền đem nó rút ra muốn thay nàng lau đi, nhưng vết máu không cách nào hoàn toàn lau sạch, hấn cau mày."Ta đi đem khăn làm ướt." Hấn để cho nàng ngồi dựa dưới tàng cây mai, đứng dậy bay đi.

"Đội." Lam Thu Nguyệt suy yếu kêu, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn quay người một cái liền biến mất.

"Meo ô." Tròn trịa tiến lên liếm liếm tay chủ tử.

"Tròn trịa, ngươi không sao chứ?"

"Meo ô." Không có sao không có sao.

"Tiểu thư?" Lúc này, Phù Dung mang theo mấy tên gia đình đi lên, nhìn thấy Lam Thu Nguyệt chật vật, kêu lên, xông lên trước."Đã xảy ra chuyện gì?"

A Dương nhìn thấy bàn tay trên đất cùng vết máu, trong bụng lo lắng.

"Mau đưa tiểu thư về trang." Hấn lập tức nói, tiến lên đem Lam Thư Nguyệt suy yếu ôm lấy.

"Chờ , chờ một chút, ta." Lam Thư Nguyệt lo lắng ngăn cản.

"Không được, tiểu thư, chúng ta phải lập tức trở về trang, sắc mặt nàng thật là khó nhìn, phải nhanh mời đại phu xem một chút mới được!" Phù Dung thúc giục A Dương vội vàng rời đi. Nếu vạn nhất tiểu thư có chuyện gì, nàng cho dù chết một ngàn một vạn lần đều không luyến tiếc.

"Ta." Lam Thư Nguyệt vô lực ngăn cản, liên tiếp xuyên thấu qua vai A Dương , nhìn về kia gốc cây mai, người kia.

Yếu ớt nhắm mắt lại, nàng nặng nề ngất đi.

Nam tử trở lại, nhìn không có một bóng người dưới tàng cây mai, khăn lụa thấm ướt nắm chặt ở trong tay, đáy mắt thoáng qua một tia **kích cuồng****.

****kích: kích động, cuồng: mãnh liệt**

Vết máu, bàn tay chặt đứt cùng với khăn lụa trong tay, khắp nơi nói cho hấn biết đây không phải là một giấc mộng, hấn thật sự thấy một cô nương tựa như tiên tử bay vào trong lòng hấn, nhưng cũng ở nháy mắt mất đi bóng dáng của nàng.

"Đại ca, huynh làm sao vậy?" Nam tử đồng bạn còn đi theo tới đây, nhìn thấy hấn thất thần mà đứng, không nhận được hỏi.

Hắn phục hồi lại tinh thần, nhìn chung quanh vườn mai, thở dài dằng dặc.

"Chúng ta định cư ở Ma thành đi!" Hắn nhất định phải tìm được cô nương kia.

Hai năm sau

Lại một mùa rét đậm, chỉ sau mấy ngày tuyết nhẹ nhàng, nắng ấm lộ ra sau những đám mây, toả ra khắp nơi trên ngân trang, phản xạ ra bạch quang chói mắt.

Đường cái, trên nóc nhà các hộ gia đình tuyết đọng dày cộm nặng nề, ánh mặt trời chiếu vào, tuyết tan thành nước, chậm rãi dọc theo mái hiên nhỏ xuống. Theo một hàng dài nóc nhà phản xạ bạch quang đi đến, tiến vào bên trong Lam trang, trên cành mai trắng nở rộ, theo gió truyền đến hương mai thanh nhã động lòng người.

Mai là loại hoa Lam gia tiểu thư thích nhất, vì vậy Lam lão gia thương yêu nữ nhi, ở chung quanh "Tú khinh lâu" của nàng khắp nơi đều trồng mai, trong đó mai trắng là nhiều nhất.

Lam Thư Nguyệt tay trái chống cằm, tay phải khẽ vuốt ve lưng tròn trịa co rúc ở trên đùi nàng khò khè ngủ, một đôi mắt trong veo nhìn cảnh mai đang nở rộ ngoài cửa sổ, bạch mai trang điểm cho tuyết mịn màu trắng bạc, mai nhường tuyết trắng, tuyết thua hương mai, như vậy lần lượt bổ sung đan xen lẫn nhau, là một cảnh đẹp nhất.

Lam Thư Nguyệt khoan khoái hít sâu không khí mang theo hương mai, cuộc sống nhàn nhã như thế, hi vọng đừng quá sớm bị phá hư.

"Tiểu thư, việc lớn không tốt rồi, tiểu thư a --"

Tiếng kêu thê lương la lên làm cho Lam Thư Nguyệt không nhìn được co rúm lại, tròn trịa trên đùi bị hoảng sợ kêu meo một tiếng, nhảy xuống chân của nàng, tháo chạy.

"Tròn." Tiếng nói bật ra miệng, cuối cùng vẫn là im lặng, bất đắc dĩ thờ dài, nàng cũng biết, tình cảnh không bình thường!

Một đạo thân hình khôi ngô thật nhanh xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng, đó là hai năm trước sự kiện Cảnh Sơn tự đi qua, đại ca đề phòng có chuyện xảy ra, thay nàng tìm đến thiếp thân tỷ nữ Hoa Quế, về sau Phù Dung xuất giá, chỉ còn sót Hoa Quế hầu hạ nàng. Hoa Quế thân hình to con, lại có võ công, có thể dễ dàng đem nàng ôm lấy.

Duy nhất để cho người Lam trang cảm thấy may mắn chính là, kể từ lần sự kiện sau đó, thân thể Lam Thư Nguyệt lại có cải thiện, mặc dù còn thường xuyên ngã bệnh, nhưng không nghiêm trọng giống như trước đây.

Nhìn thân ảnh Hoa Quế triển khai toàn bộ hỏa lực hướng phòng chạy như bay đến, Lam Thư Nguyệt đã thấy nhưng không thể trách, chậm rãi đứng dậy đi tới bên cạnh mở cửa ra, tiếp theo một cái chớp mắt, thân thể trắng kiện của nàng ấy vọt vào.

"Hít sâu một hơi, thầm đếm từ một đến một trăm sau đó mới chính xác mở miệng, nếu không ta liền đem em gả cho A Ngu." Lam Thư Nguyệt đánh đòn phủ đầu, nói xong lại ngồi trở lại bên cửa sổ, hưởng thụ thanh nhàn ngẩn ngui vừa "trộm được" .

Hoa Quế miệng mở rộng, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm cho sặc, gương mặt trướng đến đỏ bừng, cho thấy phương pháp bịt mồm không có nhiều nhân đạo.

Gả cho A Ngu? ! A Ngu gầy teo nho nhỏ, vóc dáng cao đến nách của nàng, thân hình không tới một nửa nàng, nàng mới không cần!

Hoa Quế đành phải ngoan ngoãn ở trong lòng đếm một chút, mấy lần đếm sai, cũng không biết qua bao nhiêu lần, thật vất vả rốt cục đếm tới một trăm, nàng lập tức đi tới bên cạnh Lam Thư Nguyệt.

"Tiểu thư, việc lớn không tốt"

Lam Thư Nguyệt giơ tay lên ngăn nàng ấy lại. "Trực tiếp nói cho ta biết phát sinh chuyện gì là được, về phần những lời **hồ thiên trường địa**** liền tóm tắt đi!"

****kêu khóc om sòm, kêu trời kêu đất**

"A? A? Kia. Cái đó." Ít đi "trợ từ ngữ khí", Hoa Quế trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết làm như thế nào mở miệng, một lúc lâu sau mới rốt cục thoát khỏi rối rắm. "Tiểu thư, em mới vừa đi qua đại sảnh, không cẩn thận nghe được lão gia cùng thiếu gia nói chuyện, thiếu gia nói, bá chủ Ma thành nói muốn tới nhà chúng ta cầu hôn! Tiểu thư, nàng nói vậy làm sao được, tiểu thư thân thể yếu đuối như vậy, làm sao chịu nổi đối đãi của bá chủ thô lỗ chứ?"

Trong nháy mắt trong đầu Lam Thư Nguyệt trống rỗng, chậm rãi nhướn mày, đem tầm mắt quay lại, rơi trên mặt Hoa Quế.

"Hoa Quế, ta không biết em quen biết bá chủ Ma thành. "

"Nô tỳ không nhận biết nha." Hoa Quế lắc đầu.

"Không nhận biết? A, nếu em không nhận biết, vì sao nói nghe sống động như vậy, em nào biết hắn thô lỗ?"

"Này. Nếu hấn xưng bá chủ, vậy thì nhất định là nam nhân bá đạo vô cùng, nếu bá đạo vô lý, vậy khẳng định thô lỗ nha, không phải sao?" Nàng mê hoặc nháy mắt mấy cái.

Lam Thu Nguyệt cười nhưng không nói, đối với giải thích danh hiệu bá chủ từ đâu tới của nàng ấy, khẳng định cũng là kiến thức nửa vời, cho nên nàng cũng lười phải tốn nhiều lời giải thích .

Long gia bảo là hai năm trước mới đột nhiên ở Ma thành vọt lên, Long Nghiêm lấy mảnh khoẻ khác hẳn với thương nhân bình thường, khiến cho Long gia bảo ở trong hai năm ngắn ngủn trở thành bá chủ tiếng tăm lừng lẫy ở Ma thành, xưng bá Hoài Nam đông, tây hai đường. Long Nghiêm cũng coi là đối thủ trên phương diện làm ăn của đại ca, mặc dù không đến mức sút mẻ tình cảm, nhưng là không giao tình gì, về Long Nghiêm cùng với mảnh khoẻ làm ăn của hấn, ngày thường đại ca thường xuyên treo trên miệng một câu bình chính là: đó cũng không phải là người bình thường có thể ra quyết định.

Có lẽ cũng bởi vì khác hẳn với người thường, cho nên hấn mới lấy tốc độ kinh người xưng bá nhất phương đi!

"Không muốn gả, chỉ cần nhã nhận từ chối cầu hôn là tốt, em không cần lo lắng." Nàng bây giờ không nghĩ ra tại sao hấn đột nhiên muốn cưới nàng.

"Ô ô. Tiểu thư, cái loại ác bá đó làm sao có thể để chúng ta cự tuyệt, nhất định sẽ đem Lam gia chinh rất thâm !" Hoa Quế bi quan nói.

"Yên tâm đi, coi như không cho cự tuyệt, cha cùng đại ca cũng sẽ nghĩ biện pháp giải quyết." Lam Thu Nguyệt có chút bất đắc dĩ, nàng không cho mình là người đáng giá khiến nam nhân phí tổn tâm tư lấy được mỹ nhân, nhưng Hoa Quế trung thành hiển nhiên không cho là như thế, giống như tiểu thư nhà nàng có bao nhiêu người coi trọng.

"Tiểu thư à, em dĩ nhiên biết lão gia cùng thiếu gia nhất định sẽ nghĩ biện pháp không để cho tiểu thư gả cho bá chủ gì đó, nhưng là, nhưng là hắn sẽ chà đạp tiểu thư." Nàng khô sở nói.

Lam Thư Nguyệt ngây cả người. "Hoa Quế, em nói là cha ta cùng đại ca đã có biện pháp ứng biến?"

"Đúng vậy nha, tiểu thư, lão gia cùng thiếu gia nói muốn giúp tiểu thư cử hành ném tú cầu chọn rể!"

"Ném tú cầu chọn rể? !" Vì không để cho nàng vào hố lửa, cho nên lấy một hố lửa khác để cho nàng nhảy?

"Không sai, thiếu gia nói muốn đuổi người tới cầu hôn ác bá phái đến, trước đem tin tức ban bố ra ngoài, cho nên đã làm cho người ta dán bố cáo, định là buổi trưa 14/2, vừa lúc là sinh nhật tiểu thư mười chín tuổi."

Tại sao vội vã như vậy?

"Hoa Quế, giúp ta thay quần áo." Nàng phải đi tìm phụ thân cùng đại ca nói chuyện một chút.

"Vâng"

Chương thứ hai:

Sau nửa canh giờ, Lam Thư Nguyệt tìm được Lam Thư Nhật ở thư phòng.

"Thư Nguyệt, bên ngoài lạnh như thế, sao muội lại tới? Có chuyện gì để cho Hoa Quế tới gọi ta đi tới là được nha!" Lam Thư Nhật nhìn lên thấy muội muội, lập tức đứng dậy dẫn nàng vào thư phòng. "Muội nhìn một chút, cả người lạnh như băng, nếu là nhiễm phong hàn thì làm sao bây giờ! A Tứ, thêm hai ấm lò. Hoa Quế, áo khoác trên tay người là để đẹp mắt sao? Còn không mau thay tiểu thư phủ thêm!"

"Nhật ca, muội đã mặc một áo khoác rồi, trời không có lạnh như vậy."

"Ai nói không lạnh, hôm qua cả ban đêm tuyết rơi đấy! Muội a, vừa sinh ra thân thể so với người bình thường đã yếu, sức chống cự cũng kém, mỗi lần bị cảm lại lâu khỏi, mà vấn đề lớn nhất chính là, muội một chút cũng không chịu quan tâm đến bản thân." Hắc vừa cầu nhàu, vừa mang theo nàng đến bên ấm lò ngồi xuống, thuận tay đón thêm áo khoác không biết làm sao trên tay Hoa Quế vì nàng phủ thêm.

"Nhật ca." Lam Thư Nguyệt bắt đầu dĩ thử dài, rõ ràng hai người cùng tuổi cùng tháng sinh, tại sao mình thì phải giống như tiểu hài tử nghe hắc cầu nhàu đây?" "Cha đâu?" Vì bên tai thanh tĩnh, nàng vội vàng nói sang chuyện khác.

"Cha vừa rời đi, tìm cha có chuyện gì không?" Lam Thư Nhật khiêu mi.

"Không sao, hỏi ca cũng giống như nhau." Dù sao ngay từ lúc bốn năm trước cha cũng không quản sự rồi, mọi việc ở Lam trang hết thảy đều là đại ca xử lý, bao gồm buôn bán. "Muội muốn biết chuyện ném tú cầu kén chồng." Nàng cũng không quanh co, nói thẳng.

Lam Thư Nhật liếc nhìn Hoa Quế, nhìn thấy nàng ấy chột dạ tránh tầm mắt hắc, cũng biết lại do miệng lưỡi nữ nhân này.

"Thư Nguyệt, ta cũng muốn đi tìm muội nói chuyện này, không nghĩ tới Hoa Quế đã tới trước." Hắc ôn nhu mỉm cười. "Muội cảm thấy ủy khuất sao?"

Nàng lắc đầu. "Không có, chỉ là muốn biết ngọn nguồn thôi. Nhật ca, Long Nghiêm đó không phải là đối thủ của ca trên phương diện làm ăn sao? Tại sao đột nhiên muốn cưới muội?"

Tuy nói Long Nghiêm là đối thủ cạnh tranh trên phương diện làm ăn, nhưng hai người bọn hắn cũng không có chính thức gặp mặt, hắn cũng chỉ xa xa nhìn thấy Long Nghiêm hai ba lần thôi, cũng không quen biết lẫn nhau.

"Thư Nguyệt, không phải là Long Nghiêm." Hắn lắc đầu.

"Gi? Nhưng bá chủ Ma thành không phải là hắn sao?" Lam Thư Nguyệt có chút nghi hoặc.

"Bá chủ đúng là Long Nghiêm, người cưới muội, không phải là hắn, mà là đệ đệ của hắn, Long Hoa." Hai chữ cuối cùng hắn dường như là cắn răng nói.

"Đệ đệ? Long Nghiêm còn có đệ đệ." Hai năm qua chưa từng nghe qua Long gia bảo có hai chủ nhân a?

"Ta cũng không biết." Lam Thư Nhật lầu bầu, "Ta thấy cả Ma thành đại khái không có mấy người biết, nếu là biết tên khốn kia dĩ nhiên cũng là đệ đệ Long Nghiêm, ta cũng sẽ không theo tên khốn kia." Ngừng lại một lát, sắc mặt hắn khó coi bỏ qua một bên, mím môi không hề nói tiếp.

"Nhật ca, huynh cùng vị Long Hoa kia đã xảy ra chuyện gì sao?" Nàng thắc mắc.

"Không có chuyện gì lớn, một chút đụng chạm nhỏ thôi." Lam Thư Nhật trốn tránh nói.

"Thật không?" Nàng cũng hỏi tới cùng."Long Hoa không biết muối, làm sao lại vô duyên vô cớ muốn kết hôn với muối chứ?"

Sắc mặt Lam Thư Nhật trở nên có chút không được tự nhiên."Hắn xem qua ta a."

Nàng nhướn mày."Cũng đúng, từng có quan hệ dĩ nhiên nhất định thấy huynh, mà hai chúng ta lại có gương mặt giống nhau." Mặc dù không dám nói nghiêng nước nghiêng thành, nhưng bộ dáng huynh muội bọn họ là di truyền từ mẫu thân lúc ấy danh xưng đệ nhất mỹ nhân Ma thành. Trừ thân hình nam nữ khác nhau ra, gương mặt này dường như giống nhau như đúc.

"Long Hoa là cố ý, hắn biết muối là muối muội sinh đôi của ta, vì muốn trả thù ta, cho nên mới làm như vậy. Xin lỗi, ta cũng không nghĩ tới tên khốn kia lại đáng ghét như vậy, nếu không phải là trước mắt người khác ở Ma thành, ta nhất định sẽ trực tiếp tìm hắn lý luận. Vậy mà tên khốn kia nói chuyện này với Long Nghiêm liền trốn, nếu không phải là tin tức ta linh thông, chờ Long Nghiêm phái người tới cửa nhắc tới hôn sự... sẽ không thể xoay chuyển, nghe nói Long Nghiêm làm việc thủ đoạn vô cùng, ta cùng cha quyết định **tiên hạ thủ vi cường****."

****ra tay trước thì chiếm được lợi thế**

"Cho nên theo Nhật ca nói như vậy, Long Hoa có lẽ không phải là thật sự muốn kết hôn với muối."

". Ta không biết." Lam Thư Nhật trầm mặc một hồi, mới chậm rãi nói."Nhưng bất kể như thế nào, gả cho bất luận kẻ nào cũng có thể, coi như là Long Nghiêm cũng không sao, chính là không thể gả cho Long Hoa!"

"Phải không?" Nàng trầm ngâm, xem ra đại ca cùng Long Hoa đụng chạm tuyệt đối không giống như theo lời đại ca "đụng chạm nhỏ thôi", nếu không như thế nào lại nói coi như gả cho Long Nghiêm cũng không sao, chính là không thể gả cho Long Hoa."Thật ra

thì chỉ cần để cho Long gia biết tình trạng thân thể của muội, muội nghĩ Long Nghiêm cũng sẽ không đáp ứng để cho đệ đệ hấn cưới loại ả sắc thuốc như muội đây."

"Hừ, có thể lấy được muội là người có phúc phận tám đời, người Long gia đừng mơ tưởng!"

"Ha ha, Nhật ca, lời này của huynh nói ra sẽ chọc cho người chê cười ." Nàng nghe vậy bật cười.

"Có cái gì mà cười, ta nói chính là sự thật. Thụ Nguyệt, muội đừng tự coi nhẹ mình."

"Nhật ca, muội không có coi nhẹ bản thân, muội năm nay đã mười chín rồi, không có người làm mai tới cửa cầu hôn cũng đủ để chứng minh hết thấy." Không ai cầu hôn cũng tốt, nàng không cho là thân thể mình có thể làm thê tử tốt.

"Thật ra thì." Sắc mặt Lam Thụ Nguyệt có chút cổ quái.

"Thế nào?" Nàng nghi ngờ hỏi.

"Được rồi được rồi, ta nói rõ cho muội! Thật ra thì từ mười bốn tuổi bắt đầu không ngừng có bà mối tới cửa làm mai, nếu không phải là ta cùng cha cũng không muốn muội xuất giá, muội đã sớm gả ra ngoài!"

"Hả?" Lam Thụ Nguyệt hơi ngạc nhiên, "Có bà mối tới cửa làm mai? Tại sao muội lại không biết?" Hơn nữa còn là ngay từ lúc nàng mười bốn tuổi.

"Chính là không muốn cho muội biết!" Hắc hừ hừ. "Muội nhưng là muội muội bảo bối của ta, huynh muội duy nhất, làm sao dễ dàng sẽ để cho những nam nhân kia cười đi như vậy. Nếu không phải là tên khốn Long Hoa kia, ta còn định đem muội lưu đến hai mươi tuổi, còn thay muội kén rể đấy! Đáng giận!" Hắc lẩm bẩm mắng.

Lam Thu Nguyệt cười cười, không nói, tâm cảm thấy ấm áp.

"Nhật ca, chuyện ném tú cầu chọn rể, huynh cùng cha cũng ra điều kiện, đúng không?"

"Không sai, ta cùng cha xếp mấy điều kiện cơ bản, chưa từng hôn phối, ngũ quan cân đối, người không bệnh tật, thân thể khoẻ mạnh, không có sở thích xấu, tài sản trong sạch, giàu nghèo không câu nệ, nguyện ý ở rể Lam gia, nhưng trọng điểm là ở số tuổi, số tuổi hai mươi tới hai mươi tám tuổi, nhưng là hai mươi lăm tuổi không thể."

Lam Thu Nguyệt nháy mắt mấy cái, "Chẳng lẽ Long Hoa năm nay vừa đúng hai mươi lăm tuổi?"

"Hắc hắc, không sai."

"Nhưng như vậy sẽ không có vấn đề sao?" Nàng thắc mắc

"Làm sao có vấn đề gì, kém sáu tuổi là điều không may mắn, điều kiện được đặt ra thật đúng ý, không thành vấn đề."

"Nếu mọi chuyện đều không tránh được, muội cũng vậy không có ý kiến." Thành thật mà nói, nàng cũng không phải là quá quan tâm, dù sao hôn nhân đại sự vốn là quyết định của cha mẹ, nàng biết đại ca cùng phụ thân nhất định sẽ vì nàng tính toán tốt nhất.

"Nguyệt nhi -- Nguyệt nhi a!" Lam lão gia gọi nữ nhi, vội vã chạy vào trong thư phòng. "Nguyệt nhi, ra là con ở chỗ này, cha đến trong phòng con tìm không ra, vội muốn chết, nếu không phải là hạ nhân nói con ở thư phòng, cha nhất định phải đi báo quan."

"Cha." Lam Thư Nguyệt ứng phó không kịp bị Lam lão gia ôm vào lòng.

"Nguyệt nhi a, khí trời lạnh như thế, tại sao con có thể ra ngoài chứ? Nếu như lại nhiễm phong hàn, cha sẽ lo lắng chết."

"Cha, con không sao, con ra cửa ăn mặc rất ấm, Nhật ca cũng giúp con chuẩn bị mấy bồn lửa, không có việc gì."

"Cha, người mau buông muội muội ra, cha ôm chặt như vậy, muội muội không thể hít thở." Lam Thư Nhật hào tâm tiến lên giải cứu muội muội.

"A?" Lam lão gia vội vàng buông tay, lo lắng dò xem nàng. "Nguyệt nhi, không sao chứ? Có khỏe không?"

"Không sao, không sao, cha không cần lo lắng."'

"Không sao là tốt rồi." Lam lão gia an tâm: "Đúng rồi, trời lạnh con đến thư phòng làm cái gì?"

"Cha, con là tới hỏi một chút về việc ném tú cầu chọn rể."

Lam lão gia vừa nghe, gương mặt hoàn toàn suy sụp.

"Nguyệt nhi a, cha làm như vậy cũng là bất đắc dĩ , chẳng qua là vì con tìm một mối hôn sự, cha lo lắng Long Hoa sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng nếu như là ném tú cầu chọn rể, ta nghĩ Long Hoa kia cũng không thể nói gì hơn."

Lam lão gia tiến lên cầm tay của nữ nhi. Điều ông không muốn nhất chính là để cho nữ nhi cảm thấy bị ủy khuất, bất đắc dĩ Lam gia chẳng qua là vận khí cũng chỉ là tiểu thương nhân, tiền là kiếm rất nhiều, có tiền không có thể, không cách nào cùng bá chủ Long Nghiêm cứng đối cứng. Nếu nữ tử nói Long Hoa có nhiều kém cỏi, tuyệt không xứng với nữ nhi thiện lương, nói như vậy hẳn cũng không thể khiến nữ nhi gả cho loại người đó!

Nữ nhi là bảo bối mến yêu mà thế tử để lại cho ông, mặc dù nữ tử cũng cùng khuôn mặt, nhưng nữ nhi dù sao vẫn giống như thế tử đã mất, ngay cả thân thể yếu đuối cũng di truyền theo, để cho tâm khảm ông đau, cẩn thận nâng trên lòng bàn tay, chỉ sợ nàng có điều tổn thương, ải!

"Cha, cha yên tâm, con biết ." Lam Thư Nguyệt vỗ vỗ tay ông. Dưới tình thế này, là phụ thân không muốn nhất, nàng tin tưởng phụ thân giờ phút này cảm thấy rất khó khăn.

"Nguyệt nhi." Lam lão gia vành mắt hoe đỏ, ôm lấy nàng khóc." Tâm can của cha, cha không bỏ được"

Nàng bất đắc dĩ ôm phụ thân, nhìn huynh trưởng sinh đôi."Nhật ca, muội thấy mọi chuyện vụn vặt đều làm phiền ca đi xử trí." Cha bộ dáng kia, sợ chuyện gì cũng đều không làm được.

Lam Thư Nhật cười khổ."Ta sớm đã có dự liệu ."

"Tiểu thư, nàng thật sự đáp ứng?" Hoa Quế bất an hỏi.

"Nếu không thì làm sao đây?" Lam Thu Nguyệt nhàn nhạt cười một tiếng.

"Nhưng là. Nếu như người nhận được tú cầu so với Long Hoa còn xấu hơn, làm sao bây giờ?"

"Hoa Quế, điều kiện phụ thân cùng Nhật ca không phải là đã bố trí rõ ràng sao, người nhận được tú cầu, bộ dáng cũng không cần nói nhiều, về phần phẩm hạnh, tài sản, nhất định cũng sẽ điều tra một phen, em không cần quá mức buồn lo vô cớ." Long Hoa là người tốt xấu ra sao các nàng cũng không biết, hoàn toàn là từ trong miệng Nhật ca nghe được.

"Nhưng là. Nhưng là lòng người khó dò a, ngoài mặt là người tốt, ai biết hẳn không phải là tâm địa gian trá?" Hoa Quế vẫn cảm thấy không ổn.

"Nếu em biết lòng người khó dò, thì phải làm thế nào đây? Coi như theo truyền thống thành thân, em vẫn là bản khoản vấn đề cũ, không phải sao?" Bao nhiêu vợ chồng trước thành thân đã gặp mặt? Thậm chí không có cơ hội hiểu rõ đối phương?

"Cũng đúng." Hoa Quế than thở.

"Đừng lo lắng, Hoa Quế, ta là kén rể, cho dù thành thân, vẫn là ở Lam gia, có cha cùng Nhật ca làm núi dựa, không sợ."

"Đúng, còn có Hoa Quế, Hoa Quế sẽ bảo vệ tiểu thư, nếu như tương lai cô gia dám đối với tiểu thư không tốt, Hoa Quế đem hắc vũ xuống trên đường cái đi!" Nàng hào khí nói.

"Ha ha, vậy ta trước hết cảm ơn em." Hoa Quế đối với nàng thật là trung thành tận tâm.

"Meo ô." Con mèo kêu lên, biến mất một khoảng thời gian, tròn trịa rớt cục lại xuất hiện.

"Tròn trịa, người đã về rồi! Mau tới đây." Lam Thu Nguyệt nhìn thấy sủng vật, lập tức khom người nói.

Tròn trịa lập tức nhảy tới đây, chui vào trong ngực mềm mại của chủ nhân làm nũng.

"Hử? Tròn trịa, người có phải lại gây họa hay không?" Hoa Quế nhìn thấy trên móng nhọn tròn trịa có vết máu.

"Tròn trịa?" Lam Thu Nguyệt bất đắc dĩ kêu. "Người lại đã thương người rồi?"

"Ô --" nó trốn tránh thực tế nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

"Lại giả bộ ngủ!" Hoa Quế muốn đem nó ôm đi.

"Đừng!" Lam Thu Nguyệt vội vàng ngăn cản nàng, "Coi chừng bị nó làm thương, em quên, trừ cho ăn ra, tròn trịa còn không nguyện ý để cho em ôm nó!" Trừ phi tâm tình nó tốt hơn.

"Đu là bởi vì tiểu thư quá cưng chiều nó rồi, nó mới có thể không để ai vào trong mắt, trừ tiểu thư cùng thiếu gia ra, không ai đến gần được nó, em nghĩ về sau cô gia có thể rất thảm." Hoa Quế ngừng lại một chút, trừng mắt hướng tròn trịa, có chút nổi giận đe dọa nó, "Người a, tốt nhất an phận một chút, tiểu thư cũng nhanh thành hôn, về sau nếu người chọc giận cô gia, sẽ bị cô gia chém thành tám đoạn hầm súp cách thủy uống!"

"Meo meo ô --" tròn trịa làm như nghe hiểu nàng nói, thê lương hướng về phía nàng ấy gào lên một tiếng.

"Cái tên phách lối." Hoa Quế chun mũi.

"Tốt lắm, hai người các em chó đẩu." Lam Thư Nguyệt bật cười, thật không hiểu nổi một người một mèo làm sao còn có thể đẩu thành như vậy.

Có điều bản khoản của Hoa Quế không thể không có lý, kể từ hai năm trước sau sự kiện kia, tròn trịa trở nên vô cùng không thân người, trừ nàng cùng Nhật ca ra, ít có người có thể đến gần được nó.

"Ta xem dứt khoát đem tên phách lối này ăn mặc thành tú cầu, đến lúc đó ném người đi ra ngoài, để cho người đi chọn một người nguyện ý tiếp cận, tránh cho về sau người thật sự bị nấu ăn hết." Hoa Quế nói giỡn.

"A." Lam Thư Nguyệt ngẩn ra, vậy mà nghiêm túc suy tính.

"Tiểu thư, nàng sao vậy?" Hoa Quế quan tâm hỏi, hoàn toàn không nghĩ tới lời nói đùa của mình bị làm thành thật.

"Không, không sao." Có lẽ. Cái phương pháp này có thể được .

Mười bốn tháng hai, giờ Thìn dưới tú đài cũng đã tụ tập thật nhiều nam tử, buổi trưa vừa đến, dưới tú đài đã sớm đầy ắp người, tiếng người xôn xao, náo nhiệt.

Buổi trưa, Lam lão gia chậm rãi bước lên tú đài, chấp tay hướng về phía quần chúng đông đảo dưới đài.

"Nhờ các vị hôm nay tới trước tham dự ném tú cầu chọn rể của tiểu nữ, đối với điều kiện Lam gia đưa ra, tin tưởng mọi người cũng rất rõ ràng, ở chỗ này Lam mỗ đi trước hô hào, người không phù hợp điều kiện, ngàn vạn lần đừng đi theo giành tú cầu, tránh cho lãng phí thời gian. Người nhận được tú cầu, tra rõ tài sản, điều kiện phù hợp, liền lập tức bái đường thành thân, nếu không phù hợp điều kiện, ném lại tú cầu, hi vọng mọi người tự lo thân. Nếu không có vấn đề, Lam mỗ ở chỗ này tuyên bố, ném tú cầu chọn rể bắt đầu!"

Lam lão gia vung tay lên, Hoa Quế liền đỡ lấy Lam Thu Nguyệt mặt che lụa trắng, một thân hồng trù lên đài.

Dưới đài một hồi hoan hô, chúng nam tử trận địa sẵn sàng đón quân địch.

"Tiểu. Tiểu thư, thật là nhiều người đó!" Hoa Quế thanh âm khẽ run, thấp giọng nói.

"Chú ý bên ngoài." Mối ở dưới lụa trắng giấu cợt. Không nghĩ tới nam tử nguyên ý ở rể thật đúng là nhiều a!

"Tiểu thư, nàng, nàng không sợ sao?"

"Không có gì phải lo lắng." Lam Thu Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng, một đôi phượng mâu nhìn quanh quần chúng dưới tú đài, "Hoa Quế, ta không thích tú cầu này." Đem tú cầu giao cho Hoa Quế, nàng xoay người đi tới một bên cầm lên một tú cầu khác bộ dáng quái dị.

"A? Tiểu thư, kia, đó không phải là." Nàng kinh ngạc chỉ vào "tú cầu" trong tay tiểu thư.

"Meo meo ô." Bị đánh giả trang thành dáng vẻ tú cầu tròn trịa miễn cưỡng kêu một tiếng, mở mắt liếc Hoa Quế đang ngạc nhiên một cái

"Là tròn trịa." Lam Thu Nguyệt cười yếu ớt. "Em quên, là em đề nghị nha!"

"Nhưng là. Nhưng là." Nàng là nói giỡn đó! Hoa Quế há hốc mồm cứng lưỡi, tại sao nàng cảm thấy giờ phút này tiểu thư giống như thiếu gia xấu xa chứ? Chẳng lẽ là thiếu gia giả trang ?

Không không không, không thể nào, thiếu gia sẽ không làm thế, cho nên trước mắt thật sự là tiểu thư sao!

"Đừng lo lắng, tròn trịa sẽ giúp ta chọn một vị hôn phu tốt. Có đúng hay không, tròn trịa?" Nàng cúi đầu khẽ vuốt ve đầu sừng vật, cách cái khăn che mặt thân mật hôn nó.

"Meoooo." Tròn trịa nó meo ô một tiếng, giống như đang nói lời cam đoan.

"Tiểu thư, không được! Sẽ xảy ra chuyện ! Nơi này cao như vậy, nàng không lo lắng tròn trịa sẽ ngã chết ư?" Hoa Quế liều chết muốn ngăn cản hành động hoang đường của tiểu thư.

"Meo meo." Không đợi Lam Thu Nguyệt nói chuyện, tròn trịa kháng nghị rồi, hướng về phía Hoa Quế kêu một tiếng.

"Ha ha, tròn trịa tức giận sao!" Lam Thu Nguyệt thật thấp cười một tiếng. "Đừng lo lắng, gốc cây mấy trăm năm trong Lam trang chúng ta so với tú đài cao hơn gấp mấy lần, đối với tròn trịa mà nói cũng không có vấn đề gì rồi, tú đài này thì càng không là vấn đề."

"Thư Nguyệt, sao vậy?" Lam Thư Nhật đi tới, thấp giọng hỏi thăm muội muội chậm chạp không ném tú cầu.

"Không sao, chẳng qua là Hoa Quế quá lo lắng." Nàng khẽ mỉm cười.

Lam Thư Nhật nhìn nàng, đáy mắt cũng có chút lo lắng. "Cẩn thận nhìn, nhìn thấy thuận mắt, liền nhắm hắt ném ngay."

"Muội biết." Lam Thư Nguyệt nhẹ giọng nói.

Lam Thư Nhật vỗ vỗ nàng, đi tới một bên, ở bên cạnh Lam lão gia ngồi xuống.

"Tròn trịa, nửa đời hạnh phúc sau của ta phải dựa vào người, tìm một người người vừa lòng, ngàn vạn lần đừng bị người người không thích bắt được đó!" Lam Thư Nguyệt ở bên tai nó dặn dò, tiếp theo Hoa Quế đỡ nàng, đi tới bên tú đài.

Biết Lam gia tiểu thư muốn ném tú cầu rồi, dưới tú đài một trận xôn xao, mọi người chen thành một đoàn, liền hy vọng có thể cướp được tú cầu.

Lam Thư Nguyệt giơ tay lên, "Tròn trịa, đi đi!" Nàng thấp giọng nói, vững vàng đem tròn trịa hướng không trung ném đi.

"Meo ô." Nó kêu một tiếng, bị vút ra ngoài.

Khi "tú cầu" nhẹ nhàng linh hoạt rơi vào người đàn ông đầu tiên, nam nhân đưa tay muốn tiếp được "tú cầu" thì "tú cầu" lại "bắn ra" ra, cứ như vậy, một tên tiếp theo một

tên, không người nào có thể thành công bắt được "tú cầu", thậm chí còn có người gặp phải "tú cầu" công kích, để lại vết thương.

"Đây là cái đồ quỷ gì? !" Người bị thương giận dữ kêu.

"Đó không phải là tú cầu!" Cũng có người la như vậy .

"Meo meo ô." Tròn trịa lại kêu dài một tiếng, tiếp tục nhiệm vụ khó khăn, nhảy qua từng đầu người một, ở trong đám người chật chội muốn thay chủ tử tìm kiếm một vị hôn phu.

Tất cả đều là người đáng ghét, làm sao cũng không tìm được một người có thể để cho nó cảm giác thư thái an tâm a!

A! Quảng trường đối diện, từ một gian chủ quán đi ra, nam nhân mặc trường bào màu lam, a? ! Người kia.

Là hắn! Chính là hắn! Nó thích người kia!

Ai nha, hắn sẽ đi quá chỗ này, không vội vàng đi đến, người kia sẽ rời đi.

Hông hét! Cảm giác được cái đuôi của mình bị người bắt được, tròn trịa quỳnh lên, xoay người lại dùng sức bắt cái tay kia, để lại vết cào.

"Súc sinh đáng chết!" Người nọ bị đau, theo tính phản xạ hung hăng vung.

"Meo meo ô!" Tròn trịa kêu thẳm một tiếng, phát hiện mình bị vút lên thật cao, cái này cùng phương thức chủ nhân ném cao hoàn toàn khác nhau, nó trên không trung vẫn đảo quanh, chuyển a chuyển a, đầu nó xoay chuyển choáng váng rồi, một lát, rơi vào một lồng ngực kiên cố.

A! Không được, nó không thể bị bắt! Nó phải tìm được người nam nhân kia.

Tròn trịa nhớ tới nhiệm vụ của mình, cũng không còn thấy rõ ràng là ai tiếp nhận nó, liền ra sức hướng người nọ cào mắt.

"Vật nhỏ?" Giọng nam nhân trầm thấp, có chút kinh ngạc, lại cảm giác không lộ ra hờn giận. "Người thật ác độc."

A? Tròn trịa trừng mắt nhìn, lúc này mới phát hiện thì ra là người nam nhân kia tiếp nhận nó, chân trước nó bắt lên vai nam tử, cẩn thận nhìn hắn, thật tốt quá, thật sự là hắn!

"Ô --"

Gia đình Lam gia canh giữ ở bốn phía đợi lệnh nhìn thấy tú cầu đã bị người tiếp được, lập tức tiến lên.

"Có người cướp được tú cầu!"

Chương thứ ba:

Lam Thu Nhật nhìn lên thấy người cướp được tú cầu, không dám tin vào mắt mình.

"Long Nghiêm? !" Hấn khiếp sợ từ trên ghế nhảy lên, thất thanh hô to.

"Long Nghiêm?" Lam lão gia cả kinh, lúc này mới chăm chú nhìn coi nam tử cao ngất hiên ngang trên đại sảnh.

Mặc dù Long Nghiêm danh tiếng vang dội, nhưng ngay từ lúc bốn năm trước tất cả buôn bán của Lam gia toàn bộ do nhi tử phụ trách, hấn không quan tâm, đương nhiên cũng không xuất đầu lộ diện. Ma thành cũng thật lớn, muốn vô tình gặp gỡ một người cũng không dễ dàng, cho nên hấn chưa từng thấy qua Long Nghiêm, thì ra người này chính là Long Nghiêm sao? Thì ra là bá chủ Ma thành có bộ dáng kia?

Dáng dấp rất tuấn tú! Hơn nữa khí thế ngạo nghễ.

Phốc! Lam lão gia không nhịn được bật cười, trên mặt Long Nghiêm kia có mấy đạo vết máu rõ ràng là chuyện gì xảy ra a? Tại sao thấy rất quen?

Nhưng coi như là thế, mấy đạo vết máu cũng không tổn hại vẻ ngạo nghễ khí thế của hấn, Lam lão gia có thể lý giải tại sao hấn lại có danh xưng là bá chủ.

"Cha!" Lam Thư Nhật cau mày. Tại tình thế nghiêm túc như vậy, vậy mà cha lại thất thố, mặc dù trên mặt Long Nghiêm có chút buồn cười.

"Xin lỗi, nhi tử, con tới xử lý, ta nhìn là tốt rồi." Mặt mày Lam lão gia cũng mang theo ý cười.

Lam Thư Nhật trầm thờ dài, chuyển sang Long Nghiêm. Hấn híp mắt quan sát Long Nghiêm, kỳ quái, cái loại vết thương đó. Nhìn rất quen mắt.

Long Nghiêm không nói một câu, ngạo nghễ đi vào, một bước vào đại sảnh Lam gia, một đôi con người bình tĩnh nhìn mặt Lam Thư Nhật, đáy mắt có chút **kích cuồng** **chợt lóe lên.

****kích: kích động, cuồng: mãnh liệt**

"Tại sao người đến giành tú cầu?" Lam Thư Nhật chất vấn.

"Là ▪ tú cầu ▪ nhà các người tự mình nhảy đến trong ngực ta ." Long Nghiêm trầm thấp đơn giản giải thích.

"Tú cầu tự mình nhảy đến trong ngực người? Hừ, ta xem các người là cố ý tới quấy rối? Long Hoa đâu? Hắn sẽ không chờ đến lúc đảm nhận, tự mình ra mặt." Lam Thư Nhật ngừng một lát, kinh ngạc mở rộng miệng, bởi vì hắn nhìn thấy "tú cầu" từ trong ngực Long Nghiêm rớt xuống, sau đó thật nhanh "cút" ra đại sảnh, còn để lại một tiếng kêu "Meo meo ô" .

"A? Là tròn trịa sao?" Lam lão gia kinh ngạc kêu.

Là tròn trịa.

Lam Thư Nhật tuần mỹ mặt đen một nửa, thì ra là tú cầu nhà hắn thật sự "nhảy" vào trong ngực người ta!

Điều này cũng giải thích vì sao bọn họ sẽ cảm thấy vết máu trên mặt Long Nghiêm nhìn rất quen mắt, bởi vì đó là kiệt tác sở trường nhất của tròn trịa, trong hai năm qua trên mặt, trên tay người làm ở Lam gia đều nhìn thấy.

"Người sẽ không cho rằng cướp được tú cầu là có thể cưới muội muội ta chứ?" Coi như tú cầu tự mình nhảy vào trong ngực Long Nghiêm, hắn cũng sẽ không nhận hôn sự này! Hắn cũng tin tưởng, Long Nghiêm không thể nào muốn cưới Thư Nguyệt.

"Ta cho rằng chỉ cần điều kiện phù hợp, liền lập tức bái đường thành thân." Long Nghiêm nói.

Có ý gì? Người này thật sự muốn cưới Thu Nguyệt? !

"Điều kiện của ngươi không hợp!"

"Xin hỏi điều kiện nào không hợp?"

"Số tuổi của ngươi."

"Ta hiện tại vừa tròn hai mươi tám, cũng vẫn còn ở trong phạm vi điều kiện." Lam gia ném tú cầu chọn rể là đại sự ở Ma thành, hẳn mặc dù không có hứng thú tham dự, nhưng vẫn biết được điều kiện của Lam gia.

Đáng giận, biết vậy sớm đặt ra điều kiện trẻ hơn hai tuổi! Lam Thu Nhật ở đáy lòng khê nguyên rủa. Ban đầu bởi vì lo lắng nam tử nguyện ý ở rể không nhiều lắm, cho nên số tuổi hạn chế mới rộng một chút. Đúng, ở rể, người này tuyệt đối không thể nào đáp ứng ở rể !

"Ngươi sẽ không nguyện ý ở rể Lam gia ." Điểm này nhất định không thành vấn đề, đường đường là Hoài Nam bá chủ, tuyệt đối không thể nào đáp ứng ở rể Lam gia !

"Không có gì đáng kể." Long Nghiêm nhún nhún vai.

"Cái gì? !" Lam Thư Nhật kinh ngạc hô to. Hấn. Hấn nói gì? Hấn nói cái gì? Ý là như thế nào?

"Ở rể hay không đều không quan trọng." Long Nghiêm cũng không cho là tôn nghiêm một người nam nhân là dựa trên loại sự tình này.

Vậy mà trên thực tế, Long Nghiêm là người đạt đến trình độ không coi ai ra gì, mới không muốn đi để ý tới quan điểm của người xung quanh, mọi việc hấn thấy cao hứng là tốt rồi, rất bá đạo

"Người. Không thể nào nguyện ý, người là bá chủ Ma thành, là xưng bá bá chủ Hoài Nam, làm sao có thể nguyện ý ở rể? !" Lam Thư Nhật căn bản không tin tưởng, là quý khách của Long Hoa có đúng hay không? Các người nhất định có âm mưu gì!"

"Nhận được tú cầu hoàn toàn là ngoài ý muốn." Long Nghiêm nhìn kỹ Lam Thư Nhật, trong lòng suy tư giữa hấn và Long Hoa rốt cuộc có thù gì không đội trời chung, tại sao hấn thoát nhìn giống như hận chết Long Hoa?

"Cho nên hôn ước này không cách nào thành lập, Long bảo chủ có thể rời đi." Lam Thư Nhật hạ lệnh trực khách. Coi như ban đầu hấn bật thốt lên nói « cho dù gả cho Long Nghiêm cũng không có thể gả cho Long Hoa », nhưng hấn tuyệt đối, tuyệt đối không nên cùng người đáng chết khôn kiếp kia biến thành người thân!

"Không." Long Nghiêm quả quyết cự tuyệt.

"Long bảo chủ." Lam Thư Nhật giận tái mặt.

"Nhật, con không cảm thấy hơi quá đáng sao?" Một mực yên lặng quan sát Long Nghiêm, Lam lão gia rốt cục lẩm bẩm lên tiếng."Tròn trịa nguyện ý để cho Long bảo chủ

ôm đó." Trái tim ông có chút oán niệm nói, bởi vì sủng vật nữ nhi bình thường ngay cả sờ cũng không cho ông sờ, sao ông có thể không oán được chứ?

Lam Thu Nhật ngẩn ra, tròn trịa không cùng người thân cận bây giờ lại chủ động nhảy vào trong ngực Long Nghiêm, hơn nữa còn để cho hắn ôm lâu như vậy.

Là thế này phải không? Thu Nguyệt dùng tròn trịa làm tú cầu, là đại biểu nàng có tính toán gì đi?

Nói như vậy hắn cũng không nên dùng tới oán giận cá nhân của mình xử lý chuyện này, phải không?

"Người nguyện ý ở rể Lam gia?" Hắn còn rất khó tin tưởng.

Long Nghiêm nhăn mi, "Ta nói rồi, không quan trọng."

"Như vậy Long gia bảo thì sao?"

"Có Long Hoa."

"Tại sao người cố ý muốn cưới Thu Nguyệt?"

"Ta hai mươi tám, là nên thành thân ." Long Nghiêm nhún vai.

Lam Thu Nhật hé mắt, "Người muốn thành hôn nhất định vô cùng dễ dàng, không có cần thiết ở rể."

Long Nghiêm nhún vai, không trả lời.

Người này! Lam Thu Nhật mím môi, người này so với tên khốn đệ đệ kia càng làm cho người ta tức giận!

"Ta phải nói cho người biết, xá muội thân thể từ nhỏ không được khoẻ."

Long Nghiêm nhìn thẳng hắn, một lát sau mới mở miệng, "Ta biết."

Hắn biết?"Hơn nữa có khả năng cực lớn là không cho phép sinh con ."

Hắn lại nhún vai."Không quan trọng."

Lại không quan trọng? ! Đây là đáp án của hắn, hoặc là ba chữ này căn bản chẳng qua là câu cửa miệng của hắn?

"Coi như Long gia vô hậu người cũng không quan tâm?" Hắn một chút cũng không tin.

"Long gia còn có Long Hoa." Coi như Long Hoa vô hậu cũng không sao, dù sao Long gia cũng không có liệt tổ liệt tông sẽ nhảy ra mắng hắn bất hiếu. Hắn họ "Long", là chính bản thân hắn lấy, không có tiên nhân, cho nên coi như không có hậu nhân cũng không sao."Còn có vấn đề sao? Lam thiếu gia ?"

Còn có thể có vấn đề gì? Hắn khó chịu họ Long cưới muội muội sao?

"Cha, cha có lời muốn nói sao?" Lam Thư Nhật chuyển sang người rảnh rồi Lam lão gia.

Lam lão gia trầm mặc một hồi, mới từ từ mở miệng nói: "Long bảo chủ, Nguyệt nhi là tâm can bảo bối Lam gia, nếu như có người để cho nàng bị ủy khuất, bất kể đối phương là người nào, Lam gia coi như từ bỏ tất cả, cũng sẽ thay nàng lấy lại công đạo."

"Ta sẽ nhớ ." Long Nghiêm gật đầu.

"Như vậy hôn sự này cứ quyết định như vậy, bởi vì là ở rể, cho nên Long bảo chủ trước tiên tạm thời ở Lam trang, tất cả việc thành thân do chúng ta phụ trách chuẩn bị, ngày mai sáng sớm giờ Tỵ vừa đến lập tức bái đường." Lam lão gia xuống quyết định sau cùng.

"Nguy rồi, tiểu thư, đại sự không ổn!" Hoa Quế lại hết sức khẩn cấp vọt vào Tú khinh lâu.

Đang vì tròn trịa khôi phục nguyên trạng Lam Thư Nguyệt khe khẽ thở dài, không ngẩng đầu nhẹ giọng nói: "Hoa Quế, hít sâu, từ từ đếm đến một trăm mới mở miệng nói chuyện."

"Không được a, tiểu thư, không có thời gian để cho Hoa Quế đếm đâu, việc lớn không tốt nữa!" Lần đầu tiên nàng không nghe mệnh làm việc. "Tiểu thư, tròn trịa đem chuyện làm hỏng rồi, nàng biết nhận được tú cầu là người nào không?"

"Ta đang chờ em nói đó."

"Tiểu thư, người nhận được tú cầu là Long Nghiêm, là Long Nghiêm a! Là bá chủ Ma thành đó!" Hoa Quế cơ hồ là kêu thảm.

"Long Nghiêm? !" Lam Thu Nguyệt khẽ nhếch đôi mi thanh tú, kinh ngạc. "Tại sao lại là hắn?"

"Meo ô." Tròn trịa cọ xát chân chủ nhân.

"Tròn trịa, làm sao ngươi sẽ chọn trúng Long Nghiêm chứ?" Lam Thu Nguyệt đem nó ôm lên bấp đùi.

Hắn rất tuyệt đó! Là hắn đó! Tròn trịa hưng phấn kêu.

"Tiểu thư, em thấy tròn trịa căn bản là làm bừa, lão gia đã đồng ý việc hôn sự này, ngày mai giờ Tỵ vừa đến sẽ phải bái đường thành thân rồi!" Hoa Quế oán giận trợn mắt nhìn tròn trịa một cái.

"Ngày mai bái đường" Lam Thu Nguyệt vuốt bộ lông nó, không hiểu cau mày. "Ta là muốn người ở rể, Long Nghiêm làm sao có thể nguyện ý ở rể chứ? Em nhất định là nghe lầm."

"Tiểu thư, Hoa Quế không có nghe lầm, bá chủ đó quả thật đáp ứng muốn ở rể."

Lam Thu Nguyệt thất thần. "Này. Quá không hợp với lễ thường rồi!"

"Làm sao bây giờ? Tiểu thư, nàng thật muốn gả cho bá chủ đáng sợ sao?" Hoa Quế lo lắng.

"Hắn rất đáng sợ sao?" Lam Thư Nguyệt thấp giọng hỏi.

"Dĩ nhiên đáng sợ, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn, nhưng là hắn lại cao lại trắng, cả người tràn đầy một cỗ khí thế nghiêm nghị, chỉ là thấy bóng lưng, hai chân của nô tỳ liền không nhịn được run lên! Trời ạ, nô tỳ tin tưởng hắn chỉ cần dùng một đầu ngón tay út là có thể đưa tiểu thư vào chỗ chết!"

Hoa Quế ngu ngốc, dù là hắn, hắn cũng sẽ không làm thương tổn chủ tử! Tròn trịa hướng về phía Hoa Quế mắng.

"Đều là người, người nào tốt không chọn, lại chọn đến bá chủ đáng sợ nhất, người hại tiểu thư thảm rồi!" Hoa Quế hướng về phía nó mắng.

"Hoa Quế, em quá khoa trương, dáng dấp cao trắng không có nghĩa là có khuynh hướng bạo lực."

Nhất định là thế sao! Nếu không nàng sẽ biến thành nữ nhân bạo lực nhất, Hoa Quế ngu ngốc. Tròn trịa phun khí, khịt mũi khinh thường.

"Lời nói như thế này không sai, nhưng Long Nghiêm thật rất đáng sợ nha! Tiểu thư, nàng ngàn vạn lần không thể gả cho người kia a!"

"Hoa Quế, cha ta không phải là đã đáp ứng sao?" Lam Thư Nguyệt không yên lòng nói, suy nghĩ Long Nghiêm vì sao nguyện ý ở rể?

Nam nhân nguyện ý ở rể, không phải là bởi vì có thể có lợi, nhưng là đường đường một người xưng bá bá chủ Hoài Nam, làm sao lại tham một khối bánh nhỏ như Lam gia đây? Nếu như không phải vì lợi, đến tột cùng là tại sao chứ?

"Tiểu thư? Tiểu thư?" Hoa Quế nhẹ nhàng lung lay nàng đang xuất thần. "Tiểu thư, thiếu gia tới."

Lam Thu Nguyệt phục hồi lại tinh thần, vừa đứng nhìn thấy Lam Thu Nhật nhảy vào cửa. "Nhật ca."

Hắn mím môi, mặt ngưng trọng ngồi xuống đối diện nàng.

"Thu Nguyệt, ta thấy Hoa Quế đã không thể chờ đợi nói cho muội kết quả, có phải hay không?"

"Ừ, Hoa Quế nói ra, nhưng muội không hiểu, tại sao Long Nghiêm nguyện ý ở rể?"

"Ta cũng không hiểu." Lam Thu Nhật nhún vai. "Tin tưởng ta, ta là để cho hấn bỏ đi ý niệm cưới muội, ngay cả nói cho hấn biết thân thể muội có thể không cách nào chịu đựng việc sinh con, mà hấn lại nói không quan trọng!"

Lam Thu Nguyệt càng thêm kinh ngạc. "Cho nên hôn sự này không thể cứu vãn rồi, phải không?"

Lam Thu Nhật gật đầu.

"Cha để cho hấn tạm cư trú, ngày mai sáng sớm liền bãi đường thành thân." Hấn liếc hướng Hoa Quế. "Ta tới nơi này là vì không để cho một nữ nhân không biết nặng nhẹ **nguy ngôn tung thính****, làm hư tâm tình muội."

****nói chuyện giật gân**

Hoa Quế chột dạ cúi đầu, không dám lên tiếng.

Lam Thu Nguyệt bật cười. "Nhật ca, không quan trọng, muội đã sớm chú ý chuẩn bị, bất kể gả cho người nào cũng không quan trọng."

"Lại không quan trọng." Lam Thu Nhật than thở, hắn bây giờ đối với ba chữ này rất không thoải mái. "Quên đi, mặc dù ta không cam tâm đem muội gả cho Long Nghiêm, nhưng là ta không cách nào phủ nhận Long Nghiêm có điều kiện tốt nhất tất trong tất cả nam nhân giành tú cầu, nếu như nói tròn trịa sẽ thích người như vậy, ta không thể không nói, ánh mắt tròn trịa thật sự là quá cao." Hắn vỗ vỗ tròn trịa ở trên đùi muội muội.

"Meo ô." Nó đắc ý kêu, thân mật dùng lỗ mũi cọ cọ lòng bàn tay Lam Thu Nhật.

"Tốt lắm, Hoa Quế, không được ở bên tai tiểu thư nói bất cứ chuyện gì linh tinh, đợi lát nữa ta sẽ sai người đem mũ phượng khăn quàng vai đưa tới đây, ngày mai sáng sớm tiểu thư liền bái đường thành thân."

"Dạ, Hoa Quế biết." Hoa Quế lẩm bẩm, nàng nào có nói cái gì? Nàng nói đều là lời nói thật a!

"Thu Nguyệt, hôm nay muội nhất định cực kỳ mệt mỏi, sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai mới có thể lực cùng tinh thần." Lam Thu Nhật đột nhiên trầm mặc xuống, thật sâu chăm chú nhìn nàng.

"Nhật ca?" Lam Thu Nguyệt nghi ngờ gọi.

"Không nghĩ tới muội thật sự phải thành hôn." Hắn thấp giọng lẩm bẩm. "Nghĩ đến cho một nam tử khác cưới muội, trong lòng ta cũng không thư thả."

"Hi hi, một ngày nào đó, cũng sẽ có một nữ nhân cưới huynh." Lam Thu Nguyệt bật cười.

"Đó là rất chuyện sau này, hơn nữa còn không giống nhau." Lam Thu Nhật ngừng một lát, nói sang chuyện khác, "Thu Nguyệt, nếu như muội hiện tại hối hận, ta còn có thể thay muội làm chủ."

Lam Thu Nguyệt cười nhẹ một tiếng. "Nhật ca, không cần lo lắng cho muội, muội không có hối hận."

Nàng. Không sao cả, thật.

Đêm khuya một thân một mình, trên gương mặt Long Nghiêm vẫn lộ vẻ ngạo nghễ bình tĩnh, có vẻ kích cuồng.

Ngắm nhìn khăn lụa trong tay, trên khăn thêu một gốc hồng mai, điểm một chấm tàn hồng, trông rất sống động.

Hắn nhắm mắt lại, thu lại vẻ mặt tràn đầy kích cuồng, nắm chặt khăn lụa trong tay.

Tìm được nàng.

Đột nhiên, hắn chợt mở mắt ra, cảm xúc đã thay đổi, khăn lụa trong tay nhét trong ngực, con mắt sắc bén quét về phía cửa phòng.

"Long Hoa!" Hắn nặng nề mở miệng.

"Ha! Vẫn bị phát hiện." Một giọng hài hước cố ý đè thấp vang lên, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, một nam tử khí vũ hiên ngang nhảy vào cửa."Đại ca." Long Hoa lên tiếng chào hỏi, tự động đi đến ghế ngồi xuống.

"Đệ còn dám xuất hiện." Long Nghiêm liếc xéo hắn.

"Đại ca. Phốc! Ông trời của ta a! Đại ca, trên mặt huynh là chuyện gì xảy ra?" Long Hoa cười to, chỉ vào vết cào trên mặt Long Nghiêm.

Long Nghiêm lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn."Nếu để cho ta nhìn thấy khóe miệng của đệ cong lên, đệ biết ta sẽ làm cái gì."

Nụ cười thật to cứng đờ, Long Hoa vạn phần khó khăn đè xuống khóe miệng, không để cho chúng tố giác, cũng cố gắng không chế hai mắt của mình, không muốn lại nhìn đến khuôn mặt làm cho hắn muốn cười sặc sụa.

Ô ô. Thật là thống khổ đó!

Ho khan một cái," Đại ca đã bôi thuốc chưa?"

"Có." Thuốc dán trong suốt hần đặc chế, loại này dễ trị thương, đại khái hai đến ba ngày có thể khỏi hẳn.

"Xem ra ngày mai thời điểm bãi đường, đại ca còn phải trông vào vào gương mặt này." Ô ô, không được, thật buồn cười a!

"Đệ bây giờ trở lại làm cái gì? Tốt nhất là chết già bên ngoài đi." Long Nghiêm có chút tức giận nói.

"Đại ca muốn thành hôn, thân là đệ đệ đây có thể nào không đến chúc ?" Long Hoa đè ép khóe miệng, âm thanh quái dị quở trách nói.

"Có nhân tiện đi sang bên Lam Thư Nhật nói tiếng chúc mừng? Ta thấy hắn sẽ rất
▪ cao hứng ▪ khi nhìn thấy đệ." Long Nghiêm khiêu mi, cố ý nói.

Long Hoa lúng túng cười khan hai tiếng.

"Long Hoa, đệ còn thiếu ta một lời giải thích, người nói muốn cưới Lam gia tiểu thư là đệ, kết quả ta phái người đến Lam gia cầu hôn, đệ lại trốn không gặp, đệ rốt cuộc đang đùa cái gì?" Long Nghiêm trầm mặt, lạnh lùng nhìn đệ đệ bất cần đời.

" Đệ không đùa cái gì, chỉ là người Lam gia đệ muốn kết hôn cũng không phải là Lam Thư Nguyệt."

"Lam gia chỉ có Lam Thư Nguyệt là hòn ngọc quý trên tay, không có nữ nhi khác. .
. . . . Long Nghiêm ngẩn ra, nhìn chăm chăm hắn."Là Lam Thư Nhật?"

"Là Lam Thư Nhật." Long Hoa không chối gật đầu, khó có được khuôn mặt nghiêm túc nhìn huynh trưởng."Đại ca, coi như huynh phản đối cũng không được, đệ sẽ không."

"Chuyện không liên quan đến ta." Long Nghiêm cắt đứt lời hắn.

"A?" Long Hoa ngây cả người."Đại ca không phản đối?"

"Đó là tự do của đệ, chuyện có liên quan gì tới ta?" Long Nghiêm không hiểu nhìn hấn.

A, đúng, Long Hoa thiếu chút nữa đã quên tính tình đại ca này rồi, cái loại cá tính đó quá mức siêu thoát thể tục, người không biết nói đại ca "**Duy ngã độc tôn**"**, "Ngạo mạn vô lễ", nhưng hấn cũng không can thiệp, hoặc phản đối bất kỳ quyết định của người khác, hấn nói đó là tự do của một người, dĩ nhiên, hậu quả cũng phải do mình phụ trách.

****người quá tự phụ**

"Ta chỉ không biết đệ có **long dương chi phích****, có chút kinh ngạc thôi."

****cũng mang nghĩa là gay giống ‘đoạn tay áo chi phích’**

"Đệ không có long dương chi phích, chỉ có hấn."

Long Nghiêm khiêu mi, đó chính là long dương chi phích rồi, không phải sao?"Nhưng là hấn thoát nhìn rất ghét đệ, ngay cả nói hận chết đệ cũng không khoa trương."

"Hấn không phải là hận đệ, hấn chẳng qua là ghen." Long Hoa đặc ý nói.

Long Nghiêm cau mày."Ghen?"

"Hấn cho rằng đệ muốn cầu hôn muội muội sinh đôi của hấn, cho nên hấn ghen."

"Ý của đệ là hai người lưỡng tình tương duyệt?"

"Nha." Long Hoa cứng họng. "Hắn tương đối. Khó khăn một chút, nhưng hắn chẳng qua là xấu hổ thôi."

"Ta xem đệ là cái đầu gỗ, cho nên Lam Thư Nhật mới có thể ghét đệ như vậy, mà hắn lửa giận ngút trời, cũng không phải là bởi vì ghen, mà là bởi vì đệ vừa trêu chọc hắn, lại vừa tính toán hướng muội muội của hắn cầu hôn." Long Nghiêm nói thẳng.

"Đệ lại không có ý hướng Lam Thư Nguyệt cầu hôn, là lỗi của đại ca ."

"Đệ có thể trách ta sao?" Long Nghiêm khiêu mi. "Hơn nữa ta tin tưởng nếu như ta không có toan tính sai..., đệ bây giờ kết quả sẽ tệ hơn." Hướng Lam Thư Nhật cầu hôn? Hừ! Lam Thư Nhật nhất định sẽ đuổi giết hắn đến chân trời góc biển.

"Chuyện này đã không còn quan trọng, dù sao hiện tại người phải thành thân là đại ca." Long Hoa giải thích. "Nói đến đây a, đại ca, đệ bây giờ không hiểu nổi, làm sao ca sẽ đáp ứng ở rể?"

"Tại sao không đáp ứng? Tóm lại chính là báỉ đường thành thân, ở rể hoặc lấy vợ có cái gì khác biệt sao?"

"Sự khác biệt là ở ánh mắt người khác, ở rể đối với danh tiếng nam nhân luôn là không tốt lắm."

"Cảm giác người khác liên quan gì tới chuyện của ta?"

"Ha ha, đúng vậy, đúng là chuyện không liên quan đại ca." Long Hoa bật cười.

"Đúng rồi, ở rể sau đó ta muốn ở tại Lam gia, cho nên Long gia bảo liền giao cho đệ đi sắp xếp, chuyện gì nếu đệ không muốn, đệ liền xử trí, không cần hỏi qua ta." Long Nghiêm không quan tâm giao phó.

"Long gia bảo giao cho đệ?" Long Hoa tròn to mắt. "Đại ca, Long gia bảo là nghiệp bá hai năm qua huynh nhiều khổ cực tạo dựng lên, huynh chịu bỏ xuống?"

"Đệ quá khoa trương, làm những buôn bán kia chẳng qua là cảm thấy có chút hứng thú, dùng để giết thời gian thôi, chưa nói tới cái gì khổ cực, cũng không phải là cái gì khó bỏ, không phải là làm ăn. Lam gia cũng là buôn bán, muốn xưng bá còn không thể làm sao?" Hấn cũng không phải đặc biệt thích buôn bán, chẳng qua là trong lúc rảnh rỗi vui đùa một chút thôi.

Long Hoa thầm than ở trong lòng, nói thật ra, mọi việc không sao cả, đại ca nghiêm túc nói nhưng thật ra là có chút "ngu ngốc", ít nhất cùng người bình thường "nhận thức" có khác biệt rất lớn, tựa như giờ phút này cũng giống như lỗi của hấn, không bỏ được chính là sản nghiệp khổng lồ cùng ích lợi, cùng với danh tiếng tạo dựng lên, người nào sẽ bỏ qua đây?

"Năng lực đệ chưa đủ, không có biện pháp chống đỡ như đại ca, đệ phải tìm trợ thủ mới được." Xem ra đại ca thật muốn "vứt bỏ" Long gia bảo, cùng với sản nghiệp gây dựng trong hai năm qua.

"Nếu như đệ có biện pháp, vậy lừa Lam Thư Nhật đi giúp đệ, Lam gia có ta là đủ rồi." Một núi không thể chứa hai cọt.

Hấn là thờ ơ, nhưng Lam Thư Nhật cũng không biết, cuộc sống đã luôn có khó khăn.

"Đệ sẽ hảo hảo châm chước, nhưng đại ca, huynh thật sự không hỏi hận sao?"

"Coi khinh cái gì? Ta quyết định đại sự gì sao?"

Long Hoa không nói gì rồi, nếu chung thân đại sự không tính là lớn chuyện, không chút do dự bỏ qua sự nghiệp người người mơ ước, cầu còn không được, nghiệp bá cũng không coi là đại sự, vậy hắn cũng không biết ở trong lòng đại ca chuyện gì mới xem như đại sự. Hắn thật muốn biết hình dáng đại ca chấp nhất cho hôn sự kia là cái dạng gì, chỉ là chuyện như vậy sợ rằng vĩnh viễn không thể nào phát sinh đi?

"Là không có." Nếu đại ca cũng nói như vậy, hắn đã không còn gì để nói. "Đúng rồi, đại ca sẽ phải gả vào Lam gia, dĩ nhiên cần chuẩn bị một chút của hồi môn mới đúng, tránh làm cho người ta chê cười Long gia bảo chúng ta không biết lễ nghĩa, đúng không!"

Của hồi môn?

Long Nghiêm cau mày suy tư, "Được, ta lên danh sách, đệ đi giúp ta chuẩn bị đầy đủ lễ vật ta muốn, thừa dịp lúc bái đường, trực tiếp đưa vào Tú khinh lâu là được."

A? Long Hoa giật mình lảng ngốc, hắn chẳng qua là tùy tiện nói một chút, ý muốn nhạo báng, không nghĩ tới đại ca ngược lại rất nghiêm túc.

Là để ý người khác cười chuyện Long gia bảo không hiểu lễ nghĩa?

Mới là lạ! Nếu là lý do này, đại ca cũng sẽ không muốn hắn thừa dịp lúc bái đường đem đồ đưa vào Tú khinh lâu.

Như vậy, rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Nhận lấy Long Nghiêm nhanh chóng sắp xếp tốt danh sách, hấn quét một lần, thất thần .

"Đại ca, những thứ đồ này."

"Đệ làm không được?" Long Nghiêm khiêu mi.

"A! Làm được, dĩ nhiên làm được." Nhận, đây là hấn tự tìm rồi, không oán người được. Ho khan, "Đệ nên rời đi, ngày mai đệ sẽ tới trước dự lễ. Đại ca, trước chúc mừng huynh, đệ đi." Không được, không đi nữa, hấn cũng nhanh không nhịn được muốn cười phá lên rồi .

Long Hoa khoát khoát tay, rời đi, nửa đường đi vào chỗ rẽ, khước miệng câu khởi nụ cười xấu xa, dứt khoát phải đi gặp tiểu tử nóng tính, thuận tiện lừa hấn, xem có thể đem Lam Thư Nhật lừa gạt đến Long gia bảo đi bồi hấn cùng nhau làm trâu làm ngựa hay không.

Long Nghiêm không lưu hấn, giơ tay lên hất ra một đạo kinh khí đem cửa phòng đóng lại, lần nữa lấy khăn lụa trong ngực ra.

Trong cuộc đời hấn, không có hai chữ hối hận này.

Chương thứ tư:

Long Nghiêm chỉ là trọn mắt nhưng làm cho hai chân Hoa Quế đợi ở trong hi phòng như nhũn ra, nàng biết rất rõ ràng ý tứ của hấn, chính là muốn nàng cút a!

Nàng rất muốn nhấc chân bỏ chạy, nhưng là, nhưng là nàng nhất định bảo vệ tiểu thư, nàng nhất định.

"Đi ra ngoài." Long Nghiêm trầm giọng ra lệnh.

"Nô tỳ. nô tỳ. muốn phụng bồi. phụng bồi Tiểu. Tiểu thư." Hoa Quế ngược lên nói, còn kéo dài qua một bước, ngồi ngẩn ở mép giường trước người Lam Thư Nguyệt.

"Hoa Quế, em đi ra ngoài trước." Lam Thư Nguyệt cảm giác được không khí căng thẳng, cũng cảm giác được Hoa Quế run như lá rụng mùa thu, tốt bụng lên tiếng giải cứu nàng, tránh cho nàng đem mình hù chết.

"Nhưng là. Tiểu thư."

"Không quan trọng, thuận tiện đem tròn trịa ôm ra đi." Tròn trịa đang ngủ trên hi giường quen thuộc.

"Vâng, được rồi, tiểu thư, Hoa Quế ở bên ngoài, có chuyện gì, tiểu thư quát to một tiếng, Hoa Quế liền vọt vào." Nàng dừng cảm nói, nhẹ nhàng ôm lấy tròn trịa, rồi lại thở phào nhẹ nhõm rời khỏi tân phòng.

"Nàng ta cho rằng ta sẽ làm gì nàng?" Long Nghiêm hừ lạnh.

Giọng điệu này nghe vào trong tai Lam Thư Nguyệt, để cho nàng không nhịn được khẽ mỉm cười.

Hỉ khăn bất ngờ bị vén lên, nàng ngậy cả người, tròng mắt nhìn, mới chậm rãi ngẩng đầu lên. Đợi nhìn thấy rõ vị hôn phu, môi của nàng kinh ngạc khẽ nhếch.

"A, là huynh!" Mặc dù trên mặt có ba vết cào đã kết vảy, nhưng nàng nhìn một cái liền nhận ra hắn, giống như dung nhan hắn đã khắc sâu trong tâm trí của nàng, cho dù thời gian thấm thoát trôi đi nhưng vẫn nhớ như cũ.

Cái gì gọi là trùng hợp? Khó trách tròn trịa nguyện ý đến gần hắn, thì ra hắn chính là nam tử hai năm trước ở Cảnh Sơn tự cứu bọn họ, thì ra là. Hắn chính là Long Nghiêm.

"Là ta." Long Nghiêm ngấm nhìn nữ nhân mỹ lệ mảnh mai trước mắt, nàng nhớ hắn.

Lam Thu Nguyệt vốn là sắc mặt tái nhợt không khỏi dính vào một tảng đồ bưng, hẳn dường như. Đột nhiên trở nên thật cao hứng, tại sao?

Long Nghiêm vì nàng cảm lấy mũi phượng, cảm giác nặng nề trên tay làm cho hắn khẽ cau lại lông mày.

"Tại sao thứ này lại nặng như vậy?" Thân thể của nàng khẳng định không chịu nổi, khó trách sắc mặt tái nhợt như thế.

"Ta cũng không biết." Nàng ôn nhu cười yếu ớt, lặng lẽ chuyển động cái cổ cứng ngắc, ngay sau đó kinh ngạc ngừng một lát, nghiêng đầu nhìn về phía Long Nghiêm đột nhiên đưa tay thay nàng xoa bả vai cùng gáy.

"Về sau không cho mang những thứ như thế này nữa." Hắn ra lệnh không cho cự tuyệt.

Lam Thu Nguyệt không nhịn được cười khanh khách.

Long Nghiêm hí mắt nhắm nhìn nàng vui vẻ nở nụ cười, đáy mắt có chút mê hoặc, không biết mình nói cái gì để cho nàng vui vẻ như vậy, nhưng lại có nhiều hơn mê muội, quên đi, nàng cao hứng là tốt rồi.

"Trừ phi ta còn ý định tái giá." Ngừng cười, nàng chậm rãi nói.

"Cái gì?". Tái giá?

"Không cho!" Hắn bắt lấy vai của nàng, đem cả người nàng kéo về phía hắn.

Bộ dáng hắn nghiêm túc làm cho nàng có chút kinh ngạc, mà thái độ của hắn ra vẻ đoạt lấy cũng làm cho nàng cảm thấy bất ngờ, ngoài ý muốn lại vui sướng, đúng vậy, trái tim nàng cực vui sướng.

"Đây là do tròn trịa làm thương?" Nàng giơ tay lên nhẹ nhàng sờ vết cào đã kết vảy trên mặt hắn.

"Đúng." Hắn trả lời ngắn gọn, nghiêm túc nhìn chằm chằm nàng, không để cho nàng nói sang chuyện khác."Không cho nàng tái giá." Hắn nhắc lại.

"Mũ phượng là đồ mà mỗi cô nương phải đội khi xuất giá, ta sau này sẽ không đội nữa." Nàng mỉm cười nhìn lại hắn, hắn không thể nào không biết chuyện như vậy."Có đúng hay không?"

Long Nghiêm ngừng một lát, thể mới biết nàng tại sao cười, thật sự lời nói của mình là câu chuyện cười.

"Nàng dĩ nhiên sẽ không đổi nữa, tuyệt đối sẽ không!" Hấn nhấn mạnh.

Nghe vậy, nàng dịu dàng cười, nàng cảm thấy hấn tuyệt đối không đáng sợ giống như tin đồn, thậm chí nàng cảm thấy hấn rất. đáng yêu .

Nhưng không thể để cho hấn biết, đúng không?

Nàng ngược đôi mắt trong veo nhìn thấy hấn có một chút lúng túng, đem nàng xoay người lại, tiếp tục thay nàng xoa bóp vai cứng nhắc.

"Cám ơn chàng." Hai người trầm mặc hồi lâu, nàng đột nhiên nói.

"Ừ." Trả lời một tiếng, động tác trên tay ngừng lại.

"Cám ơn chàng." Lam Thu Nguyệt còn nói.

Long Nghiêm trầm mặc, không hiểu nàng tại sao lại cảm ơn.

"Hai năm trước chưa kịp cảm ơn chàng." Nàng xoay người."Lúc ấy ta chìm vào hôn mê , vô lực ngăn cản gia đình đem ta mang đi, không phải là ta không biết có ơn phải đáp." Nàng giải thích."Sau đó ta có xin đại ca giúp ta hỏi thăm, nhưng là không có kết quả."

"Nàng có tìm ta?" Hấn nhướng mày.

"Dĩ nhiên rồi!" Gì? Tại sao hấn lại một có bộ dạng thật cao hứng? Về mặt trên mặt không phải là rất rõ ràng, nhưng nàng vẫn có loại cảm giác này.

Long Nghiêm dừng một chút, gật đầu một cái.

Lại một hồi trầm mặc.

"Chàng. Không cần đi ra ngoài mời rượu sao?" Bên ngoài hi yển đang náo nhiệt, khách qua lại không dứt, bữa tiệc rượu này dự tính từ giữa trưa cho tới buổi tối.

"Không cần." Tại sao muốn đi ra ngoài mời rượu? Hấn thích ở chỗ này phụng bồi nàng.

Đề tài lại lần nữa cắt đứt.

"Ta." Long Nghiêm mới mở miệng, liền bị một trận âm ỹ bên ngoài cắt đứt, hấn khó chịu im lặng, trừng mắt hướng cửa phòng.

"Hả? Hình như là thanh âm Nhật ca." Lam Thụ Nguyệt lần đầu tiên nghe thấy huynh trưởng gầm thét như vậy, cho nên không dám khẳng định.

"Long Hoa!" Long Nghiêm cũng nghe ra thanh âm người khác, tức giận cau mày, hai người kia tại sao tới nơi này!

"Long Hoa? Đệ đệ của phu quân ?"

"Đúng." Hấn gật đầu. "Nàng đợi một chút, ta đi đem bọn họ đuổi đi."

"Đợi chút. A!" Lam Thu Nguyệt vội vàng kéo lấy ống tay áo của hấn, lại đi theo bị kéo té xuống giường.

Long Nghiêm cả kinh, thật nhanh xoay người ôm lấy nàng, "Nàng làm gì? Muốn ngã chết ư!" Khẩu khí vô cùng kém.

"Thật xin lỗi." Nàng nói xin lỗi, đối với khẩu khí ác liệt của hấn cũng không phải là quá đề ý, bởi vì động tác hấn vẫn rất ôn nhu, để cho nàng biết hấn thật ra chẳng qua là lo lắng.

"Nàng làm sao phải nói xin lỗi?" Hấn khó chịu trừng nàng.

Lam Thu Nguyệt nhẹ nhàng cười một tiếng. "Không có gì, chàng chờ một chút, ta cùng đi ra ngoài."

Long Nghiêm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, quay đầu lại "trùng" nàng, sau đó không nói một câu đi thẳng đến tủ lấy ra một áo khoác lông chồn, không nói hai lời thay nàng phủ thêm.

"Đây là." Nàng không có loại áo đắt tiền như vậy! Lam gia rất giàu có, nhưng là loại da lông quý hiếm này dù có tiền cũng không mua được.

"Của nàng ." Long Nghiêm nói đơn giản.

"Chàng đưa ta ?" Lúc nào thì bị xếp cho vào trong tủ?

Long Nghiêm không nhìn nàng."Long Hoa nói ta phải có của hồi môn, cho nên ta muốn để ấy giúp ta chuẩn bị một chút, ta nghĩ rằng có thể nàng cần dùng đến." Đáng chết, bên ngoài càng lúc càng ồn ào.

"Cám ơn chàng." Lam Thu Nguyệt cười dịu dàng.

Hắn lại mê muội nhìn nàng nở nụ cười xinh đẹp

". Lam trang không hoan nghênh người, cút ra ngoài!" Tiếng Lam Thu Nhật gầm thét đến gần tận phòng .

"Ai nha, cần gì khách khí như vậy chứ? Chúng ta bây giờ đều là người nhà."

"Câm mồm, người nào cùng người là người nhà, hỗn trướng!" Lam Thu Nhật ác thanh cắt đứt lời của hắn, hai người tiếp tục cãi nhau.

Đáng giận! Sắc mặt Long Nghiêm tái xanh từng hướng cửa phòng.

"Phu quân." Lam Thu Nguyệt bắt lấy tay hắn, chỉ sợ hắn nổi giận, xông ra dạy dỗ hai người chọc giận hắn.

Quay đầu trở lại nhìn nàng, tri hoãn sắc mặt xanh mét.

"Đi, nàng không phải là muốn cùng đi ra ngoài?" Tay phải hấn dắt tay trái của nàng, lại "bỏ ra" cửa phòng, sau đó hướng đến chỗ hai người gây chuyện, bạo rống, "Hai người tất cả im miệng cho ta!"

Hiện trường bỗng chốc hoàn toàn yên tĩnh.

Lam Thu Nguyệt nhìn Lam Thu Nhật níu lấy áo Long Hoa, Long Hoa kéo cánh tay Lam Thu Nhật, hai người há hốc mồm cứng lưỡi đứng nguyên tại chỗ, tiếp theo "bịch" một tiếng vang thật lớn, Hoa Quế to con trực tiếp té xỉu, những bông tuyết bắn tung toé.

Thân thể Long Nghiêm nhảy qua, đem Lam Thu Nguyệt che chở trong ngực, chặn lại những bông tuyết văng ra, về phần hai người kia phản ứng nhưng không nhanh như vậy.

"Meo meo ô." Tròn trịa kêu một tiếng, tháo chạy.

"Phốc."

Loại tình huống này thật buồn cười, nàng cũng nhin không được, khi khi một tiếng cười không thể dừng, cười đến khom người tiến sát trong ngực Long Nghiêm.

Long Nghiêm sắc mặt giận dữ dường như biến mất, ôn nhu nắm cả người cười đến toàn thân run lên, cơ hồ muốn đứng không vững, đáy mắt tràn đầy nhu tình.

Lam Thu Nhật chậm rãi buông Long Hoa ra, nhìn chăm chăm muội muội, lại thấy muội muội dựa vào trong ngực nam tử cười duyên, đáy mắt thoáng qua suy nghĩ sâu xa, vỗ vỗ bông tuyết trên người, xoay người rời đi.

"Hả? Người không phải nói muốn tới đây." **Hạ mã uy**** . Lời nói Long Hoa chưa kịp nói xong, Lam Thư Nhật đã đi không thấy bóng dáng đâu, hắn không thể làm gì khác hơn là vội vã xóa đi bông tuyết trên mặt, trên tóc, trước khi đi còn hồ nghi ngắm Long Nghiêm một cái, sau đó cũng theo Lam Thư Nhật rời đi.

****ra oai phủ đầu**

Nhưng trong lòng hắn đột ngột nghĩ, bộ dáng đại ca rõ ràng tựa như một đóa ngọc biết yêu, nhưng là. Bọn họ không phải là lần đầu tiên gặp mặt sao?

"Đừng cười quá nhiều." Long Nghiêm thấp giọng nói.

"Cám ơn chàng." Lam Thư Nguyệt thở khẽ, giơ tay lên thay hắn lấy đi tuyết trên tóc.

"Tại sao lại cảm ơn ta?" Nàng nhìn hắn nói cảm tạ làm hắn cảm thấy áy náy.

Nàng cười."Cám ơn chàng thay ta chặn lại bông tuyết nha!"

"Không có gì." Đó là động tác phản xạ.

"Giúp ta đem Hoa Quế mang vào phòng được không?"

Long Nghiêm liếc hướng tỷ nữ thân thể cùng lá gan tỷ lệ ngược với nhau, có chút không vui.

"Nàng ta thường xuyên té xỉu như vậy sao? Như vậy hầu hạ nàng, bảo vệ nàng thế nào?"

"Không có, lần đầu tiên ta nhìn thấy Hoa Quế té xỉu." Lam Thu Nguyệt cười khẽ, hơn nữa còn là bị hấn dọa sợ."Phu quân, cầu xin chàng ." Nàng nhẹ nhàng nhìn hấn.

"Nàng vào phòng trước đi." Long Nghiêm không cách nào cự tuyệt yêu cầu của nàng, thay nàng khép chặt áo khoác, trước đưa nàng vào phòng, lại trở lại viện, dễ dàng đem thân thể Hoa Quế to con ôm, đi vào trong nhà.

Lam Thu Nguyệt có chút kinh hãi nhìn Hoa Quế bị nhấc lên, thật lo lắng hấn sẽ không cẩn thận để cho đầu nàng ấy đụng cái bàn, cái ghế .

"Phu quân, phiền toái chàng đem Hoa Quế thả vào trên giường nàng." Dẫn hấn đi tới gian phòng nhỏ phía sau giường của nàng."A, nhẹ. Một chút." Không còn kịp rồi.

"Bịch" một tiếng, Long Nghiêm đã đem Hoa Quế vứt xuống trên giường.

Lam Thu Nguyệt co rúm lại một chút, xem ra Hoa Quế muốn ngất lâu hơn.

"Nàng ta ngủ nơi này?" Chân mày hấn nhíu lại.

"Ừ, có cái gì không đúng sao?" Lam Thu Nguyệt nghi vấn. Đây là chỗ ngủ thuộc về thiếp thân tôi tớ, để giữa ban đêm chủ tử có chuyện gọi đến.

"Không tốt." Hấn nói ngắn gọn.

"Không tốt? Tại sao?"

"Cản trở." Long Nghiêm nói thẳng, không gian riêng tư, hẳn không thích có người ngoài xâm nhập.

Hắn đi tới hành lang Tú khinh lâu nhìn một vòng, chỉ vào một gian phòng ngủ ở trong sân cách tân phòng xa nhất.

"Để cho nàng ta ngủ gian phòng kia."

Gian phòng kia là phòng khách, là dành cho bằng hữu tới chơi để ở, chỉ tiếc chưa từng sử dụng qua, bởi vì nàng cũng không có bằng hữu thân mật.

"Vậy theo ý phu quân." Lam Thư Nguyệt có chỗ không hiểu, nhưng cũng không có ý tứ phản đối.

Dù sao gian phòng kia trống không cũng là trống không, hơn nữa cái giường này đối với Hoa Quế mà nói đúng là quá nhỏ, ngủ gian phòng khách có thể thoải mái hơn. Chỉ là.

Hoa Quế có thể không dễ dàng đáp ứng như vậy đi!

Quả nhiên, như nàng dự liệu, Hoa Quế sau khi tỉnh lại vừa nghe đến đề nghị của nàng, lập tức kháng nghị mạnh, nàng cùng Lam Thư Nguyệt dây dưa gần nửa canh giờ, cho đến lúc bữa tối kết thúc, vẫn không thể nào làm cho Hoa Quế trung thành tận tâm chuyển chỗ ở.

Đến khi đi ngủ, Hoa Quế giúp nàng thay quần áo rửa mặt xong, cố chấp chuẩn bị trở về gian phòng nhỏ phía sau thì Long Nghiêm biến mất cả buổi chiều đã trở về phòng nhìn thấy nàng ấy vẫn còn, mắt lạnh trừng, rống lên một tiếng "Cút ra ngoài", Hoa Quế mới giật mình tông cửa xông ra, dõng đến phòng khách kia.

Khụ! Lam Thư Nguyệt chịu đựng cười, sớm biết vừa bắt đầu nên để cho hân mở miệng, làm nàng nói xong miệng đắng lưỡi khô.

Một chén chất lỏng nóng hồi lập tức xuất hiện ở trước mắt nàng, nàng nghi ngờ nhìn về phía Long Nghiêm.

"Đây là?" Nàng nghi hoặc, hít vào một hơi nhiệt khí, cảm giác có vị ngọt nhàn nhạt.

"Uống nó." Long Nghiêm không có giải thích, ngồi xuống mép giường, đem cái chén đặt trong tay nàng: "Từ từ uống, còn có chút nóng."

Nàng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không cự tuyệt, nâng chén lên, từ từ uống xong, khi chất lỏng ấm áp trượt xuống cổ họng của nàng, lập tức làm cổ họng nàng hết ngứa.

Giương mâu kinh ngạc, nhìn hân.

"Uống rất ngon." Mùi thơm ngát ngọt lịm, không có bất kỳ mùi thuốc nào.

"Về sau nàng đem nó thay nước trà để uống."

"Được." Lam thư Nguyệt cười nhẹ, không có dị nghị.

"Còn có, cái này cho nàng." Hấn từ trong lòng ngực lấy ra một bình nhỏ bên ngoài trang trí tinh tế nhã nhặn, cổ bình dùng một dây màu đỏ buộc lại, hấn đem dây đỏ buộc vào cổ của nàng.

"Đây là cái gì?" Vừa mới bái đường thành thân, hấn đưa nàng rất nhiều đồ.

"Đây là đan dược bảo vệ mệnh nàng, nếu như đột nhiên cảm thấy thân thể khó chịu, trước tiên có thể uống một hay hai viên, biết không?"

Lam Thư Nguyệt đặt chén trà xuống, cầm bình sứ trước ngực, chẳng lẽ cả buổi chiều hấn bận rộn làm hai chuyện này sao? Hấn vì nàng mà lo lắng như vậy, làm cho nàng cảm thấy trong ngực thật ấm áp.

Xem ra tròn trịa thật sự thay nàng chọn một vị hôn phu tốt!

Từ từ uống chén thuốc vì nàng mà điều chế, uống xong, Long Nghiêm nhận lấy cái chén, đặt lại trên bàn.

Nhìn bóng lưng hấn anh tuấn, Lam Thư Nguyệt mới đột nhiên nghĩ đến, tối nay, là đêm động phòng hoa chúc..

"Sao vậy?" Xoay người, liền tiến đến bên nàng, hai tròng mắt xấu hổ mang e sợ rất mỹ lệ, trái tim Long Nghiêm nóng lên, ở mép giường ngồi xuống, nhẹ nhàng lau miệng nàng bởi vì e lệ mà cúi đầu.

Thẹn đỏ mặt, nàng lắc đầu một cái.

"Nguyệt, nhìn ta." Hấn kêu gọi nói nhỏ, hai tay nhẹ nhàng chạm mặt của nàng, chậm rãi nâng lên.

"Phu quân." Đối với ánh mắt chăm chú của hấn, Lam Thu Nguyệt lại càng đỏ mặt.

"Gọi ta Long Nghiêm." Hấn thật thấp nói ra, hai tay ôn nhu trên mặt nàng không tự chủ khẽ vuốt ve, thật sâu chăm chú nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, nàng toả ra ôn nhu như nước.

". Long Nghiêm." Ngượng ngùng khẽ gọi một tiếng, một hơi chưa nhắc tới, môi mỏng liền ngăn lại cánh môi phấn nộn của nàng."Ừm." Than nhẹ một tiếng, nàng e lệ nhắm mắt lại, nụ hôn của hấn có mãnh liệt, nhưng cũng có kiên nhẫn vô cùng, cho đến khi nàng không tự chủ khẽ mở đôi môi đỏ mọng, nghênh đón hấn cuồng bá xâm lấn.

Hồi lâu, hấn mới không nỡ buông nàng ra, nhẹ mở mấy cái, thở dài, đè xuống dục vọng dường như muốn nổ tung.

"Còn không được!"

Lam Thu Nguyệt chậm rãi phục hồi lại tinh thần, "Cái gì?"

" Thân thể nàng vẫn không thể chịu đựng hoan ái." Hấn nói thẳng.

Vốn đang ngây ngất sắc mặt nàng lập tức trướng đến đỏ bừng, nàng mắc cỡ thiếu chút nữa nắm chặt bông trùm kín đầu.

Hắn đỡ nàng nằm xuống. "Đêm đã khuya, nên nghỉ ngơi."

"Long Nghiêm." Nàng do dự mở miệng.

"Ừ?" Ở bên cạnh nàng nằm xuống, hắn chăm chú nhìn nàng.

"Tại sao chàng muốn cưới ta?"

"Nghe Long Hoa nói, ta phải ▪ gả ▪ cho nàng."

"Tại sao chàng nguyện ý?" Nàng thật không hiểu, mà vốn là không sao cả, nàng lại đột nhiên rất muốn biết.

"Rất đơn giản, bởi vì ta muốn, cho nên ta làm như vậy."

Hôm sau, Long Nghiêm cầm đơn dược giao cho Hoa Quế, dặn dò nàng dựa theo đơn bốc thuốc, không tới một khắc, Lam Thu Nhật liền phái người tới mời hắn.

"Có chuyện gì gọi hắn tự mình tới đây." Long Nghiêm lãnh đạm nói, cúi đầu trước án, vận bút viết nhanh.

Lam trang tổng quản Lam Hồng ngó ngàng, không biết như thế nào cho phải. Nhưng nếu hôm nay cô gia chỉ là một dân chúng bình thường, hắn sẽ dùng thái độ cứng rắn một chút "mời " hắn đi, nhưng cô gia không phải là người bình thường, thân thể của hắn so với Lam trang hiền hách, mặc dù không hiểu cô gia tại sao lại nguyện ý ở rể, nhưng hắn cũng không dám vô lễ đối với bá chủ Ma thành.

"Cô gia, nhưng thiếu gia." Lam Hồng có chút không biết làm sao, hắn không dám đắc tội cô gia, nhưng thiếu gia tính khí từ hôm qua mới bắt đầu vô cùng nóng nảy, sáng nay hỏa khí so với hôm qua càng thêm chỉ có hơn chứ không kém, hắn cũng không dám cãi lời mệnh lệnh của thiếu gia!

"Ta bề bộn nhiều việc, đi ra ngoài."

Một câu nói rất đơn giản, nhưng Long Nghiêm khí thế không giận mà uy để cho cả người Lam Hồng run lên, dường như muốn nhấc chân đi.

"Nhưng, nhưng là." Tận trung cương vị công tác Lam Hồng cường ép mình không thể trốn.

Long Nghiêm đột nhiên đứng lên, nghiêm mắt trừng hắn, dọa hắn sợ đến nổi lạnh cả người, chợt lui về phía sau hai bước. Cô gia hắn. Hắn muốn làm gì?

Khẩn trương run rẩy, không nghĩ tới Long Nghiêm chỉ là trừng hắn một cái, liền xoay người đi vào phía trong, ngay sau đó, hắn nghe được cô gia cùng tiểu thư nói chuyện, lúc này mới chợt hiểu ra, thì ra là cô gia nghe được âm thanh tiểu thư tỉnh lại.

"Trời còn sớm, ngủ tiếp một lát." Long Nghiêm đem Lam Thư Nguyệt đang muốn đứng dậy nhẹ nhàng đè xuống giường, sắc mặt của nàng vẫn rất yếu ớt, hắn biết đêm qua nàng ngủ không an giấc.

"Ta nghe thấy âm thanh của Hồng thức, có phải là có chuyện gì hay không?" Nàng hỏi. Đêm qua cả đêm trần trọc chưa chợp mắt, để cho nàng trở nên có chút suy yếu.

"Không sao." Long Nghiêm phủ nhận.

Có rồi có rồi, hấn có chuyện a! Lam Hồng ở đáy lòng kêu.

"Hồng thúc không có gì làm sao sẽ tới?" Nàng mới không tin.

"Là ta gọi ông ấy tới, có chuyện giao phó ông ấy đi làm." Long Nghiêm nói. "Nàng ngủ tiếp một lát, chớ đừng dậy, đợi lát nữa đồ ăn sáng chuẩn bị xong, ta lại gọi nàng dậy dùng bữa."

Lam Thu Nguyệt lẳng lẳng nhìn hấn, mặc dù ngữ khí của hấn lãnh đạm, nhưng cử chỉ của hấn là rất quan tâm.

"Thật xin lỗi." Mệt mỏi nhắm mắt lại, nàng bây giờ không phải là một thê tử lý tưởng, nàng thật lo lắng.

"Đừng nói xin lỗi với ta nữa." Thanh âm của hấn mang theo điểm tức giận. Nàng luôn nói xin lỗi hấn, mà hấn căn bản không biết tại sao, nghe được ba chữ "Thật xin lỗi" từ trong miệng nàng nói ra, hấn đã cảm thấy không khỏi tức giận.

Mở mắt ra, nhìn thấy trên mặt hấn không vui, trực giác há mồm muốn nói xin lỗi, lại nói không nên lời, trừ nói xin lỗi, nàng còn có thể làm cái gì đây?

"Ngủ tiếp một lát." Hấn lại nói, đừng dậy rồi đi.

Lam Hồng vừa thấy hấn ra ngoài, lập tức tiến lên, "Cô gia."

"Đây là tờ danh sách, tìm người đi mua đủ tất cả thức ăn cùng dược liệu, còn tờ này là sách dạy nấu ăn, cầm đi cho Lam trang đầu bếp, hôm nay ba bữa cơm nấu theo sách dạy nấu ăn ta viết rồi mang tới đây, tư liệu cùng phương pháp ta cũng viết rất rõ ràng,

nhất định phải theo như ta viết mà đi làm." Long Nghiêm cắt đứt lời hắn, đem tờ giấy vừa viết gì đó giao cho hắn."Sau nửa canh giờ đem đồ ăn sáng bưng tới đây, về sau mỗi ngày buổi tối ta sẽ viết ra hôm sau phải theo sách dạy nấu ăn, nhớ phải người tới đây cầm."

"A, phải" Lam Hồng cung kính, sau khi nhận lấy mới đột nhiên nhớ tới mục đích mình tới đây ."Cô gia, thiếu gia đang chờ ngài."

"Chờ Hoa Quế trở lại." Long Nghiêm cắt đứt lời của hắn.

A? Thiếu gia tìm cô gia, liên quan gì đến chuyện Hoa Quế ? Lam Hồng nghi ngờ.

"Nhưng không thể để cho thiếu gia chờ lâu!"

Long Nghiêm có chút không kiên nhẫn liếc xéo hắn một cái."Ta sẽ không để cho Thư Nguyệt ngồi một mình."

A! Thì ra là như vậy! Nhận ra sơ sót của mình, hắn không nhịn được có chút cảm động, không nghĩ tới cô gia như thế này mà coi trọng tiểu thư, thật sự là quá tốt.

"Cô gia nói đúng, lão đây trở về đi bẩm báo thiếu gia." Lam Hồng lập tức lui ra.

Kết quả, hai khắc sau, Lam Thư Nhật liền tự mình tới.

"Người hiểu y thuật?" Không có dư thừa nói nhảm, Lam Thư Nhật đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Ừ." Long Nghiêm lãnh đạm đáp lại.

Hắn kinh ngạc cực kỳ, không có lời đồn đãi bá chủ Ma thành là người hiểu y thuật a!

"Phương thuốc này có thể trị bệnh Thư Nguyệt?"

"Nàng không phải là bị bệnh, chẳng qua là trời sinh thể chất chênh lệch, cho nên dễ dàng nhiễm bệnh, bệnh đã lâu, thân thể liền tổn hại, chỉ cần điều dưỡng thật tốt một thời gian sẽ cải thiện, chỉ là không cách nào cải thiện giống như người bình thường, nhưng ít nhất sẽ tốt hơn bảy tám phần."

"Người nghĩ rằng chúng ta không có giúp nàng điều dưỡng sao? Bao nhiêu dược liệu trân quý cùng nhân sâm, linh chi trăm năm, Lam trang đều không tiếc tiền thu mua, đáng tiếc toàn bộ không thấy hiệu quả!"

"Những thứ đó không thích hợp với thân thể của nàng, chỉ biết càng điều dưỡng càng kém, nàng còn có thể sống được đơn giản là dựa vào may mắn!" Long Nghiêm cau mày.

"Nhưng những thứ kia cũng là đại phu dặn dò." Long Nghiêm đến tột cùng có phải thật hiểu y thuật hay không? Nhân sâm, linh chi trân quý là vật phẩm dưỡng sinh, sao có thể càng ngày càng kém?

"Đại phu kia nếu như không phải là cùng Lam gia có cừ oán, chính là nhất danh lang băm!" Hắn phiết môi, "Về sau thân thể Thư Nguyệt do ta phụ trách, các người chỉ cần theo ta phân phó làm là được." Giọng không che dấu chút khí phách nào.

Theo. . . . Theo phân phó của hắn? ! Rốt cuộc ai mới là người làm chủ hả!

"Lam Thu Nhật, dược liệu ta cần thiết mau sớm mua đủ giao cho ta."

Lam Thu Nhật tức giận nhìn chăm chăm hắn."Long Nghiêm, mời làm rõ ràng, ở Lam trang người làm chủ là ta!"

"Lam trang người nào làm chủ cùng ta không liên quan." Hắn không kiên nhẫn nói, "Ta đang nói chuyện về dược liệu với ngươi, ngươi nói sang chuyện khác làm gì? Chẳng lẽ Lam trang không có năng lực mua đủ dược liệu ta cần?"

"Người nào nói sang chuyện khác, ta muốn ngươi rõ ràng người làm chủ là người nào, muốn sống đừng ra lệnh cho ta."

"Nếu như ngươi không có biện pháp, ta tự mình tới lấy." Long Nghiêm không hiểu tại sao hắn hỏi một đằng trả lời một nẻo.

"Ai nói ta không có biện pháp!" Đơn dược hắn mới vừa nhìn rồi, cũng không phải là dược liệu khó cầu.

"Ngươi có cách lấy đủ?" Vốn là nhận định hắn vẫn nói sang chuyện khác là bởi vì không có năng lực, cho nên không nhin được hoài nghi.

"Ta đương nhiên là có biện pháp, ít xem thường người!"

"Tốt lắm, ngày mai sáng sớm đem dược liệu chuẩn bị đầy đủ tới cho ta." Hắn hài lòng gật đầu một cái.

"Long Nghiêm, ta nói rồi, muốn sống thì đừng ra lệnh cho ta!" Lam Thư Nhật lại kháng nghị.

Long Nghiêm hồ nghi nhìn hấn một cái. "Rốt cuộc người nào đang ở đây ra lệnh cho ngươi?"

"Chính là ngươi!" Đáng chết, còn giả bộ.

"Tự ngươi nói ngươi có biện pháp."

"Ta đương nhiên là có biện pháp."

"Vậy chuẩn bị đầy đủ dược liệu không đưa cho ta, ngươi giữ lại làm gì?"

"Ta lúc nào thì nói muốn giữ lại?"

"Đã như vậy, ta lúc nào thì ra lệnh cho ngươi?"

Lam Thư Nhật ngừng một lát, tức giận trừng hấn một cái, xoay người rời đi, tránh cho mình tức chết.

Long Nghiêm nhìn hấn nổi giận đùng đùng rời đi, không hiểu cau mày, "Hấn rốt cuộc tức cái gì?"

"Meo ô." Tròn trịa đi tới, đảo quanh bên chân hấn, đi theo phía sau nó tiến vào, là một nha hoàn bụng đồ ăn sáng.

"Cô gia, đây là đồ ăn sáng ngài phân phó." Nha hoàn nơm nớp lo sợ nói.

"Đặt lên bàn."

"Dạ, cô gia." Nha hoàn để khay xuống, cung kính lui ra.

Long Nghiêm khom người đem tròn trịa ôm lấy, đặt ở trên đùi. "Người biết Lam Thư Nhật hẩn rốt cuộc tức cái gì sao?"

"Meo meo." Tròn trịa dùng đầu cọ trước ngực hẩn.

"Thật không giải thích được, đúng không!" Hẩn nhún nhún vai, xem thời gian, đứng lên, đem tròn trịa hướng trên vai, để cho nó nằm trên bả vai hẩn, đi tới bên cạnh bàn bưng đồ ăn sáng lên. "Quên đi, mặc kệ hẩn, đi thôi, chúng ta đi tìm nữ chủ nhân của người."

Chương thứ năm:

Bởi vì hẩn muốn sao?

Đêm động phòng hoa chúc hôm đó đối với đáp án dĩ nhiên của Long Nghiêm, Lam Thư Nguyệt lại cảm thấy hẩn chẳng qua là trả lời qua loa, nhưng thành thân hơn tháng tới nay, cử chỉ của hẩn làm cho nàng càng lúc càng mê hoặc, để cho tình cảm của nàng luôn là không chịu lý trí không chế, luôn dao động không thôi.

Hắn vì nàng điều chế được, **được thiện****, cùng với phương thuốc điều dưỡng thân thể, ngay cả phủ định ý của đại phu vì nàng kê đơn thuốc. Chưa tới một tháng, thân thể của nàng có cải thiện rõ ràng, vì vậy nàng biết hẳn hiểu y thuật, hơn nữa y thuật dường như rất cao minh.

****những món ăn bổ dưỡng**

Hắn thỉnh thoảng sẽ xem qua tình trạng thân thể của nàng, mang nàng đến hậu viên Lam trang rộng lớn đạp tuyết tìm mai, nàng không cần lo lắng sẽ cảm lạnh, bởi vì hắn sẽ vận công, để cho chính hắn giống như cái ấm lò mang ấm áp cho nàng, nàng biết hắn không chỉ biết võ công mà thôi, võ công của hắn dường như cũng không yếu.

Như vậy một văn võ gồm nhiều mặt, tài sản giàu có, nam tử điều kiện hạng nhất, tại sao nguyện ý ở rể? Cái nghi vấn này, ngày gần đây thường xuyên xuất hiện ở trong đầu nàng, cơ hồ không một khắc quên.

Hiện tại sống chung sau hơn một tháng, nàng dần dần hiểu rõ hắn làm theo ý mình, cùng với tính tình có chút duy ngã độc tôn. Hắn đối với nàng rất tốt, nàng nhớ trong lòng, cho nên đáp án của hắn có lẽ không nhất định là thật, chẳng qua là bởi như vậy, lại nảy sinh ra một vấn đề khác, tại sao hắn sẽ "muốn" cùng một âm sắc thuốc như nàng thành thân đây?

Nàng biết mình có mấy phần thù mị, cô nương mỹ mạo khỏe mạnh so với mình nơi nào cũng có, hơn nữa lấy thân thể của hắn muốn cô nương loại gì không có đây? Tại sao lại là nàng?

Nàng không có đáp án.

Mùa xuân bất tri bất giác lặng lẽ phủ xuống, nhiệt độ tiết trời âm lại, trên đất tuyết đọng hòa tan, ngọn cây đâm chồi nảy lộc, Lam trang trên dưới cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì tiểu thư nhà bọn họ chịu đựng được qua một mùa đông.

"Tiểu thư!" Hoa Quế bung khay thật to, bên trên để một nồi cháo cùng thuốc bổ mỗi ngày sau ba bữa cơm cần phải uống đi tới Tú khinh lâu, nhìn thấy Lam Thư Nguyệt đứng ở vườn hoa bên cạnh, lập tức hô to một tiếng.

"Ô a"

Lam Thư Nguyệt bị sợ giật mình, "Quế, Hoa Quế? Em làm ta sợ muốn chết." Cuồng quít vuốt ngực, nằng thập giọng khiêu trách.

"Tiểu thư, nàng mới làm nô tỳ sợ giật mình đấy!" Hoa Quế xông lên trước, đem khay trên tay để ở một bên trên ghế đá, lại cường bách đỡ tiểu thư dậy."Sáng sớm tiểu thư lại không có mặc áo khoác bỏ chạy ra ngoài, tiểu thư không sợ lạnh, nhưng là Hoa Quế không thể để cô gia trách tội!"

"Hoa Quế, ta có mặc, chẳng qua là cảm thấy ngày hôm nay khí trời tốt vô cùng, cho nên cởi ra rồi, không có gì đáng ngại." Nàng chỉ chỉ áo khoác trên giáp trụ ở trên cây khô.

"Dĩ nhiên quan trọng, nếu không quan trọng, Hoa Quế nói với cô gia, tiểu thư khẳng định không phản đối đi?" Hoa Quế vội vàng đem áo khoác cầm tới vì nàng phủ thêm.

"Hoa Quế, ta mới là chủ tử của em, đúng không!" Lam Thư Nguyệt cong môi.

"Tiểu thư đương nhiên là, nhưng cô gia cũng vậy, hơn nữa cô gia rất đáng sợ, nếu khiến tiểu thư có nửa điểm sai lầm, Hoa Quế nhất định sẽ bị cô gia chia thành tám khối ." Nàng mới không dám vuốt râu hùm.

"Phu quân không có dữ như vậy, em quá khoa trương." Nàng bây giờ không hiểu tại sao Hoa Quế e ngại Long Nghiêm như vậy.

"Dạ dạ dạ, cô gia không có dữ như vậy, như vậy tiểu thư không phản đối Hoa Quế tố cáo với cô gia sao?"

"Này. Dĩ nhiên không thể!" Lam Thư Nguyệt trừng nòng một cái, Hoa Quế lại dám bán đứng nòng.

"Cho nên nói sao, tiểu thư an phận một chút, mặc dù thân thể có cải thiện, nhưng là cô gia không phải nói, ít nhất phải điều dưỡng nửa năm trở lên sao? Hiện nay mới chỉ hơn một tháng, tiểu thư bắt đầu không ngoan."

"Em cùng tròn trịa đều là phản đồ, sau khi có Long Nghiêm không đem ta làm chủ nhân ." Nòng không nhịn được oán trách, tròn trịa hiện tại cả ngày lẫn đêm đều đi theo Long Nghiêm, thật làm cho nòng đỏ mắt!

"Tiểu thư, nòng đang oán trách tròn trịa không hề đi theo bên cạnh nòng, hay là ghen tỵ tròn trịa có thể đi theo cô gia?"

"Ta đương nhiên là. là" Ghen tỵ với tròn trịa? Nòng kinh ngạc, miệng mở rộng, trời ạ, nòng lại ghen tỵ với tròn trịa có thể đi theo bên cạnh Long Nghiêm!

"Là cái gì?" Hoa Quế ha ha cười một tiếng."Tiểu thư, nòng rất thích cô gia có đúng hay không?"

Trực giác muốn phản bác nhưng nòng nghĩ, Long Nghiêm là phu quân của nòng, hấn đối với nòng quan tâm như vậy, nòng thích hấn là rất bình thường a!

Vì vậy nòng gật đầu một cái."Đúng vậy, ta rất thích chàng."

"Tiểu thư thích cô gia là chuyện đương nhiên, bởi vì cô gia đối với tiểu thư thật tốt, cũng thay tiểu thư suy nghĩ mọi việc, nhưng. . . . Hoa Quế vẫn cảm thấy cô gia rất đáng sợ." Nàng le le lưỡi.

"Đúng rồi, phu quân đâu? Buổi sáng khi tỉnh lại không thấy chàng." Thành thân tới nay là lần đầu tiên khi nàng tỉnh lại đã không thấy người bên gối đâu, để cho nàng trong nháy mắt cảm thấy giật mình, sau đó tràn đầy mất mát. Vén vện hơn một tháng, nàng có thói quen có hắt bên cạnh, khi hắt chăm chú nhìn nàng tỉnh lại.

"Hoa Quế cũng không rõ, chỉ biết là trời vừa mới sáng, có một phong thư gửi cho cô gia, cô gia nhận tin liền giao phó Hoa Quế chở quấy rầy tiểu thư, sau khi tiểu thư tỉnh nhớ để cho tiểu thư ăn được thiện, uống thuốc, sau đó liền ra ngoài.

"Đi ra ngoài đã bao lâu?"

"Gần một canh giờ!" Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút. "Tiểu thư vẫn là đi vào nhà, trước ăn được thiện, đợi lát nữa còn phải uống thuốc."

"Ừ." Đứng lên, chậm rãi đi vào trong nhà, Lam Thư Nguyệt có chút không yên lòng, không có phát hiện Hoa Quế đem được thiện chuẩn bị xong thì đúng lúc Long Nghiêm đi vào trong, giờ tay lên cho Hoa Quế lui.

Hắn đứng cách xa hai bước, ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, điều dưỡng hơn một tháng, sắc mặt của nàng mặc dù còn có vẻ tái nhợt nhưng cũng không còn xanh xao nữa, hắn ước chừng chưa tới ba tháng, thân thể của nàng sẽ hồi phục rất nhanh.

Đột nhiên, chân mày hắn khẽ nhíu, cất bước tiến lên nâng bàn tay lau gò má nàng. Vì sao lại lạnh như băng?

"A!" Lam Thu Nguyệt thấp giọng kêu lên, đột nhiên bị đụng chạm làm nàng sợ hết hồn, phục hồi lại tinh thần, sau nhìn rõ ràng là ai, mới thở phào nhẹ nhõm. "Phu quân, chàng trở lại, đã ăn sáng chưa? Hử? Tròn trịa đâu? Không phải là nó ở chung với chàng sao? Tại sao không thấy." Nàng nhìn chung quanh.

Cảm giác lạnh như băng trong lòng bàn tay biến mất, chân mày hẩn nhú chặt hơn, hướng phía trước xem xét, hai tay ôm lấy mặt của nàng, cảm giác một mảnh lạnh như băng.

"Tròn trịa đuổi theo con chuột." Hẩn hỏi: "Nàng đến vườn hoa nghịch bùn, hơn nữa không có mặc áo khoác?"

"A, phu quân tại sao." Lam Thu Nguyệt kinh ngạc, hoài nghi Hoa Quế đã hướng hẩn cáo trạng.

"Cả người nàng lạnh như băng, giày thêu cùng váy cũng dính bùn."

"Ách." Sức quan sát thật tốt. "Ta mới không phải chơi bùn đất, ta là xem mấy bông hoa." Nhìn sắc mặt hẩn trầm xuống, nàng vội vàng im lặng.

"Nàng thật không biết quý trọng bản thân." Long Nghiêm thấp giọng khiển trách, tâm có chút phiền muộn.

"Thật xin lỗi." Đầu cúi xuống, nàng theo bản năng nói xin lỗi.

Hẩn nâng mặt của nàng lên, cau mày nhìn nàng, vẻ mặt khó hiểu.

"Nàng vốn là như vậy sao?" Hẩn đột nhiên hỏi.

"Cái gì?"

"Theo thói quen nói xin lỗi, nàng rốt cuộc đang sợ cái gì? Lo lắng cái gì?" Thành thân tới nay, nàng mỗi ngày ít nhất nói đến mười lần rồi.

Lam Thu Nguyệt ngẩn người, kinh ngạc nhìn hắn, hắn làm sao sẽ.

Quay đầu tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắn, ánh mắt giống như đem nàng xem thấu, để cho trái tim nàng thoáng qua một tia bối rối.

"Ta. Không có sợ cái gì hoặc lo lắng cái gì."

Chân mày Long Nghiêm nhăn càng chặt hơn, hắn hoàn toàn không tin lời nói dối của nàng, nhưng hắn tạm thời không có ý định truy cứu, ít nhất cùng tên Lam Thu Nhật kia nói qua, hắn sẽ không nhắc lại.

"Trước tiên ăn được thiện, đợi lát nữa uống thuốc." Hắn buông nàng ra, ngược lại cầm được thiện trên bàn lên chuẩn bị uy nàng.

"Ta tự mình ăn là được." Hai má nhiễm một tầng đỏ.

Long Nghiêm nhàn nhạt cười một tiếng, hắn thích nhìn bộ dạng khi xấu hổ của nàng, rất đẹp, so với bộ dạng ốm yếu đẹp hơn nhiều, hơn nữa cũng chứng tỏ hắn giúp nàng điều dưỡng hơn một tháng đã thấy hiệu quả.

Hắn mê muội nhìn nàng xấu hổ từng miếng từng miếng từ từ ăn cháo mà hắn vì nàng điều chế, giờ tay nhẹ nhàng nắm vài lọn tóc dài rủ xuống trên ngực nàng. Hắn thật muốn nàng, nhưng vẫn chưa được.

"Đợi lát nữa uống xong thuốc, ta mang nàng ra ngoài một chút." Hắn khàn khàn nói nhỏ.

Kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhận thấy ánh mắt hắn nóng rực, trái tim nàng đập thình thịch. "Chàng muốn dẫn ta đi ra ngoài?"

Long Nghiêm gật đầu, đưa ngón trỏ nhẹ nhàng chạm qua khóe miệng của nàng, thay nàng lau đi ít cháo trên miệng.

"Nhưng là. Được không?" Nàng đã thật lâu chưa từng ra cửa, có thể thỉnh thoảng đi dạo ở vườn hoa đã rất khó, bởi vì nàng không muốn phiền toái đến người khác.

"Không muốn đi ra ngoài?" Long Nghiêm khiêu mi hỏi.

"Ta dĩ nhiên muốn, nhưng là."

"Nếu muốn đi ra ngoài, liền đem ▪ nhưng là ▪ ném ra một bên, có ta ở đây, cái gì đều không cần lo lắng."

"Ừ, cảm ơn chàng." Nàng cười lúm đồng tiền như hoa.

Long Nghiêm thấy nàng cười rất đẹp mắt, hắn thích xem nàng cười như vậy, so với cười lấy lòng, cười trấn an trước đây, loại cười vui vẻ từ trong lòng làm cho nàng cả người cũng rạng rỡ lên.

"Không khách khí, ta lúc nào cũng có thể bồi nàng du sơn ngoạn thủy." Hấn không nhin được cúi đầu cướp lấy đóa hoa đang cười kia, một lát sau mới nói nhỏ, "Chỉ cần nàng muốn."

"Đại ca. trên bả vai là vật gì vậy? !" Long Hoa nhìn lên thấy Long Nghiêm để cho hấn chờ đã lâu, vốn là muốn mở miệng oán trách hấn đến trễ, nhưng là vừa nhìn thấy trên bả vai hấn có gì đó thì lập tức kinh ngạc thất thanh hỏi.

"Con mèo, ngay cả cái này đệ cũng không nhìn ra sao?" Long Nghiêm liếc hấn một cái.

"Đệ dĩ nhiên biết đó là con mèo, hơn nữa đệ còn biết nó chính là con mèo tròn trịa hung ác, vấn đề là đại ca mang theo nó làm cái gì?" Nhìn nó hướng về phía hấn nhe răng trợn mắt uy hiếp, hấn đã cảm thấy da đầu tê dại, thật không biết đại ca làm sao sẽ để cho con súc sinh này quần mình!

"Không mang theo nó, nó sẽ làm ầm ĩ không cho Thụ Nguyệt nghỉ ngơi." Long Nghiêm nói chuyện đương nhiên, khi hấn ngồi xuống đối diện, cầm lấy bầu rượu rót một chén rượu.

Nói đến nghỉ ngơi, liền nghĩ đến mình đợi bao lâu, rõ ràng là đại ca nói giờ Thân gặp mặt, lại làm cho hấn cực khổ đợi đến bây giờ, giờ Hợi cũng đã qua!

"Huynh có biết đệ chờ bao lâu hay không?" Long Hoa oán trách.

"Không biết." Hấn trả lời như thể đó là chuyện đương nhiên.

Đáp án của hắn khiến cho Long Hoa giận đến mắt trợn trắng mãnh liệt, không nhịn được cất cao giọng, " Tại sao đại ca đến bây giờ mới đến?"

"Meo ô." Tròn trịa cảnh cáo hướng hắn rống lên một tiếng.

"Súc sinh thôi!" Long Hoa hơi run lên, không nhịn được khẽ nguyên rủa.

Long Nghiêm giơ tay lên vỗ vỗ đầu tròn trịa, ý bảo nó yên lặng.

"Con mèo hung dữ làm nhiều việc ác, mới không thể nào yên lặng đợi ở một bên, đại ca, đem nó vứt xuống bên ngoài đi." Ở Lam trang hắn đã thấy qua nó hung dữ thế nào, hắn một chút cũng không muốn cùng nó ngồi chung một chỗ.

"Nó sẽ yên lặng."

Long Hoa nhìn chăm chăm tròn trịa, tròn trịa cũng nhìn chăm chăm hắn, nhưng một người một mèo cũng không lên tiếng nữa.

"Được rồi! Đệ không cùng con mèo thôi so đo. Đại ca, huynh vẫn chưa trả lời vấn đề của đệ, làm sao đến bây giờ mới tới?"

"Ta mang Thư Nguyệt đến ▪ Nguyệt hồ ▪ tản bộ thưởng xuân, trở về chậm." Hắn là quên mất thời gian, nhưng một chút ý hối hận hắn cũng không có."Ta đợi nàng ngủ sau đó mới tới được." Không có nói mình bởi vì tham nhìn gương mặt thê tử lúc ngủ, lại chậm trễ.

Long Hoa kinh ngạc, mắt trợn lớn, miệng há hốc, một bộ dạng ngây ngô.

Long Nghiêm uống xong một chén rượu, ngẩng đầu liếc hắt một cái. "Đệ muốn tiếp tục giả bộ nói lời ngây ngô..., ta sẽ không phụng bồi." Trở về ôm Thư Nguyệt ngủ tốt hơn so với bây giờ.

"Từ từ, từ từ a!" Long Hoa ỷ khuất kêu. "Đại ca, huynh cũng biết Tam đệ ta là ở Long gia bảo làm trâu làm ngựa, đừng... đối với đệ! Huynh khi nào mới chịu trở lại a?" Hắt không muốn đem tất cả thời gian đều dành cho công việc.

"Ta không phải là đem Long gia bảo giao cho đệ sao?"

"Nhưng là đệ nghĩ đại ca đối với một chuyện hứng thú đều không lâu dài, đợi đến khi huynh chán ghét, sẽ trở lại."

Long Nghiêm cau mày. "Đệ đang nói gì?"

"A? Không phải sao? Theo đệ biết, đại ca là người như vậy a!" Làm chuyện gì cũng dễ dàng, dần dần liền mất hứng thú, không có hứng thú liền tiêu sái quay đầu đi. "Đệ nhớ ca đối với thân phận người ở rể Lam trang rất nhanh sẽ chán ghét, cho nên."

"Vị trí người ở rể Lam trang, ta sẽ không nhường lại !" Long Nghiêm nghiêm túc nói. "Nếu như đệ cần chính là cái này, thì im lặng, không cho đệ nhắc lại!"

"Được, đệ không nói chuyện này, chúng ta tới nói chuyện nội dung phong thư Nhị ca gửi." Long Hoa giơ hai tay đầu hàng. "Đại ca cũng biết tính nghiêm trọng của chuyện này, vậy mà huynh vì một nữ nhân lại tới trễ, đại ca huynh."

"Thư Nguyệt là đại tẩu của đệ." Long Nghiêm cảnh cáo trừng hấn một cái. "Nếu như đệ còn kêu ta một tiếng đại ca, cũng đừng để cho ta nghe thấy loại giải thích như thế ."

Long Hoa im lặng, lần nữa đầu hàng, không biết mình tối nay thế nào, đại ca không thích nghe những lời như vậy a.

"Được được được, là đại tẩu, đệ chỉ là nhất thời nhanh miệng, không có ác ý." Thành thật mà nói hấn có chút ghen tỵ với Lam Thư Nguyệt, ai bảo trong mắt tiểu tử Lam Thư Nhật đều chỉ có Lam Thư Nguyệt, hấn ăn giấm a!

"Ừ." Long Nghiêm nhàn nhạt nói.

"Đại ca, trong thư Nhị ca nói, nửa tháng trước, trong hoàng thất không biết vì nguyên nhân gì có tin đồn bỏ ra số tiền lớn muốn tìm ba đồ đệ mà danh y đệ nhất Lận Khúc Vô đã thu nạp. Nghe nói, đã tìm được đại đồ đệ Dương Bá Phi cùng nhị đồ đệ Mã Hồng Vân, về phần tin đồn năm đó tam đồ đệ trò giỏi hơn thầy - Mai Dịch Thần, vẫn là hành tung không rõ."

"Cho nên ?" Long Nghiêm lãnh đạm hỏi, bây giờ nghe chuyện này đối với hấn mà nói có nhiều "tính nghiêm trọng" .

Long Hoa theo dõi hấn, "Đại ca, còn cần hỏi sao? Bất kể là Lận Khúc Vô, hoặc là hai đồ đệ kia, tất cả đều coi Mai Dịch Thần là cái đinh trong mắt, huynh nói việc này có lợi, bọn họ sẽ im lặng không lên tiếng để cho Mai Dịch Thần cùng chia sẻ sao?"

"Vậy chuyện liên quan gì tới ta?" Long Nghiêm nhún vai.

"Đệ là rất muốn lạc quan giống đại ca như vậy, nhưng là đại ca có phải quên có đại tẩu tồn tại hay không?"

Hắn nhăn mày, "Đây liên quan gì đến Thư Nguyệt?"

"Vốn là không liên quan đến nàng, nhưng đại ca đừng quên, nhất cử nhất động của bá chủ Ma thành không khéo bị thổi phồng, hơn nữa đại ca thành con rể Lam trang, dường như người người đều đang quan sát bàn tán chuyện của huynh. Hiện tại chuyện đại ca hiểu y thuật đã truyền ra, ngay sau đó, thỉnh nhiều danh y cũng không thể điều dưỡng tốt thân thể Lam gia thiên kim tiểu thư, nhưng được đại ca điều dưỡng hơn một tháng, vậy mà đã có thể tốt hơn! Chuyện như vậy cũng là đề tài tán gẫu cho những kẻ rỗi rãi nơi trà lâu, nhưng là rơi vào trong tai ▪ người xấu ▪ ai biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Thấy Long Nghiêm cau mày trầm tư, Long Hoa hài lòng gật đầu, xem ra hắn rất cục hiểu rõ tính nghiêm trọng của chuyện này.

Hồi lâu, Long Nghiêm đột nhiên "A" một tiếng, "Ta cảm thấy cái tên Mai Dịch Thần này có chút quen tai, thì ra là tên ta trước kia đã dùng qua!"

Long Hoa thiếu chút nữa ngã nhào trên đất. "Đại ca, ngay cả chuyện như vậy huynh cũng quên? !" Vậy những thứ hắn mới vừa nói, khẳng định đại ca xem như chuyện nhàm chán!

"Cũng chỉ là cái tên, chẳng có gì đáng ngại?" Từ nhỏ đến lớn hắn đổi qua nhiều tên như vậy, làm sao có thể nhớ, có chút quen tai đã tốt lắm rồi.

"Nhưng ban đầu không phải là vì tránh né Lận Khúc Vô đuổi giết huynh mới mai danh ẩn tích sao?" Lận Khúc Vô phải chăng một đời thần y, y thuật cao minh, cũng suy tính khi dùng người, biết được tam đồ đệ học y ngắn ngủn ba năm, y thuật so với hắn càng cao minh hơn, sinh lòng oán ghét. Khi đại ca đã không có hứng thú học y, không chút nào quyến luyến rời đi, Lận Khúc Vô sợ một đời tên thần y bị thay thế, vì vậy dùng một số tiền lớn mua sát thủ muốn vĩnh viễn hậu hoạn, nhưng việc duy nhất hắn tính sai chính là, không biết đại ca trước khi trở thành "Mai Dịch Thần", ở trên giang hồ còn có một phong hào, người ta gọi là "**Tiêu đoạn hồn**"**, đoạn hồn tiêu, tiêu ra hồn đoạn, chính là sát thủ sao có thể giết được.

****tiêu: nhạc cụ (sáo), đoạn hồn: mất hồn**

Chuyện trọng đại như vậy, như thế nào dễ dàng quên?

"Ai nói?" Long Nghiêm mặt nhàm chán liếc nhìn hắn.

"A? Không phải sao?"

"Vốn là không phải như vậy, ta sẽ nhàm chán như vậy sao?"

"Vây. Đại ca tại sao đổi tên là Long Nghiêm?"

"Ban đầu ta đi qua Long Hồ sơn Nghiêm gia trại, cảm thấy hai chữ Long Nghiêm này thoát nhìn rất thuận mắt nên dùng." Hắn nhún vai.

Long Hoa tròn tròn mắt, này. Đây là cái gì lý do? Loại lý do này mới thật gọi là "nhàm chán" có được hay không!

"Vây, vậy tên đệ cùng Nhị ca " Long Hoa do dự hỏi.

Ban đầu ba người kết bái, nhưng thật ra là khi hắn ồn ào gây rối, Nhị ca gạt đầu phụ họa, mới kết bái với đại ca dưới tình huống đấy. Về phần tên hắn cùng Nhị ca, bởi vì hai người đều là đứa trẻ bị vứt bỏ, vốn là vô danh không có họ, gặp phải đại ca cũng là lúc thời điểm đại ca chuẩn bị đổi tên, cho nên bọn họ kết bái sau đó liền do đại ca đặt tên, cho nên bọn họ đi theo đại ca họ Mai, sau bây giờ đổi thành Long. Nghĩ đến thời điểm ban đầu lấy cái tên này, đột nhiên quyết định một cái tên.

"Ta nếu sửa họ Long, hai người dĩ nhiên cũng sửa họ Long, về phần tên Ngâm, chúng ta lần đó không phải là đứng ở trên đỉnh núi thưởng thức Hải Ngâm sao?"

"Cho nên Nhị ca gọi Long Ngâm." Hấn hiểu gật đầu."Vậy đệ thì sao?" Đại ca nói ra tên của hấn thì bọn họ ở nơi nào?

"Trải qua Hoa Sơn thì vừa lúc bị đệ làm cho rất phiền, cho nên dùng."

Ai, hấn biết a.

Quên đi, chuyện này không cần truy cứu, dù sao cái tên này dùng hơn hai năm, hấn đã thành thói quen.

"Đại ca, chúng ta trở lại chuyện chính, chuyện bá chủ Ma thành nếu rơi vào trong tay những người đó, đến lúc đó bọn họ chỉ cần tới Ma thành hỏi thăm, biết được mặt đại ca, cũng biết Long Nghiêm cùng Mai Dịch Thần căn bản là cùng một người."

"Vậy thì như thế nào? Bọn họ không làm gì được ta."

"Vậy đại tẩu thì sao?"

"Cái này cùng Thư Nguyệt không liên quan."

"Nhưng là lấy tính tình bọn họ bụng dạ âm hiểm tiểu nhân, bọn họ không làm gì được huynh, khó bảo toàn sẽ không tìm tới đại tẩu."

Long Nghiêp híp mắt. "Thư Nguyệt có ta che chở."

"Đệ biết đại tẩu có ca che chở, nhưng là huynh có thể một ngày mười hai canh giờ một tác cũng không rời sao? Tựa như giờ phút này đại ca ở nơi này, nếu như bọn họ đã tìm tới mà lại tùy thời hành động, giờ phút này chính là tốt nhất." Thanh âm biến mất, Long Hoa há hốc mồm cứng lưỡi, trước mắt đã không có thân ảnh Long Nghiêp, chỉ thấy cánh cửa đưng đưa. "Thì ra là bộ dáng nghiêp tức của Đại ca là như vậy a!"

Chương thứ sáu:

Nhìn người trên giường an ổn ngủ, Long Nghiêp thở phào nhẹ nhõm, có chút tức giận lời nói của Long Hoa, nhưng Long Hoa nói cũng không sai, hắn không còn là một mình nữa, hắn có một nhược điểm, chính là Lam Thư Nguyệt.

Thật ra thì, ngay từ lúc hai năm trước ở Cảnh Sơn tự cứu nàng, hắn vì tìm nàng nên mới quyết định ở Ma thành định cư thì lúc đó nàng cũng đã thành nhược điểm của hắn rồi!

"Meo." Tròn trịa vẫn nằm ở trên vai hắn kêu to một tiếng.

"Xuyt!" Long Nghiêp lập tức xuyt nhẹ, đứng dậy đem nó thả ra ngoài phòng. "Đi hoạt động một chút, đừng đến quấy rầy Thư Nguyệt." Con mèo coi như là động vật hoạt động ban đêm, chẳng qua là trải qua nuôi, loại tập tính này có chút không rõ ràng, nhưng mấy ngày gần đây, tròn trịa ban ngày không thấy bóng dáng, buổi tối tinh thần sáng lạng xuất hiện. Hắn đành phải chịu trách nhiệm "quản giáo" nó, không để cho nó tới quấy rầy Thư Nguyệt.

Trở lại mép giường ngồi xuống, nhìn nàng, hắn suy nghĩ lộn xộn.

Hắn không quan tâm nàng trở thành nhược điểm của hắn, nhưng hắn lại không thể không quan tâm chuyện mình làm liên lụy tới nàng. Nếu như bởi vì hắn mà để cho nàng bị thương tổn, hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân!

"Phu quân?" Mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy bóng đen bên giường trái tim Lam Thư Nguyệt mãnh liệt giật mình, bình tĩnh nhìn lên, sau đó thấy rõ ràng là ai, nàng thở phào nhẹ nhõm, rồi lại để cho vẻ mặt hung tợn của hắn làm cho sợ hết hồn.

Long Nghiêm phục hồi lại tinh thần, thần sắc chợt chuyển, khôi phục thành bộ dáng lúc trước.

"Đánh thức nàng?" Hắn ôn nhu chạm nhẹ gương mặt có vẻ hồng nhuận của nàng.

"Ban đêm luôn đột nhiên tỉnh lại một hai lần." Lam Thư Nguyệt lắc đầu một cái, muốn ngồi dậy.

Hắn lập tức đỡ nàng dậy, lấy hai gối đệm đặt ở sau lưng nàng.

"Vẫn là không ngủ ngon?" Hắn cau mày.

"Đã tốt hơn rất nhiều rồi, trước kia dường như cả đêm trằn trọc, đây đều là công lao của phu quân." Nàng đứng thẳng người dậy đến gần hắn, giơ tay lên vén tóc mai cho hắn. "Phu quân, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hắn kinh ngạc nhướng mày. "Tại sao hỏi như thế?"

"Bởi vì chàng nhíu mày lại thật chặt." Nàng vuốt lên nếp nhăn trên mi cho hắn.

Giơ tay bắt được tay của nàng, ôm trọn trong lòng bàn tay chính mình, tay nàng hết sức mềm mại, giống như người của nàng, lòng của nàng.

"Không có gì, nàng đừng suy nghĩ lung tung." Không nên để cho nàng suy nghĩ nhiều, đối với thân thể của nàng không tốt.

"Phu quân." Lam thư Nguyệt hỏi, mi nhuộm một tia mắt mát." Là Nhật ca lại làm khó dễ chàng sao?"

Lại?" Lam Thư Nhật khi nào làm khó ta?" Vì không để ý suy nghĩ người khác, hắn rất ít khi tôn tâm tư ở trên người khác.

"Phu quân đừng giấu giếm ta, ta biết mấy ngày trước đây Nhật ca đi tìm chàng, nếu như chàng không muốn, đừng vì ta mà miễn cưỡng chính mình, được không?"

Về mặt Long Nghiêm không thay đổi, vừa ý gật đầu, mấy ngày trước Lam Thư Nhật đúng là đi tìm hắn, nhưng hắn nói cái gì sao?

Cố gắng hồi tưởng, chuyện Thư Nguyệt cho rằng làm hắn suy nghĩ rốt cuộc là chuyện gì chứ?

Thấy hắn im lặng, Lam Thư Nguyệt khe khẽ thở dài.

"Thật xin lỗi, Nhật ca trước kia sẽ không như vậy, ta mặc dù không biết giữa Nhật ca và Long Hoa rốt cuộc có đụng chạm gì, nhưng đại ca khẳng định rất giận Long Hoa, cho nên mới giận chó đánh mèo trên người chàng, xin chàng đừng trách đại ca, được không?"

"Thư Nguyệt." Long Nghiêm thấy nàng khó nén vẻ u sầu, khó khăn nhìn nàng. "Thư Nguyệt, nàng trực tiếp nói cho ta biết đi, Lam Thư Nhật rốt cuộc làm khó ta cái gì, ta thật không nghĩ ra."

Lam Thư Nguyệt lẳng ngốc, tiếp theo ôn nhu cười một tiếng.

"Cám ơn phu quân." Nàng cho là hần an ủi nàng, là nói hần đã không để ý hành động của Nhật ca.

"Cám ơn ta?"

"Cám ơn phu quân đại lượng, không trách Nhật ca."

"Nhưng là Thư Nguyệt, ta thật không nghĩ ra, nàng không nói cho ta sao?"

Nàng nháy mắt mấy cái. "Phu quân. Là thật sự quên mất?"

"Vừa rồi không phải ta đã nói rồi sao?" Nhìn thấy bộ dạng nàng ngây ngốc, Long Nghiêm không nhịn được câu dẫn khoé môi, lộ ra một ít ý cười khó có được.

"Nha!" Nàng thấp giọng hô, mê muội nhìn nụ cười khó gặp .

"Nàng thế nào?" Hần cảm thấy hồ nghi, thích thú ôn nhu hỏi thăm.

Lam Thu Nguyệt không cách nào chớp mắt, nàng dĩ nhiên biết bộ dáng hấn đẹp mắt, nhưng mới vừa cười một chút, khiến cho người ta cảm giác hấn thêm nhu hòa, có vẻ càng tuần mỹ, làm cho nàng không nhin được chăm chú nhìn hấn.

"Thu Nguyệt?" Long Nghiêm bị nàng nhìn thấy có chút không được tự nhiên, lại vẫn không nhin được lo lắng nàng làm sao.

Hấn đối với nàng thật tốt, cẩn thận quan tâm chăm sóc, hơn nữa chỉ đối với một mình nàng.

Làm sao bây giờ? Nàng là làm sao? Chỉ là nhìn hấn như vậy, cũng tự mình đỏ mặt nóng tai, nhịp tim thật loạn.

"Nàng có phải là không thoải mái hay không? Gương mặt thật là đỏ, nóng rần lên sao?" Hấn giơ tay chạm trán của nàng, chân mày lo lắng nhíu lên, "Hơi nóng." Hấn lấy tay bắt mạch, phát hiện mạch tượng nàng dồn dập, trừ lần đó ra không có những bệnh trạng khác, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn nàng, "Thu Nguyệt, nàng sao vậy?"

"Ta không sao, chẳng qua là cảm thấy." Gương mặt đỏ hơn.

"Cảm thấy như thế nào?"

"Ta chỉ là cảm thấy. Phu quân thật là đẹp mắt."

Đường cong trên gương mặt Long Nghiêm trở nên cứng ngắc, gương mặt ở trong chớp mắt đỏ lên rồi, nàng không có chút nào che giấu ánh nhìn nóng bỏng, cả tâm rung động, không nhin được cúi người hôn bờ môi nàng.

Một hồi triền miên hôn sâu, hai người hơi thở dồn dập.

"Đáng chết!" Long Nghiêm không nhịn được khẽ nguyên rủa. "Đừng nhìn ta như vậy, bằng không ta sẽ nhẫn không được!" Hấn không giữ được tự chủ nữa rồi.

Gương mặt Lam Thu Nguyệt càng thêm đỏ, nhưng nàng vẫn e lệ nhắm mắt lại, hai tay vòng trên cổ của hấn, đem hấn kéo xuống, hôn hấn.

"Thu Nguyệt?" Hấn nồng đậm thở gấp, dường như muốn trì hoãn không được, nhưng là thân thể của nàng.

"Ta. Không có chuyện gì, ta đã tốt hơn rất nhiều rất nhiều, để cho ta trở thành thê tử chân chính." Lam Thu Nguyệt ngượng ngùng nói nhỏ.

Một lời quan trọng này làm cho tự chủ của hấn oanh một tiếng hồng mắt, đè nén dục vọng trong nháy mắt tan vỡ.

"Ta sẽ rất cẩn thận, rất cẩn thận." Giơ tay lên khẽ run vì nàng nhẹ thoát quần áo, nhìn thân thể mềm mại mảnh khảnh của nàng, nhẹ giọng thở dài, ôn nhu yêu ngữ, tiên tử trong lòng hấn làm hấn tưởng nhớ hơn hai năm qua, tối nay cuối cùng cũng thuộc về hấn.

Hấn vẫn còn quá mức kịch liệt.

"Nàng có khỏe không?" Triền miên đi qua, Long Nghiêm bất an hỏi thăm nữ nhân nằm sắp trên người hấn.

Lỗ tai dán ở lồng ngực của hấn, nàng nghe tiếng tim hấn đập mạnh.

"Ừ." Lam Thu Nguyệt đỏ mặt, có chút đau, nhưng cảm giác là tốt đẹp như vậy, cảm giác đau ban đầu cũng không cảm thấy nữa.

"Vậy thì tốt." An lòng, hấn giờ tay khẽ vuốt ve lưng nàng.

Lam Thu Nguyệt được hấn xoa nhẹ giống như con mèo được thả mỡ, thoải mái nhắm mắt lại, cảm thấy buồn ngủ, nhưng vẫn bận tâm đến sự kiện kia.

"Phu quân." Nàng mang theo buồn ngủ nhẹ giọng nỉ non.

"Ừ?" Long Nghiêm ôn nhu ôm lấy nàng, lấy một vài lọn tóc của nàng, tại đầu ngón tay xoay xoay .

"Phu quân có phải có chuyện gì hay không?" Phan! Thăng thẩn! Bên tai tiếng tim đập trong nháy mắt mất tốc độ, nhưng ngay sau đó liền vững vàng hơn.

"Ta đang suy nghĩ nàng mới vừa nói, ta còn là không biết Lam Thu Nhật rốt cuộc làm khó ta cái gì. Thu Nguyệt, nàng nói cho ta biết đi!" Chuyện có thể để cho nàng bận tâm như vậy, hấn không muốn làm cho nàng để ở trong lòng. Về phần chuyện "Mai Dịch Thần" Nói sau đi! Dù sao hấn sẽ bảo toàn Lam trang không bị quấy rối .

"Ta nghe nói Long Hoa ngày gần đây chuyên giành buôn bán của Lam trang, khiến cho Nhật ca cực kỳ tức giận. Ngày đó Nhật ca không phải là tìm phu quân đi nói chuyện này sao?" Nàng nhẹ giọng thở dài, hấn không muốn nói cho nàng biết tâm sự thật của hấn sao?

Ách, hấn nghĩ tới, ngày đó Lam Thư Nhật đích xác là tìm hấn "giảng dạy" đi, nhưng chuyện như vậy đối với hấn mà nói bây giờ không quan trọng, cho nên hấn không thèm chú ý, cũng lập tức bị hấn ném ra sau đầu.

Nhưng Lam Thư Nhật sẽ nói cho nàng biết chuyện như vậy sao?

"Nàng nghe ai nói ?"

"Cho dù là ai nói, phu quân, mặc dù Nhật ca ▪ hi vọng ▪ chàng đi chịu trách nhiệm đối với việc buôn bán bị giành đi, nhưng chàng có thể không cần đề ở trong lòng, buôn bán bị giành coi như xong, Lam trang buôn bán tổn thất một chút cũng tốt, Nhật ca cũng không cần bận rộn ngày đêm."

Long Nghiêm khiêu mi. Thì ra là Lam Thư Nhật muốn hấn đi bàn bạc cùng Long Hoa, khó trách nàng cho rằng hấn sẽ vì thế mà khó xử. Nhưng Long Hoa thường ngày mặc dù cà lơ phất phơ, nhưng hấn không cho rằng Long Hoa ngu ngốc, tại sao phải làm ra chuyện ngu xuẩn như thế chứ? Rõ ràng thích Lam Thư Nhật, rồi lại cố ý cùng hấn đối nghịch, thích một người, không phải là đối với người kia càng thêm quan tâm sao?

Ha! Hấn bây giờ không hiểu nổi nữa! Cho nên nói, ý nghĩ mỗi người không giống nhau, không thể trông nom những người khác nghĩ gì.

"Thư Nguyệt, nàng yên tâm, ta sẽ không làm chuyện ta không thích, chẳng qua nếu như Long Hoa làm quá mức..., ta sẽ ra mặt cho hấn một bài học, dù sao lần đến trên đầu Lam gia ta, ta không thể ngồi nhìn." Chỉ là bởi vì hấn ngu ngốc để cho Thư Nguyệt lo lắng như vậy, hấn chết vạn lần cũng không hết tội!

Lam Thư Nguyệt kinh ngạc nháy mắt mấy cái, nâng nửa người trên dậy, ngáng đầu nhìn hấn.

Chàng nói. Lấn đến trên đầu Lam gia « ta » ?

"Thế nào?"

"Phu quân cảm thấy mình là người Lam gia?"

"Hả? Ta không phải sao? Ta cho rằng ta đã gả vào Lam gia, chính là người của Lam gia, không phải sao?" Long Nghiêm không hiểu. "Chính là ta cũng nên sửa họ Lam?" Lam Nghiêm. Lam Long Nghiêm? Ừm, đọc không quá thuận miệng, dứt khoát đổi tên khác đi, phải gọi Lam gì đây?

"Phu quân thật không ngại sao?" Chuyện này ngay cả nam nhân yếu đuối đều vẫn cảm thấy sĩ nhục, tại sao chàng có thể nói tự nhiên như vậy? Kỳ quái hơn chính là, từ trong miệng chàng nói ra, lại cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

"Đề ý cái gì?"

"Tất cả, chuyện ở rể, chuyện Nhật ca làm khó dễ chàng, chuyện người ta thêm mắm dặm muối." Chuyện này để cho nàng khó xử.

"Thư Nguyệt." Hắn ôn nhu ôm mặt của nàng, "Chúng sống mấy ngày nay, nàng nên đối với ta có chút hiểu rõ đi? Ta giống như là sẽ ủy khuất mình sao?" Thì ra là nàng đối với những chuyện kia đề ý như vậy. "Ta không phải đã nói rồi ư, ta sẽ không làm những chuyện mình không thích."

"Nhưng là tất cả mọi người."

"Người khác dù muốn thế nào, nói như thế nào, đều là chuyện của người khác! Cho tới nay ta chính là không hiểu nổi điểm này, tại sao dường như mỗi người sẽ đem ý nghĩ của người khác coi trọng như vậy, thậm chí muốn nguy trang, như vậy không cảm thấy mệt sao? Mỗi người có một ý nghĩ khác nhau, nàng có thể lo chu toàn sao?"

Lam Thu Nguyệt giật mình lảng ngốc, chàng. Sống thật thoải mái

"Long Hoa thường nói ta vô tình, ích kỷ, nàng cũng cảm thấy như vậy sao?" Mặc dù hẳn một chút cũng không cảm thấy.

"Phu quân để ý ý nghĩ của ta?" Cùng lời nói của chàng chẳng phải trước sau mâu thuẫn!

Đổi lại Long Nghiêm liền giật mình, nghiêng đầu suy nghĩ một chút."Ừ, ta để ý." Thật là cảm giác mới mẻ.

"Tại sao vậy chứ?" Nàng cười yếu ớt.

"Ta nghĩ bởi vì ta để ý nàng nên cũng để ý ý nghĩ của nàng ."

"Cho nên, ta để ý gia nhân của ta, vì vậy sẽ để ý cảm giác của bọn họ, về những lời thêm mắm dặm muối của người ngoài cũng là bởi vì ta để ý đến phu quân, cho nên cũng đang suy nghĩ cho cảm giác phu quân, không phải như thế sao?" Nàng mỉm cười nghiêng đầu nhìn hắn.

"Bởi vì để ý. Là thế này phải không?" Long Nghiêm có chút mờ mịt."Cho nên Long Hoa nói rất đúng, ta ích kỷ vô tình, bởi vì ta chưa từng để ý bọn họ?" Lời nói tuy như thế, có thể coi là hiện tại, hẳn vẫn cảm thấy thờ ơ.

"Không phải vậy, nếu như phu quân thật ích kỷ vô tình, Long Hoa cũng sẽ không tôn kính sùng bái người đại ca này. Nếu thật ích kỷ vô tình, chàng ban đầu cũng sẽ không ra tay cứu ta rồi, không phải sao?"

Hắn rất muốn nói cho nàng biết hắn không thêm đề ý, nhưng nhìn bộ dạng nàng nghiêm túc, hắn lại nói không ra ba chữ "không quan trọng". Chẳng qua là gạt đầu một cái, coi như là tiếp nhận ý nàng, bởi vì nàng không giống hắn, nàng rất đề ý suy nghĩ của người khác.

Lam thư Nguyệt ôn nhu chăm chú nhìn hắn, ít nhiều có thể hiểu được ý nghĩ của hắn giờ phút này, khẽ mỉm cười, lần nữa nằm ở lòng ngực của hắn. Chẳng lẽ hắn không biết, biểu hiện của hắn chính là "đề ý" sao?

Đối với phương diện biểu hiện tình cảm, hắn giống như hải tử mới học, có lẽ trong tương lai hắn sẽ có biểu hiện tốt hơn.

Ôn nhu cười, nàng dần dần chìm vào giấc mộng.

Cảm giác được nàng nhẹ nhàng hô hấp, biết nàng đã ngủ, ở đỉnh đầu nàng ấn xuống nụ hôn ôn nhu, hắn nhắm mắt lại.

Chuẩn bị trước, hắn nghĩ tới.

Lại đổi tên là gì đây?

Sáng sớm Tú khinh lâu đã tới hai người khách không mời mà đến, Lam lão gia cùng Lam Thư Nhật.

"Cha, Nhật ca." Lam Thu Nguyệt từ trong gương đồng nhìn thấy phụ thân cùng đại ca vào cửa, mỉm cười lên tiếng chào hỏi. "Chào buổi sáng."

Lam lão gia cùng Lam Thu Nhật lắng ngốc ở cửa, kinh ngạc đứng nhìn người sau lưng Lam Thu Nguyệt vì nàng chải đầu Long Nghiêm?

Không phải là Hoa Quế, là Long Nghiêm, bá chủ Ma thành Long Nghiêm!

Long Nghiêm lãnh đạm liếc ra cửa một cái, quay lại tầm mắt, đáp lại ánh mắt mong đợi của Lam Thu Nguyệt trong gương đồng, hấn dừng một chút, mới quay đầu lại nhìn Lam gia phụ tử nói: "Chào buổi sáng."

Lam Thu Nguyệt nở nụ cười tươi, làm cho Long Nghiêm cảm thấy một câu chào nói xong quá đáng giá.

"Tốt lắm, ta hôm nay tết rất xinh đẹp." Hấn tết đuôi sam thay nàng lại đưa đến trước ngực để cho nàng kiểm tra.

"Ừ, cảm ơn phu quân."

"Cái đó. Nhi tử a." Lam lão gia tựa vào bên tai Lam Thu Nhật nói nhỏ.

"Chuyện gì? Cha."

"Người này. Thật sự là bá chủ Ma thành ▪ tiếng xấu rõ ràng ▪ sao?"

"Không, con cảm thấy hấn là con cún Thư Nguyệt mới nuôi, " Lam Thư Nhật cũng thấp giọng trả lời. "Hơn nữa đang làm huấn luyện."

"A, ừ." Lam lão gia rất là tán đồng gật đầu.

"Cha, Nhật ca, đi vào ngồi đi!" Lam Thư Nguyệt được Long Nghiêm đỡ dựa vào người, tiến lên kêu hai cha con vào cửa, cũng vì bọn họ rót hai chén trà thuốc. "Đây là phu quân vì nữ nhi điều chế trà thuốc, uống rất ngon, hai người cũng uống thử đi."

Lam lão gia nhìn sắc mặt nữ nhi phấn nộn, trong lòng cảm thấy rất là vui mừng, bộ dạng nàng rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

"Mùi vị không tệ." Lam Thư Nhật uống một hớp, rất là kinh ngạc.

"Ha ha, uống ngon chứ! Muội cũng nói với phu quân như vậy." Nàng cao hứng cười. "Phu quân rất lợi hại, cái gì cũng đều làm được, muội thật bội phục đó!"

Long Nghiêm đột nhiên đứng dậy, đưa lưng về phía bọn họ không biết đang bận cái gì.

"Hấn sao vậy? Mất hứng?" Lam Thư Nhật cau mày.

"Không phải vậy, phu quân lại xấu hổ." Lam Thư Nguyệt cười nhẹ.

"Ta không có." Long Nghiêm quay đầu lại bác bỏ -- gương mặt đỏ bừng a.

"Người có, người đồ mắt." Lam Thu Nhật cười ha ha. Hấn hoàn toàn không ngờ tới bá chủ Ma thành là người đáng yêu như vậy.

Long Nghiêm trừng hấn một cái, trở lại bên cạnh Lam Thu Nguyệt ngồi xuống.

"Sáng sớm tới nơi này quấy rầy chúng ta, rốt cuộc có chuyện gì?" Hấn không khách khí chất vấn.

"Phu quân." Lam Thu Nguyệt dưới bàn nhẹ nhàng cầm tay của hấn.

Long Nghiêm phiết môi, bất đắc dĩ im lặng.

"Không có việc gì, chỉ là thật lâu không cùng Thu Nguyệt dùng đồ ăn sáng nên tới đây ." Lam lão gia sờ sờ đầu nữ nhi.

"Chúng con bây giờ ăn được thiện, " Long Nghiêm nhắc nhở bọn họ.

"Không sao cả, chúng ta cũng cùng nhau ăn."

"Phòng bếp chuẩn bị số lượng có thể không đủ."

"Yên tâm, yên tâm, lúc trước muốn đi qua đã phân phó phòng bếp." Lam Thu Nhật cười xấu xa.

Đáng ghét, đến có chuẩn bị ! Long Nghiêm ở trong lòng khẽ nguyên rủa. Lam Thu Nhật rõ ràng là tiểu hồ li, tại sao vừa đụng Long Hoa, liền biến thành một người khác?

Không bao lâu, đồ ăn sáng được đưa lên.

"Ừ, không tệ lắm! Ta còn tưởng rằng được thiện chính là có mùi thuốc nồng đậm gì đó, không nghĩ tới ngược lại mát mẻ ngon miệng, ăn ngon cực kỳ." Ăn miếng thứ nhất, Lam lão gia liền không nhịn được tán thưởng.

"Cha, đây là phu quân đặc đặc biệt vì nữ nhi trù tính đó." Lam Thư Nguyệt cười đến hạnh phúc.

Gương mặt Long Nghiêm lại hơi đỏ lên.

"Đúng rồi, nếu nhạc phụ cùng Thư Nhật đều ở đây, con vừa đúng có chuyện muốn thỉnh hai người cho ý kiến." Long Nghiêm nói sang chuyện khác.

"Ách? Chuyện gì, nói nghe một chút." Lam lão gia tràn đầy hứng thú.

"Chẳng qua là chuyện, mấy ngày nay không biết nên lấy tên gì."

"Gọi là? !" Lam gia phụ tử đồng dạng kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn về bụng Lam Thư Nguyệt, chẳng lẽ.

"Đúng, ta muốn sửa họ Lam, nhưng là phải gọi Lam gì đây? Hai người cho ý kiến đi!"

"Người. Muốn sửa họ Lam? !" Lam gia phụ tử càng thêm kinh hãi.

"Phu quân?" Nàng không nghĩ tới hắn còn ghi nhớ chuyện này.

"Đúng, mọi người cảm thấy lấy tên gì thì tốt?"

Hai cha con nhìn nhau một cái, vùi đầu ăn cháo, tâm cổ quái đoán, trong lòng Long Nghiêm rốt cuộc đang suy nghĩ gì a?

"Ta là suy nghĩ, Thụ Nguyệt yêu mai, dứt khoát ta gọi Lam Mai."

"Phốc --" một hớp thuốc cháo phun ra.

"A!" Lam Thụ Nguyệt kêu lên một tiếng, tiếp theo một cái chớp mắt đã được Long Nghiêm bảo hộ trong ngực, tay áo hắn vung lên, đem cháo văng tung tóe toàn bộ đưa trở về.

Hai cha con một đầu gương mặt toàn cháo, kinh ngạc nhìn chằm chằm đối phương, sau đó đồng thời cười thật to ra ngoài.

"Trời ạ, Lam Mai, hắn nói muốn đổi tên gọi Lam Mai."

Bọn họ một vỗ bàn cuồng tiếu, một cười đến gãy lưng rồi, thiếu chút nữa té dưới bàn.

Không cần nói nhiều, Long Nghiêm cũng biết bọn họ đối với danh tự này quan tâm, dĩ nhiên, hắn có thể không cần để ý, nhưng nhìn lên thấy Lam Thụ Nguyệt che

miệng cười trộm, hai vai liêu chết run rẩy, hấn lập tức quyết định buông tha cho cái tên này, một hấn còn cảm thấy cái này tên này thật phong độ.

"Ta còn có những tên khác, giống hai người, tên đệm là Thư, gọi Lam Thư Thái, vừa nghe đã cảm thấy thoải mái, kêu lên cũng thoải mái."

"Oa ha ha ha. Thư Thái, thoải mái." Cười cuồng dại, Lam Thư Nhật thật sự ngã dưới bàn đi, vẫn ngồi ở trên đất vỗ mạnh.

Đáng giận! Sắc mặt Long Nghiêm tái xanh.

"Phu, phu quân." Lam Thư Nguyệt liêu chết chịu đựng cười, tuy nhiên không ngừng được.

Được rồi, cái này cũng không tiện, hấn nhận.

"Vậy ta rút cuộc tên gọi là gì?" Dù sao cũng là tên mình!

"Phu quân, chàng vẫn là. Gọi Long Nghiêm. Là được." Ừm, nàng cười đến thật là thống khổ đó, không thể cười nữa.

"Đúng đúng đúng, con vẫn là. khụ khụ, gọi Long Nghiêm là tốt." Lam lão gia ho khan, thân là trưởng bối, chung quy không nên quá mức thất thố, mặc dù thật quá buồn cười.

"Nam tử hán đại trượng phu, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, người không cần sửa họ Lam, cũng là người Lam gia." Rốt cục, Lam Thư Nhật cũng dần dần nhận được nụ

cười, gián tiếp nói cho hắn biết, bọn họ chân chính tiếp nhận hắn. Em rẻ thú vị như vậy, cuộc sống cũng không buồn tẻ.

Sắc mặt Long Nghiêm có chút cổ quái cùng mê muội."Nhưng ta đã sửa đổi rất nhiều tên."

"Gi? ! Người sửa đổi. Rất nhiều tên?" Lam Thụ Nhật kinh ngạc."Chẳng lẽ trước kia người không gọi là Long Nghiêm?" Là thế này phải không? Cho nên tình báo của hắn mới không tra được quá khứ của "Long Nghiêm"?

"Long Nghiêm cái tên này là đến Ma thành không bao lâu mới đổi, dùng hơn hai năm ."

"Tại sao người muốn mai danh ẩn tích? Là có nguyên nhân gì sao?" Lam Thụ Nhật đề mắt, thần sắc ngưng lại.

"Mai danh ẩn tích? Tại sao người cùng Long Hoa đều nói lời giống vậy? Ta chỉ là cảm thấy hai chữ Long Nghiêm này không tệ, cho nên liền đổi tên." Hắn thuận tiện giải thích hai chữ Long Nghiêm này từ đâu tới.

Ba người há hốc mồm cứng lưỡi, cũng bởi vì như vậy mà đổi tên? Không thể nào!

"Nói như vậy, Long Hoa không phải là anh em ruột của người? Vẫn là hắn cũng thích đổi tên ?" Lam Thụ Nhật đầu tiên phục hồi lại tinh thần.

"Chúng ta là huynh đệ kết nghĩa, Long Hoa cùng Long Ngâm đều là ta đặt tên."

"Long Ngâm?" Còn có một người nữa?

" Nhị độ kết bái, trước mắt hấn đang ở kinh thành, chưa tới Ma thành."

Lam Thư Nhật có chút nghi ngờ nhìn hấn."Kỳ quái, trước kia cùng nói chuyện với ngươi, miệng của ngươi chật giống như vỏ trai, hôm nay tại sao lại trả lời?" Mặc dù hấn vẫn giống một tờ giấy không lộ vẻ mặt gì, ngữ điệu nói chuyện cũng lạnh nhạt giống trước đây.

"Bởi vì Thư Nguyệt để ý đến mọi người." Long Nghiêm thành thật nói.

Ý tứ chính là hấn bị bắt buộc? Ha ha. Ha ha a. Thư Nhật thể hiện rõ tâm tính hồ ly không bỏ sót, điểm này có thể lợi dụng thật tốt.

"Vậy ngươi trước kia tên gì?"

"Bao lâu trước kia?" Long Nghiêm hỏi.

"Chính là." Ngừng một lát, Lam Thư Nhật kinh ngạc nhìn hấn."Chẳng lẽ ngươi sửa đổi rất nhiều tên họ?"

"Là rất nhiều, có tên mình tự đổi, có tên không biết vì sao người khác gọi như vậy ." Long Nghiêm nhún vai."Nhưng đa số ta đều quên."

Thở ra, hấn từ từ đón nhận tin tức này làm cho người ta kinh ngạc ."Ngươi nhớ cái nào?"

"Ủm." Long Nghiêm suy tư, "Mai Dịch Thần" tạm thời không đề cập tới, hấn còn nhớ rõ cái nào?"Ta nhớ được có một đoạn thời gian, có người thay ta lấy tên Tiêu đoạn hồn, người giang hồ mỗi lần vừa nhìn thấy ta liền hô to cái gì ▪ đoạn hồn tiêu, tiêu ra hồn đoạn ▪ ."

Lam Thu Nhật chợt nhảy lên, lúc này thật sự bị giật mình.

Tiêu đoạn hồn? ! Hấn là Tiêu đoạn hồn? !

"Đại ca?" Lam Thu Nguyệt bị hấn dọa sợ hết hồn."Có cái gì không đúng sao?"

"Thu Nhật, sao vậy?" Lam lão gia nghi vấn.

Lam Thu Nhật trái tim cuồng loạn, cha cùng muội muội không biết chuyện giang hồ, cho nên cũng không biết tin đồn Tiêu đoạn hồn đáng sợ, tàn nhẫn đến cỡ nào, mà trước mắt muội muội này Muội muội nuôi cún này, vậy mà lại là tiêu đoạn hồn trên giang hồ người người nghe mà biến sắc. Tiêu đoạn hồn mất tích tám năm ? Thật là Một, điểm, cũng, không, giống!

"Hắc ngọc tiêu đâu? Nếu như là tiêu đoạn hồn, vậy hắc ngọc tiêu đâu?" Nam nhân muốn thay đổi tên là Lam Mai hoặc Lam Thu Thái, có chỗ nào giống như đoạn hồn Tu La kinh khủng trong lời đồn?

" Ách, hắc ngọc tiêu ư, bởi vì chúng ta quyết định làm ăn kiếm tiền xây Long gia bảo, nhưng là làm ăn cần tiền vốn, cho nên mang đi cầm."

Lam Thu Nhật nháy mắt mấy cái, ngây ngốc một lúc lâu."Ngươi. Đem hắc ngọc tiêu cầm đi để làm buôn bán?"

"Đúng vậy, "

"Ta không tin!" Tiêu đoạn hồn đem hắc ngọc tiêu đi cầm? Cái này mới làm giang hồ chê cười ?

"Ta có biên lai cầm đồ, có điều lúc muốn chuộc, không biết nhét vào đâu, nhưng vẫn đi chuộc, giá tiền ngược lại cao hơn ta dự liệu rất nhiều!" Cho nên cảm thấy không có giá trị biên lai cầm đồ cũng liền tùy tiện ném loạn.

"Dĩ nhiên cao a! Ai dám cùng tiêu đoạn hồn cò kè mặc cả ! Ta xem hiệu cầm đồ kia khẳng định đem tất cả ngân lượng dâng tặng cho người nữa!" Hắc ngọc tiêu thì đồng nghĩa với thân phận Tiêu đoạn hồn, chỉ cần ở trên giang hồ, không người nào không biết! Nhận phiếu buôn bán này, nhất định là đóng cửa.

"Đại ca, rốt cuộc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hai người đang nói cái gì?"

Lam Thư Nguyệt cùng Lam lão gia đều không hiểu ra sao.

"Không sao!" Lam Thư Nhật liếc mắt, người muốn đổi tên gọi Lam Mai chính là tiêu đoạn hồn, để hắn nói lời đồn này ra giang hồ thì chỉ toàn khinh bỉ a.

Chương thứ bảy:

Trong đại tửu lâu đệ nhất Ma thành, ba nam tử từ bên ngoài đến đang ngồi trong quán.

Bọn họ rốt cuộc tìm được người mà bọn họ theo dõi đã lâu, nhưng là.

"Là hấn?" Trầm Ngũ nâng má, không quá khẳng định hỏi.

Hứa Vĩ quả quyết lắc đầu. "Không phải là hấn!"

"Chắc là vậy!" Trầm Ngũ nhú một đôi lông mày tam giác, không chắc chắn phản bác.

Hứa Vĩ rất kiên định lắc đầu. "Không thể nào lại là hấn!"

"Nhưng là rất giống hấn a!" Trầm Ngũ vẫn cảm thấy là đúng.

"Thiên hạ to lớn, từ xưa đến nay người giống người nhiều sao kể xiết, nhưng người cho là Mai Dịch Thần kia sẽ giống như hấn sao? Ít nhất ta biết Mai Dịch Thần chưa từng cười, càng đừng nói sẽ đối với một cô nương chiếu cố chu đáo, giống như người ngu ngốc." Hứa Vĩ nói ra giải thích sâu sắc của mình.

"A, người nói như vậy cũng có đạo lý, hiện tại nhìn kỹ, đúng là không thể nào." Bị Hứa Vĩ vừa nói như thế, Trầm Ngũ cũng cảm thấy hấn không phải.

"Các người câm miệng cho ta." Lý Ứng Vi vẫn trầm mặc không nói lời nào vì rốt cục không kèm chế được, lên tiếng quát bảo hai kẻ ngốc chân chính dừng lại. "Hấn chính là Mai Dịch Thần, thiên hạ này nếu có loại người thứ hai như thế, sớm đã bị ta giết!"

"Nhưng ta nghe nói Mai Dịch Thần võ công rất cao, hai ba năm trước hấn phản bội sư môn thì giết vài trăm người, mỗi người chết không toàn thân, tử trạng vô cùng thảm, người khác nhìn thấy cũng không dám ăn thịt nữa." Hứa Vĩ nói xong giống như tận mắt nhìn thấy loại sự tình sinh động như thật.

"Xuy!" Một tiếng chê cười, từ trong miệng nam tử ở bàn kề cận phát ra.

"Này! Người cười cái gì? !" Hứa Vĩ mắt to tròn tròn, trực giác cho thấy hẳn là đang cười bọn họ.

Nam tử ngẩng đầu lên, hé ra gương mặt so với nữ nhân còn xinh đẹp hơn, trên mặt còn treo nụ cười mê hoặc .

"Vị huynh đài này có gì chỉ giáo sao?" Thanh âm của nam tử xinh đẹp hơi có vẻ trầm thấp, thẳng tắp lay động vào lòng người.

"Nha. Ta. ực!" Nuốt thật to từng ngụm nước, Hứa Vĩ bị nam tử làm cho mê hoặc nói không ra lời .

"Ngồi xuống, không cần mắt mặt xấu hổ." Lý Ứng Vi thấp giọng quát, cúi thấp đầu vẫn dùng bữa.

Hứa Vĩ hơi giật mình ngồi xuống, không bỏ được lại liếc nam tử xinh đẹp một cái.

Nam tử xinh đẹp cười với hắn một tiếng, ở trên bàn thả một khối bạc vụn, đứng dậy thanh nhả rồi tẩu lâu.

Hứa Vĩ ngây ngốc thật lâu, thật vất vả phục hồi lại tinh thần, vội vàng lấy tay khều Trâm Ngũ.

"Ai ai ai, người thấy được không đó, nam nhân kia" Ngừng một lát, "Này! Người muốn đi đâu?" Hấn nhanh chóng lấy được ý thức, mắt thấy Trần Ngũ sẽ đi theo nam tử vừa rời đi .

"A? A? Ta, ta muốn đi." Trần Ngũ đỏ mặt, tầm mắt không nhìn được lại đi nhìn về phía cửa tử lâu. Mỹ, quá đẹp, cực kỳ xinh đẹp!

"Hai người các người." Lý Ứng Vi thanh âm lạnh đến không thể lạnh hơn "Muốn ta giết các người sao?"

Hai người lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không dám làm bậy nữa.

"Các người nghe kỹ cho ta, dám phá hỏng chuyện của ta, ta bắt kẻ chủ tử của các người là ai, vẫn giết các người!" Hấn lạnh giọng cảnh cáo.

Ứng đỏ trên mặt hai người biến mất, chỉ còn dư một mảnh trắng bệch.

"Hiện tại, các người đến bên ngoài Lam trang coi chừng, xác định Mai Dịch Thần đúng là ở tại Lam trang thì lập tức trở về thông báo cho ta."

"Chúng ta? Vậy người làm gì?"

Lý Ứng Vi lãnh khốc nhìn bọn họ một cái.

"Ta muốn đi giết người!"

"Người. Muốn tìm Long Nghiêm?" Lam Thu Nhật hé mắt nhìn nam tử xinh đẹp, vị này đòi gặp Long Nghiêm, ngay cả khuôn muội muội cũng sẽ không âm nhu giống hần như vậy, hần thật sự là nam sao?

"Đúng vậy, xin Thiếu trang chủ thông báo một tiếng, nói. Long Ngâm trở lại." Nam tử xinh đẹp chính là vị nam tử trong tửu lâu kia, hần thanh nhã mỉm cười, đứng thẳng giữa phòng khách, đối với ánh mắt kinh diễm của mọi người không hề phát giác.

Long Ngâm?"Người chính là Long Nghiêm."

"Nhị đệ kết bái." Hần tiếp lời.

Lam Thu Nhật nhìn hần, Long Ngâm tự nhiên hào phóng mỉm cười ngênh coi.

"Ta là nam, cần ta cởi quần áo nghiệm thân không?" Thanh âm Long Ngâm mang theo chút mỉm cười.

Lam Thu Nhật đỏ mặt, có chút buồn bực -- vì mình bị nhìn thấu ý định."Không cần."

"Ta không ngại ." Long Ngâm trêu chọc.

Lam Thu Nhật trừng hần một cái. Long Ngâm, cùng Long Hoa một dạng có bản lĩnh chọc giận người!

Nghiêng đầu cho gọi người làm đang gần người, ngay cả gọi ba lượt không có động tĩnh, hần tức giận đập bàn quát: "A Kỳ!"

Đứng ở sảnh bên cạnh đợi lệnh A Kỳ đột nhiên hồi thần, nhìn thấy sắc mặt chủ tử tức giận, bị dọa sợ đến nỗi vội vàng bịch một tiếng quỳ xuống.

"Thiếu gia, có A Kỳ."

"Đi thông báo với cô gia, Nhị đệ Long Ngâm đến tìm hần, mời hần tới đây."

"Dạ " A Kỳ lĩnh mệnh, vội vàng đi thông báo cho cô gia.

Chừng nửa khắc đồng hồ, A Kỳ thở hổn hển chạy trở lại, trên mặt mấy vết máu cực kỳ quen mắt.

"Thiếu gia, cô gia nói mời Long Nhị gia đến Tú khinh lâu." Che mặt mơ hồ co rút đau đớn, A Kỳ báo cáo. Thật ra thì ý cô gia là "Long Ngâm? Đáng chết hần tới làm cái gì? Ta bề bộn nhiều việc, gọi hần tự mình lại đây!" Bề bộn nhiều việc? Cô gia rõ ràng cùng tiểu thư dựa vào nhau ngồi ở trong lương đình ngắm hoa, phẩm trà, ăn điểm tâm, nhưng hần không dám trái lời cô gia, vì vậy chỉ đành phải trở lại phục mệnh.

Ô ô. Thật là đau đớn! Tròn trịa vong ân phụ nghĩa, hần cũng là tốt bụng tiếp nó bị cô gia ném ra! Lại đối xử với hần như vậy.

"A Kỳ, ngươi đi xuống thoa thuốc, ta sẽ phân phó ghi chép tiền lương tháng này cho ngươi nhiều một hai lượng bạc, " Lam Thư Nhật vì tròn trịa giải quyết hậu quả, ai kêu nó là sủng vật của muội muội bảo bối của mình chứ?

"Cám ơn thiếu gia." Ô ô, thật là hảo tâm có hảo báo a! A Kỳ cảm động cực kỳ, che mặt lui ra.

"Ta dẫn ngươi đến Tú khinh lâu." Lam Thư Nhật đi xuống, liếc mắt khuôn mặt tươi cười có vẻ giả tạo của Long Ngâm liền lướt qua hắn, chuẩn bị dẫn hắn đến Tú khinh lâu đi gặp em rề. Nhưng.

Đi ở đằng trước, chân mày hắn khẽ nhíu lên, không biết là trực giác của hắn hoặc là thành kiến, hắn cảm thấy Long Ngâm người này giống như là một con hồ ly có khuôn mặt cười.

Một bước vào cửa Tú khinh lâu, đã nhìn thấy cách đó không xa trong lương đình hai thân ảnh dựa vào nhau, hắn dừng bước lại, nhìn bộ dạng Long Nghiêm tỉ mỉ "phục vụ" Lam Thư Nguyệt, trên vai vẫn "treo" tròn trịa, vẫn cảm thấy hình ảnh này rất quý dị, thật không biết lúc nào thì mới có thể quen.

"Thì ra là đại ca tìm được món đồ chơi mới" Long Ngâm sau lưng đột nhiên nói một câu thật nhỏ ý vị sâu xa.

Ánh mắt Lam Thư Nhật chợt híp lại, nghiêng đầu nghiêm túc liếc hướng mỹ nhân, không hề có cảm giác tươi đẹp, bắt đầu cảm thấy đáng ghét.

"Ngươi là có ý gì?"

"Món đồ chơi mới." Long Ngâm cười mỉm nhìn hắn, nâng ngón tay lên chỉ về phía đình."Lệnh muội dường như là món đồ chơi mới đại ca ta tìm được, nhìn hắn chơi 'cẩn thận', xem ra còn có thể chơi tốt một chút."

Lam Thư Nhật cảm tức, một phen kéo lấy vạt áo của hắn."Ngươi đáng chết đang nói cái gì? Cái gì mà món đồ chơi mới? !"

"Long Ngâm!" Long Nghiêm ôm eo Lam Thư Nguyệt bay vọt đến, đứng trước mặt hai người.

"Đại ca." Long Ngâm cười khanh khách nhìn về phía Long Nghiêm, giống như giờ phút này người bị nắm vạt áo không phải là hắn.

"Nhật ca?" Ôm thật chặt eo Long Nghiêm, Lam Thư Nguyệt cước bộ chưa đứng vững liền lo lắng gọi Lam Thư Nhật.

Lam Thư Nhật hung hăng trợn mắt nhìn Long Ngâm một cái, tức giận buông hắn ra.

"Người ta đã mang tới, xin lỗi, không đi cùng được rồi!" Lam Thư Nhật xoay người rời đi.

"Long Ngâm, bản lãnh đệ thật tốt, chộc giận **đại cứu tử**** của ta, cố ý muốn cuộc sống của ta ở Lam trang khổ sở sao?" Long Nghiêm dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn Long Ngâm.

*** anh vợ*

"Hi hi, nếu như cuộc sống của đại ca ở Lam trang khổ sở, còn nhiều nơi hoan nghênh đại ca, cũng không cần phải ủy khuất mình như vậy, không phải sao?" Long Ngâm cười đến vui vẻ, mặt cười nhưng mắt không cười, cố tình liếc Lam Thư Nguyệt trong ngực Long Nghiêm, giống như xem xét giống như đánh giá.

Thật là người xinh đẹp! Đây là ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lam Thư Nguyệt. Chẳng qua là.

Tránh né cặp mắt kia, nàng vùi đầu trốn vào cái ôm ấm áp trong ngực Long Nghiêm, muốn tránh cặp mắt làm cho nàng lạnh như băng.

Long Ngâm ghét nàng cũng là chuyện đương nhiên, bởi vì hắn vì Long Nghiêm cảm thấy giận dữ, đúng không!

"Long Ngâm, đệ trở nên đáng ghét hơn." Long Nghiêm cau mày. "Đệ đến Ma thành làm cái gì?"

"Hi hi, đệ đương nhiên là ▪ trở lại ▪ chúc phúc đại ca." Hắn nhìn Lam Thu Nguyệt, nhìn lại con mèo trên vai Long Nghiêm: "Con mèo thật đáng yêu, có thể để cho ta."

Hắn vươn tay, muốn ôm tròn trĩa đang lim dim ngủ.

"Không được, nó."

"Meo meo!" Tròn trĩa kêu một tiếng, không chút lưu tình cào một cái, ở trên tay thon dài trắng nõn để lại mấy vết máu.

"Tê --" Long Ngâm hít một hơi, không dám tin nhìn về phía tròn trĩa đối với hắn nhe răng trợn mắt.

"Nó không cho người ngoài ôm." Long Nghiêm nói xong thì đã trễ, vỗ vỗ đầu tròn trĩa, thấp giọng ý tứ mắng nó một câu coi như xong chuyện.

"Meo meo ô." Tròn trĩa giống như là cảnh cáo trợn mắt nhìn Long Ngâm một cái, lại lần nữa điều chỉnh tốt tư thế, tiếp tục "treo" trên vai Long Nghiêm lim dim, mặc kệ.

"Thật xin lỗi, tròn trịa không hay gần người, ta thay mặt nó xin lỗi." Lam Thu Nguyệt áy náy nói, quay đầu kêu gọi Hoa Quế, "Hoa Quế!"

"Tiểu thư." Hoa Quế từ trong lầu vội vã chạy như bay ra, cho rằng tiểu thư nhà nàng đã xảy ra chuyện gì. "Tiểu thư, sao vậy? Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hoa Quế, em mau vào lấy thuốc trị thương, giúp Long Nhị gia bôi thuốc."

"Long Nhị gia?" Hoa Quế lúc này mới chú ý tới Long Ngâm xinh đẹp. "Người là nam nhân?"

"Hoa Quế, không được vô lễ!" Lam Thu Nguyệt thấp giọng khiển trách.

"Không việc gì, Lam cô nương, ta đã quen bị người khác nghi ngờ." Long Ngâm lơ đãng cười cười.

"Hoa Quế cô nương, ta thật sự là nam."

"Ai, thật đáng thương." Hoa Quế thờ dãi, "Long Nhị gia, người chờ ở đây, ta đi cầm thuốc trị thương."

Long Ngâm sắc mặt biến hóa, đưa mắt nhìn Hoa Quế to con chạy như bay vào lầu.

Hắn vừa mới không nghe lầm chứ? Người kia vừa cao vừa trắng, trừ gương mặt đỏ cùng tên Hoa Quế ra, không có một chỗ giống như nữ nhân vậy mà đang thương hại hắn? Là thương hại hắn bị con mèo làm bị thương, hay là thương hại bộ dạng hắn

"Thật xin lỗi, Long Ngâm, Hoa Quế này chính là nghĩ gì nói vậy, không có ác ý gì đâu." Lam Thu Nguyệt cũng chỉ có thể nói xin lỗi.

"Kkhông phải ta đã nói ta không ngại sao?" Long Ngâm cứng rắn nói.

Lam Thu Nguyệt bị vẻ mặt nghiêm nghị của hắn làm cho sợ hết hồn.

"Long Ngâm!" Long Nghiêm trừng hắn."Ai cho phép đệ dùng loại khẩu khí này nói chuyện với đại tẩu?"

"Không sao, phu quân, ta."

"Xin lỗi, đại tẩu, đệ nghĩ là do vết thương đau, cho nên mới nóng nảy như vậy, làm đại tẩu chê bai." Long Ngâm cắt đứt lời của nàng.

"Thu Nguyệt, nàng cũng không nói xin lỗi, hắn thật sự không ngại chuyện như vậy, nàng vẫn xin lỗi hắn, ngược lại giống như đang nói cho hắn biết, hắn nhất định nghĩ vì mình giống nữ nhân nên cảm thấy xấu hổ." Long Nghiêm cúi đầu nói với Lam Thu Nguyệt.

Long Ngâm hơi ngạc nhiên, kinh ngạc nhìn Long Nghiêm. Thì ra là như vậy? Nguyên nhân mình cảm thấy phiền não khi nghe được Lam Thu Nguyệt liều chết nói xin lỗi, chính là lý do này ?

"A? Ta tuyệt đối không có ý này." Nàng lo lắng nói.

"Ha ha." Long Ngâm an ủi cười nhẹ.

"Nâng cao tay lên." Long Nghiêm đột nhiên nói.

Hắn nghi ngờ. "Cái gì?"

"Máu vẫn chảy, tay nâng cao, đừng buông xuống." Lần này tròn trịa cào một chút cũng không lưu tình, vết thương vừa sâu vừa dài, sợ là sẽ để lại vết sẹo.

"Đáng tiếc, vết thương này không phải là ở trên mặt." Long Ngâm cúi đầu kinh ngạc nhìn vết thương vẫn còn đang chảy máu.

"Hả?" Long Nghiêm cau mày, hơn nữa cảm thấy hắn có chút cổ quái.

"Tới tới, thuốc trị thương cầm tới." Hoa Quế lại vọt ra, sau đó không nói hai lời, bắt được cái tay không bị thương của Long Ngâm đi tới đình nghỉ mát" đề "hắn ngồi xuống, chuẩn bị bôi thuốc băng bó cho hắn."Người muốn để lại sẹo hay không?"

Long Ngâm khiêu mi, nhìn người to cao này, Hoa Quế so với hắn càng giống như nam nhân.

"Người nói là có thể lựa chọn sao?"

"Đúng vậy, nếu như người muốn giữ lại vết sẹo để chứng minh là nam tử hán, ta liền dùng thuốc trị thương bình thường giúp người trị thương. Nếu như người muốn giữ gìn làn da đẹp, vậy ta sẽ dùng thuốc dán thượng đẳng cô gia thay tiểu thư điều chế trị thương cho người. Lần trước tiểu thư không cẩn thận ngã một cái, lòng bàn tay, đầu gối cũng bị rách, cô gia liền thay tiểu thư điều chế loại thuốc dán này, kết quả sau khi thoa, hôm sau vết thương tốt hơn phân nửa, ngày thứ ba hoàn toàn khỏi, một chút vết sẹo cũng

không có, rất lợi hại. Như thế nào? Muốn loại nào?" Hoa Quế đứng ở trước mặt hắn, nhìn thẳng hắn.

"Tại sao bị sẹo do mèo cào có thể chứng minh là nam tử hán?" Long Ngâm bật cười.

Hoa Quế trừng mắt, nghiêng đầu nhìn hắn."Đúng thôi! Muốn cười sẽ vui vẻ cười, người bây giờ so với vừa nãy xinh đẹp hơn!"

Long Ngâm ngẩn ra, lần đầu, là hắn tránh tầm mắt người khác .

"Dùng thuốc trị thương bình thường là được rồi, ta không quan tâm có sẹo hay không."

"Ách!" Hoa Quế nghe lời gật đầu, thay hắn xúc thuốc băng bó."Nếu như đau thì nói, đừng ngại, không có ai quy định nam nhân thì không thể kêu đau, biết không?"

Long Ngâm rũ mắt nhìn Hoa Quế cúi đầu thay hắn bôi thuốc, hơi nhếch môi, đáy mắt thoáng qua một tia xảo quyệt.

Ngẩng đầu nhìn về phía Long Nghiêm cùng Lam Thư Nguyệt bước chậm mà đến, hắn từ từ nói: "Đại ca, có người tìm được ▪ Mai Dịch Thần ▪."

Long Nghiêm thần sắc không thay đổi, chẳng qua là nhàn nhạt gật đầu một cái bày tỏ.

"Đệ tạm thời ở Lam trong trang, ta sẽ xin Thư Nhật sai một thị nữ đi hầu hạ đệ."

"Không cần, đệ không có thói quen để cho người xa lạ hầu hạ." Long Ngâm từ chối nhã nhặn. Những người đó chỉ biết ngu ngốc giật mình nhìn chăm chăm hắn, chuyện gì cũng không làm được, chỉ tạo phiền phức cho hắn!

"Tay của đệ bị thương, không thể khỏi ngay, ít nhất trước lúc tay đệ khỏi, phải phải người giúp đệ xử lý một chút chuyện sinh hoạt vụn vặt hàng ngày." Long Nghiêm kiên trì.

"Tốt lắm, băng bó xong." Hoa Quế đột nhiên nói.

Long Ngâm nhìn về phía nàng."Vậy thì nàng đi!" Hắn chỉ vào Hoa Quế.

"Ta? Ta sao?" Hoa Quế nghi ngờ hỏi.

"Không được, Hoa Quế là thiếp thân tỳ nữ của Thư Nguyệt." Long Nghiêm cự tuyệt.

"Có thể không?" Long Ngâm nhìn về phía Lam Thư Nguyệt, mà không phải là Long Nghiêm.

"Này. Chỉ cần Hoa Quế nguyện ý, ta không có ý kiến." Lam Thư Nguyệt nói.

"Hoa Quế, bởi vì tay ta bị thương, cho nên muốn phiền tới người tới giúp ta, cho đến khi ta khỏi hẳn mới thôi, có thể không?" Long Ngâm bộ dạng yêu mị mỉm cười.

Hoa Quế mặt luôn tươi cười đột nhiên vo thành một nắm, còn rùng mình một cái. "Van người đó, Long Nhị gia, người cười như vậy rất kinh khủng!"

Nụ cười luôn luôn mỉa hoặc lòng người không người nào cưỡng nổi của Long Ngâm nhất thời cứng đờ, này. "đại" nữ nhân này!

"Ha ha ha!" Long Nghiêm đột nhiên cười ha ha, "Được, sẽ để cho Hoa Quế hầu hạ người." Hắn quyết định.

Kể từ khi tiếp quản Long gia bảo tới nay, Long Hoa mỗi ngày đêm đều làm trâu làm ngựa, hắn đã có một thời gian thật dài không đến Lam trang la cà xem đại ca, cùng với trêu chọc Lam Thu Nhật một chút.

Cho nên, khi hắn nhận được tin đại ca "gọi đến", lập tức vội vã rời đi bữa tiệc cùng mấy thương gia Đại lão bản, trực tiếp chạy tới Lam trang.

"Tiểu Nhật Nhật --" vừa thấy được Lam Thu Nhật hắn ngày đêm mong nhớ, hắn lập tức nhiệt tình vọt tới.

Lam Thu Nhật xoay người lại, đang lúc Long Hoa muốn cho hắn một cái ôm nhiệt tình, đồng thời nhắc chân không chút lưu tình đá một cước ngay giữa ngực của Long Hoa.

"Ách!" Khụ. Long Hoa che ngực, một hơi thiếu chút nữa nói không nổi. "Tiểu Nhật Nhật, người thật là ác độc a!"

"Họ Long các người đích thực là khiến người chán ghét!" Hắn tức giận nói.

"Vậy ta sửa họ Lam là được." Long Hoa thuận theo" ý dân " .

Lam Thu Nhật tức giận nhìn chăm chăm hấn. Người Long gia bọn họ là như thế nào? Đổi tên sửa họ thành thích rồi!

"Người tới Lam trang làm cái gì?"

"Đương nhiên là nhớ người, cho nên mới tới xem người một chút để an ủi nỗi khổ tương tư."

"Long Hoa, người có phải muốn ta giết người mới hài lòng hay không?" Lam Thu Nhật rất nghiêm túc nói. Hấn không biết Long Hoa nghiêm túc hay là cố ý tìm hấn phiền toái, nhưng hấn đối với **long dương chi phích**** một chút hứng thú cũng không có, nếu như Long Hoa tiếp tục nói nữa, hấn thật sự sẽ động thủ!

***là gay ý ;))*

Long Hoa giơ hai tay đầu hàng, hấn biết rõ giới hạn của Lam Thu Nhật.

"Là đại ca tới tìm ta, nói có chuyện muốn bàn bạc."

Lam Thu Ngày cau mày, hôm nay Long Nghiêm cũng đột nhiên nói có chuyện muốn cùng hấn nói, không nghĩ tới ngay cả Long Hoa Long Nghiêm cũng mời đến. Hấn có dự cảm, chuyện nhất định không đơn giản!

"Đi theo ta." Bỏ qua người đang vui mừng, Lam Thu Nhật dẫn Long Hoa đi tới Tú khinh lâu, xa xa liền nhìn thấy Long Nghiêm cùng Lam Thu Nguyệt ở trong vườn hoa tản bộ.

Long Hoa nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, người kia không phải là đại ca, tuyệt đối không phải!

"Đây là quý khách gì?" Hấn mờ mịt nhìn Lam Thư Nhật.

"Cái gì?" Lam Thư Nhật ngần ra, không hiểu người này hôm nay hỏi có ý gì.

"Người kia không thể nào là đại ca, là người tìm người dịch dung?" Long Hoa tuyệt đối không tin nam tử đang ân cần chăm sóc một cô nương, mặt ôn nhu thâm tình, thậm chí chơi đùa với một con mèo để có được một nụ cười của mỹ nhân, chính là đại ca lãnh khốc của hắn.

Lam Thư Nhật có thể lý giải, bởi vì Long Hoa và hắn cũng đều trải qua, nhưng sau khi hiểu được ý của Long Hoa, hắn lại vui mừng, là Long Nghiêm trở thành em rể hắn.

"Hắn tên là ▪ Lam Mai ▪ ." Lam Thư Nhật cố ý nói.

Trán Long Hoa đầy hắc tuyến, một hàng quạ đen từ đỉnh đầu cạc cạc bay qua.

"Ta. Có thể xin hỏi tại sao gọi là ▪ Lam Mai ▪ không?"

"Hắn nói muốn sửa thành họ Lam, sau đó muội muội ta yêu mai, cho nên hắn phải gọi Lam Mai." Lam Thư Nhật nhún vai.

Long Hoa ngửa mặt lên trời thở dài, Lam Thư Nhật vừa nói như thế, hắn ngược lại khẳng định người kia chính là Long Nghiêm, vẫn tùy ý chọn tên như vậy.

"Ta chết cũng không tin tưởng!" Hấn không cách nào tiếp nhận kẻ ngốc như vậy làm đại ca nữa! Ô ô.

"Vậy người đi chết đi." Lam Thu Nhật lười cùng hấn cãi cộ.

"A!" Tiểu tử này cũng là người vô tình, ô ô, hấn thật xấu số."Ta xem không nổi nữa!" Long Hoa xoa cả người nổi da gà, sẽ tiếp tục nhìn nữa, hình tượng đại ca ở trong lòng hấn anh minh thần võ sẽ bị sụp đổ.

Lam Thu Nhật hừ một tiếng, đi tới đằng trước, dẫn hấn đi đến chỗ Long Nghiêm cùng Lam Thu Nguyệt.

Khác hấn với bầu không khí không vui vẻ của hai người, Long Nghiêm cùng Lam Thu Nguyệt bên này ngọt ngào, ân ân ái ái, nhưng khi Long Nghiêm giương mắt liếc hướng Long Hoa thì Long Hoa vô cùng khẳng định, ô ô. Người này thật sự là đại ca của hấn.

"Đại ca, đệ tới ."

"Ừ." Long Nghiêm gạt đầu, để cho ái thê ở trong đình ngồi xuống, rồi sau đó nhìn về phía sau bọn họ.

Hai người quay đầu lại, nhìn thấy Long Ngâm cùng Hoa Quế thong dong mà đến.

"Hả? Cũng? !" Long Hoa nhìn lên thấy Long Ngâm, đầu tiên là hoài nghi xoa xoa mắt, ngay sau đó sợ hãi kêu một tiếng, trốn sau lưng Lam Thu Nhật.

"Người làm gì? !" Lam Thu Nhật không nhìn được rõ, muốn tránh ra, lại bị Long Hoa từ phía sau kéo lấy.

"Hi hi, đã lâu không gặp, Tam đệ, đệ mạnh khỏe a!" Long Ngâm cười khanh khách chào hỏi.

"A, ha ha, nhị ca, biệt lai vô dạng." Từ sau lưng Lam Thu Nhật lộ ra một cái đầu, Long Hoa cười khan. Ô ô, nhị ca trở về lúc nào? Đại ca tại sao không có nói cho hần biết nhị ca ở chỗ này chứ? Nếu như sớm biết nhị ca ở chỗ này, hần chết cũng sẽ không tới.

"Nhờ phúc Tam đệ, nhị ca hết thấy đều tốt, vô cùng tốt, thật là cảm ơn đệ, hôm nào nhị ca nhất định sẽ tìm cơ hội báo đáp đệ cho thật tốt." Long Ngâm cười càng thêm ngọt.

"A a? Nhị ca không cần khách khí, ha ha, cũng không cần báo đáp, đây là Tam đệ phải làm, không cần báo đáp, ngàn vạn lần không cần."

"Thì ra là. đúng là Tam đệ ▪ cần phải ▪ làm a." Long Ngâm cười liếc nhìn hần, khiến cho Long Hoa càng cảm thấy sợ nổi da gà.

"Tốt lắm, ân oán giữa các người tự mình từ từ giải quyết." Long Nghiêm ngăn hai người, chuyển sang Lam Thu Nguyệt, đem tròn trịa trên vai để xuống, đặt ở trên đất, cũng lên tiếng ngăn lại hành động nó muốn nhảy lên trên đùi nữ chủ nhân."Thu Nguyệt, ta cùng mọi người có chút chuyện làm ăn muốn bàn bạc, nàng mang theo tròn trịa về phòng trước đi được không?"

Lam Thu Nguyệt nhìn mấy nam nhân, cuối cùng gật đầu một cái, "Ừ."

Khẽ vuốt một chút đôi má phấn nộn của nàng gần đây đã không hề tái nhợt nữa, hần mới chuyển sang Hoa Quế, "Hoa Quế, người tạm thời phụng bồi tiểu thư, chờ một chút uống xong thuốc, nhớ canh cho tiểu thư ngủ trưa."

"Dạ, cô gia." Hoa Quế tiến lên, dìu Lam Thu Nguyệt đứng dậy: "Tiểu thư, chúng ta trở về phòng đi!"

"Tròn trịa đi thôi." Lại nhìn Long Nghiêm một cái, Lam Thu Nguyệt rũ mắt, xoay người trở về phòng.

Trở lại trong phòng, nàng lo lắng: "Hoa Quế."

Hoa Quế vì nàng rót một chén thuốc, nâng đến trước mặt nàng: "Sao vậy? Tiểu thư?"

Lam Thu Nguyệt nhận lấy, uống xong một hớp, nhìn về phía mấy nam nhân ngoài cửa sổ kia.

"Hoa Quế, em có cảm giác gần đây cử chỉ bọn họ có chút kỳ quái, giống như xảy ra chuyện gì hay không."

"Có sao?" Hoa Quế nghi ngờ: "Tiểu thư, có muốn Hoa Quế đi hỏi thăm một chút?"

Lam Thu Nguyệt do dự một chút, cuối cùng vẫn là lắc đầu.

"Không cần, nếu như phu quân muốn cho ta biết, sẽ chủ động nói cho ta biết, có thể chẳng qua là trên phương diện làm ăn, có phu quân cùng Nhật ca ra tay, nhất định không thành vấn đề." Có thể là Long Hoa ban đầu quản lý Long gia bảo, kinh doanh có chút vấn đề, cho nên mới tìm phu quân thương lượng.

"Được rồi! Nô tỳ cũng không đi nghe nữa." Hoa Quế ngay thẳng gật đầu. "Đúng rồi, tiểu thư, Long Nhị gia hôm qua cả buổi tối đột nhiên nói một câu nói khiến cho em nghĩ mãi không hiểu!"

"Nói cái gì?"

"Hắn nói, chờ giải quyết chuyện bên này xong, hắn nên tự mình quyết định con đường của chính mình." Hoa Quế suy nghĩ sâu xa cau mày. "Long Nhị gia tại sao không biết mình muốn đi đâu chứ?"

Nhưng mà chuyện Lam Thư Nguyệt nghĩ đến chính là « giải quyết chuyện phiền toái »?

Sắc mặt của nàng dần dần tái nhợt, chẳng lẽ. Thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?

Chương thứ tám:

Bốn người tới thư phòng, bình tĩnh ngồi xuống, Long Nghiêm liền trực tiếp mở miệng, "Có chuyện ta cảm thấy cần thiết phải nói cho người biết, bởi vì ta đã dùng một thân phận khiến Lam trang rất có thể gặp phải nguy hiểm lớn."

Lam Thư Nhật rung mình, "Tiêu đoạn hôn?" Tiêu đoạn gây thù chuốc oán hơi nhiều, nhưng là. Người nào can đảm tìm tiêu đoạn hôn trả thù? Liều mạng người?

"Không." Long Nghiêm lắc đầu.

Không phải ? Vậy.

"Là Mai Dịch Thần."

Mai Dịch Thần? Kỳ quái, cái tên này có chút quen tai.

"Nếu như người không biết Mai Dịch Thần là hạng người gì, như vậy Lận Khúc Vô có nghe qua chưa?" Long Ngâm nói.

"Lận Khúc Vô? ! Đương đại thần y Lận Khúc Vô, dĩ nhiên nghe qua." Lam Thu Nhật gật đầu, đột nhiên cổ quái nhìn Long Ngâm."Đừng nói cho ta Lận Khúc Vô thật ra cũng là người, ta tuyệt đối sẽ không tin tưởng, bởi vì ta biết hắn, hắn đã chữa bệnh cho Lam Thu Nguyệt" Thứ hai nữa là về tuổi tác, có khi đã chết cũng nên.

"Không, lão đầu tử kia không phải là ta, ta chỉ là đã từng hướng hắn học y thôi." Long Ngâm nói.

"Người là đồ đệ Lận Khúc Vô? Đợi một chút." Lam Thu Nhật đột nhiên khiếp sợ trợn to mắt, "Người chính là Mai Dịch Thần kia? !"

"Người biết?"

"Ta cảm thấy cái tên này có chút quen tai, ta nhớ ra rồi, Mai Dịch Thần chính là tam đồ đệ của Lận Khúc Vô, là người phản bội sư môn hơn nửa còn đại khai sát giới giết mấy trăm. A, rất nhiều người - Mai Dịch Thần!"

"Ha ha!" Người cười to là Long Ngâm."Ngày đó ta mới vừa trở lại Ma thành, ở trong tửu lâu cũng nghe người ta nói như vậy, trên giang hồ rất cuộc đem Đại ca truyền thành cái dạng ma đầu gì a."

"Ta biết lời đồn đãi luôn là thổi phồng, ta cũng sẽ không tin hoàn toàn, nhưng Mai Dịch Thần vong ân phụ nghĩa phản bội sư môn là thật, không phải sao?"

"Đó là bởi vì đại ca vốn không có nhận Lận Khúc Vô làm sư phụ, ban đầu là đại ca lấy một vạn lượng bạc trao đổi học y ba năm, mọi người nói chỉ học y, không vào cửa bái sư. Ai ngờ ba năm sau Lận Khúc Vô lại phát hiện không biết dạy đại ca thể nào mà ngăn ngùn trong ba năm, y thuật của đại ca so với hắc trở nên lợi hại rất nhiều, tiến tới sinh lòng ghen tỵ. Lúc đại ca rời đi, dùng tiền thuê năm tên sát thủ đi giết đại ca nhưng ngược lại lại bị đại ca phết đi."

Lam Thư Nhật hơi giật mình nghe phiên bản hoàn toàn mới, sau đó quyết định một lần nữa, không bao giờ tin tưởng lời đồn đại của giang hồ.

"Vậy bây giờ? Lận Khúc Vô bây giờ là thần y đệ nhất của một nước, địa vị cao quý, Long Nghiêm cũng đã là Long Nghiêm, tại sao còn có người muốn tìm ▪ Mai Dịch Thần ▪ ?"

"Chuyện này, sẽ phải hỏi Long Ngâm." Long Nghiêm nhìn về phía Long Ngâm.

Sắc mặt Long Ngâm rất nhanh thoáng qua một tia không được tự nhiên.

"Hửm, tại sao hoàng thất lại đột nhiên vội vã tìm kiếm ba đồ đệ của Lận Khúc Vô? Tại sao đệ rời khỏi kinh thành đi tới Ma thành?" Long Nghiêm hỏi.

Long Ngâm không trả lời, mím môi không nói.

"Nghe nói. Thái tử trúng độc." Lam Thư Nhật đột nhiên nói.

Long Ngâm chợt trùng hấn, "Chuyện này là bí mật!"

"A? Thì ra là có thật?" Lam Thư Nhật là ngoài ý muốn, vốn là quyết định không hề tin tưởng lời đồn đãi, không nghĩ tới lời đồn này ngược lại là thật.

"Thái tử? Không phải là." Long Hoa bừng tỉnh hiểu ra, bị Long Ngâm trùng, lập tức im miệng.

"Humm, đệ rốt cục đã hạ độc thủ rồi?" Long Nghiêm trực tiếp hỏi.

"Đại ca, không phải là đệ!" Long Ngâm không nhìn được liếc mắt một cái.

"Không phải? Ta còn tưởng rằng đệ rốt cục không cách nào nhìn được, cho nên dứt khoát độc chết hấn ." Long Nghiêm gật đầu một cái.

"Các ngươi đang nói cái gì?" Lam Thư Nhật phát hiện có cái gì không đúng, Long Ngâm ở kinh thành rốt cuộc là thân phận gì?"Ngươi tại sao có thể hạ độc thái tử?"

"Giống như có một ngày ngươi không thể nhìn được nữa, giết Long Hoa, ta cũng vậy sẽ bất ngờ làm như thế." Long Ngâm nhún vai.

"Hả? Tiểu Nhật Nhật làm sao có thể." Long Hoa vội vàng kháng nghị.

"Ngươi câm miệng!" Lam Thư Nhật trong nháy mắt liền hiểu.

"Thái tử trúng độc! Lận Khúc Vô không cách nào chữa sao?" Long Nghiêm trầm ngâm.

"Căn bản là do Lận Khúc Vô hạ độc! Hắn đã bị Nhị hoàng tử mua chuộc, tuy hắn được gọi là thần y, thế nhưng lại chế tạo độc được bí truyền hại người."

"Cho nên hoàng thất mới nghĩ đến tìm ba đồ đệ của Lận Khúc Vô, xem có biện pháp nào giải độc, phải không?" Lam Thư Nhật thoáng suy luận.

"Không sai, chỉ là đại đồ đệ cùng nhị đồ đệ y thuật thường thường, ngay cả chân cũng chẳng không ra được thái tử có hiện tượng trúng độc, cho nên."

"Cho nên người đem hi vọng đặt ở trên người Mai Dịch Thần." Lam Thư Nhật gật đầu, coi như là hiểu rõ."Nếu tính mạng thái tử còn có cơ hội, nhất định là có người sẽ không để cho hắn còn sống đến kinh thành phá hư kế hoạch của bọn họ, mà trước mắt hắn ở tại Lam trang, vì vậy mới có thể nói Lam trang đang gặp nguy hiểm, phải không?"

"Là ▪ có thể ▪ gặp phải." Long Nghiêm nhấn mạnh.

Lam Thư Nhật khiêu mi."Có thể?"

"Đó là dự đoán xấu nhất, nhưng ta cũng không nghĩ để cho chuyện tới tình cảnh như thế." Bởi vì trừ phi hắn chết, nếu không sẽ không thay đổi thành như vậy.

"Người sẽ đi kinh thành sao?" Lam Thư Nhật hỏi.

Long Nghiêm nhìn về phía Long Ngâm."Không biết."

Long Ngâm rũ mắt xuống, không nói thêm gì, từ trong lòng ngực lấy ra tranh vẽ ba người.

"Đây là lúc ta ở tù lâu nhìn thấy ba người, trong đó hai người này không đáng ngại." Hắn chỉ chỉ Trầm Ngũ cùng Hứa Vĩ, lại chỉ Lý Ứng Vi, "Người này mới đáng lo, hắn là sát thủ võ nghệ cao nhất của Nhị hoàng tử, là người lấy việc giết người làm niềm vui thú."

"Chờ một chút, ngươi đã biết bọn họ, bọn họ làm sao không biết ngươi? Ngươi không phải là người tiếp xúc một lần liền quên, không phải sao?" Lam Thư Nhật tìm ra vấn đề.

"Không, ở kinh thành, ta chính là loại người như vậy." Long Ngâm cười khẽ, "Coi như ra mắt một trăm lần, cũng sẽ không nhớ ra ta."

Lam Thư Nhật hoài nghi.

"Trở lại vấn đề, ba người này là quân tiên phong, Trầm Ngũ cùng Hứa Vĩ phụ trách dò đường, xác định đại ca chính là Mai Dịch Thần sau đó lập tức trở về báo, mà Lý Ứng Vi là người tới Ma thành chịu trách nhiệm trừ tận gốc."

"Cái đó." Vẫn rất yên lặng ngồi bên cạnh Lam Thư Nhật, Long Hoa chẳng khác gì người vô hình đột nhiên lên tiếng để chứng minh sự tồn tại của mình.

"Làm sao?" Lam Thư Nhật cùng Long Ngâm trầm miệng một lời, tức giận trừng hắn.

"Ta có biện pháp có thể đem tồn thất phe ta xuống đến thấp nhất." Long Hoa cười.

"Nói một chút coi." Long Nghiêm gật đầu.

"Đã có người muốn đại ca cứu mạng, cũng không thể ngồi mát ăn bát vàng đi, hai người bọn họ sẽ để người của mình chiến đấu cho đến khi ta chết người sống, thái tử bên kia nếu thắng, chúng ta nhẹ nhõm, nếu không may mắn bị thua, ít nhất cũng sẽ làm giảm sức lực chiến đấu bên Nhị hoàng tử cho nên nếu chúng ta tiếp tục chiến, cũng sẽ không phải cố hết sức, đúng không?" Long Hoa đắc ý nói.

"Điều này sao còn phải chờ đến lượt đệ nói!" Long Ngâm khịt mũi khinh thường, "Lý Ứng Vi đến Ma thành dọc theo đường đi giết bao nhiêu nhân mã Thái tử phái tới, người biết không? Võ công của hắn cao cường, chiêu võ ác độc, xuất thủ cũng hoàn toàn không lưu tình, theo ta được biết, trừ ▪ Tiêu đoạn hồn ▪ đã mất tích tám năm ra, trước mắt trên giang hồ có rất ít người có thể đánh lại hắn."

"Vậy hãy để cho Tiêu đoạn hồn đi đối phó hắn đi!" Lam Thư Nhật nhìn Long Nghiêm một cái, đứng dậy đi tới trước tủ sách, lại cầm một hộp gỗ hình chữ nhật, xoay người đặt trong tay Long Nghiêm."Cho ngươi."

"Đây là." Long Nghiêm khiêu mi, nhìn hộp dài trong tay.

"Thật ra không phải là." Hai người khác như hiểu ý, vừa mới mở miệng, Long Nghiêm đã đem hộp dài mở ra, bên trong rõ ràng là hắc ngọc tiêu."Quả nhiên là hắc ngọc tiêu."

Long Nghiêm có chút kinh ngạc lấy ra hắc ngọc tiêu, "Tại sao nó ở trên tay ngươi?"

"Ta chuộc về, ngươi tổng cộng thiếu ta ba vạn năm nghìn tám trăm sáu mươi tám lượng bạc."

Cho đến đêm khuya, Long Nghiêm mới về đến Tú khinh lâu, nhìn thấy Hoa Quế gục xuống bàn lim dim, tiến lên đem nàng lay dậy.

"Ủm? A, cô gia, người trở lại!" Nàng dụi dụi con mắt, vẫn còn buồn ngủ.

"Tiểu thư có khỏe không?" Hấn nhìn vào trong.

"Có vẻ như hoàn hảo, nhưng Hoa Quế cảm thấy là lạ ." Nàng đánh một ngáp.

"Hử? Vậy là sao?"

"Một bộ dạng u sầu, khẩu vị cũng thay đổi, ăn trưa rất ít, bữa tối dường như chưa ăn, uống thuốc xong sớm một chút liền buồn ngủ."

Sắc mặt ngưng tụ, phát tay để cho Hoa Quế trở về phòng, hấn xoay người đi vào phòng, chưa đến gần, hấn liền biết nàng tỉnh.

Hấn đi tới bên giường, cúi đầu đưa mắt nhìn nàng.

Mặt nàng hướng bên trong ngủ, mấy sợi tóc mai rơi trên má, hấn ở mép giường ngồi xuống, nghiêng người một cái, một tay vòng qua người nàng chống ở trên giường, tay kia ôn nhu nghịch mấy sợi tóc trên má nàng, cũng nhìn thấy lông mi nàng khẽ run.

"Không ngủ được sao?" Hấn cúi đầu, tựa vào bên tai nàng nhẹ lắm bầm.

Lam Thu Nguyệt khẽ run lên, chậm rãi mở mắt, "Làm sao chàng biết ta tỉnh?"

"Bởi vì nàng hô hấp không đều, mí mắt rung động, hơn nữa." Long Nghiêm khẽ mỉm cười, nàng tựa hồ thật là bộ dáng không cam tâm."Không có ta ôm nàng, nàng không ngủ được."

Nàng đỏ mặt."Chàng khi nào học được lời nói đùa như vậy!"

Hắn trèo lên giường, nằm xuống bên cạnh nàng, đem nàng ôm vào trong ngực."Đây cũng không phải là lời nói đùa, là ta hi vọng, như vậy đại biểu nàng không thể không có ta."

Lam Thư Nguyệt trầm mặc, lẳng lặng vòng tay qua hông hắn, chui vào trong ngực hắn.

Đột nhiên, tay của nàng sờ tới một đồ vật.

"Phu quân, đây là cái gì?" Nàng thắc mắc.

Long Nghiêm lấy tay vừa kéo vừa đem hắc ngọc tiêu để ở sau lưng rút ra.

"Thật là một cây tiêu xinh đẹp !" Lam Thư Nguyệt tán thưởng nhìn nó đen bóng sáng bóng, cùng với chạm trổ tinh xảo."Phu quân, tại sao có thể có cây tiêu đẹp như vậy ? Của chàng sao?"

Long Nghiêm ngừng một lát. Của hắn? Giống như không phải, phải là của Lam Thư Nguyệt mới đúng, dù sao cũng là hắn chuộc về, mà mình cũng không có ý định giao hơn ba vạn lượng bạc, nhưng hiện nay hắc ngọc tiêu cũng đang trong tay mình.

"Là Thư Nhật tặng cho ta." Suy luận kết quả, như vậy là hợp lý nhất.

"Gì? Nhật ca đưa ?" Hắc ngọc tiêu thoát nhìn giá trị không nhỏ, không nghĩ tới đại ca hào phóng như vậy. "Nhật ca nhất định rất thích chàng rồi, cho nên mới đưa vật đáng quý như vậy cho chàng."

"Là rất quý giá, hơn ba vạn lượng bạc đó." Long Nghiêm gật đầu.

"Ba. Hơn ba vạn lượng? !" Lam Thư Nguyệt kinh ngạc, không nghĩ tới đại ca cũng có số tiền lớn như vậy! "Chàng có cảm ơn Nhật ca hay không?"

"A?" Là Lam Thư Nhật kiên quyết đưa cho hắn, như vậy cũng muốn nói cảm ơn sao?

"Ngày mai nhớ đi theo Nhật ca nói cảm ơn đó!" Lam Thư Nguyệt mỉm cười, đại ca có thể cùng phu quân sống tốt, nàng so với ai khác cũng vui vẻ.

"Được." Hắn không có dị nghị đáp ứng.

"Phu quân sẽ thổi tiêu sao?"

"Nàng muốn nghe?"

"Không phiền toái." Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Không phiền toái." Ngồi dậy, hắn giơ tiêu đối miệng, thổi ra một chuỗi âm luật duyên dáng.

Lam Thu Nguyệt cùng hắn lưng tựa lưng mà ngồi, nhắm mắt lại tinh tế lắng nghe, nghiêm chỉnh cả buổi chiều cùng buổi tối bất an theo âm luật hắn thổi dần dần nhạt đi.

Thật sự là cuộc sống của nàng không thể không có hắn.

Xoay người, hai tay vòng qua vai hắn, từ phía sau ôm chặt lấy hắn.

Âm luật bỗng nhiên cắt đứt, Long Nghiêm để hắc ngọc tiêu xuống, đưa tay lên xoa mặt nàng tựa trên vai hắn, ngoài ý muốn tay cảm thấy ướt.

"Nguyệt? Làm sao vậy?" Hắn xoay người lại ngẩng nhìn dung nhan đằm lẹ của nàng. "Tại sao khóc? ."

Lam Thu Nguyệt lắc đầu, lau đi nước mắt trên mặt, thần sắc nghiêm túc nhìn hắn.

"Phu quân, chàng có thể đáp ứng ta một chuyện hay không?"

Long Nghiêm khiêu mi, "Nàng biết ta sẽ đáp ứng nàng bất cứ chuyện gì." Cho dù có ảnh hưởng tới thân thể nàng, chỉ cần nàng thật sự muốn, hắn cũng sẽ đáp ứng nàng, sau đó ở bên nàng khi nàng té xỉu không ngủ không nghỉ chiều cổ nàng.

"Ta hiểu rõ đối với phụ thân, đối với Nhật ca, đối với Hoa Quế, đối với mỗi người Lam trang, thậm chí đối với chàng, ta đều là gánh nặng của mọi người, nhất là chàng. . ."

"Thư Nguyệt! Ta."

"Hãy nghe ta nói, phu quân." Lam Thư Nguyệt khẽ che môi của hân. "Ta biết chàng tốt với ta, chàng nhất định sẽ nói ta không phải là gánh nặng, nhưng tự ta rõ ràng, sự tồn tại của ta, trừ là gánh nặng của mọi người, một chút chỗ dùng cũng không có, nhưng ta không tự lượng sức mình vẫn rất muốn vì phu quân chia sẻ hết thảy, cho dù chỉ là nghe một chút tâm sự của phu quân, chàng nguyện ý nói cho ta biết không?" Nàng khẽ run rờ tay đi, tiếp theo một cái chớp mắt lại bị hân cầm.

"Thư Nguyệt, ta dĩ nhiên sẽ nói nàng không phải là gánh nặng, nàng là người quan trọng của ta làm sao một chút chỗ dùng cũng không có chứ? Sinh mạng nàng cũng là tính mạng của ta, nếu như bây giờ ta mất đi nàng, ta nhất định không cách nào sống một mình, bất kể nàng muốn biết cái gì, ta cũng sẽ nói cho nàng."

Lam Thư Nguyệt nghẹn ngào, mắt ướt át chuyên chú nhìn hân. "Chàng những lời này. Thật là đẹp, ta không biết, thì ra chàng là người nói lời ngon tiếng ngọt như vậy."

"Ta sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, ta chỉ biết nói lời xuất phát từ đáy lòng."

"Vậy thì đẹp hơn rồi, đẹp hơn gấp trăm lần." Nàng vừa khóc vừa cười.

"Đứa ngốc, không cần thiết kích động như thế." Hân hôn lên nước mắt của nàng. "Nàng còn không nói cho ta biết, nàng muốn biết cái gì?"

Lam Thư Nguyệt lắc đầu, đã không còn quan trọng. "Ta chỉ muốn cho chàng biết, mất đi chàng, ta cũng không cách nào sống một mình, cho nên nếu như chàng hi vọng ta sống lâu trăm tuổi, vậy thì hãy bảo trọng mình thật tốt, ta cũng vậy, sau đó cầu trời cao, để cho chúng ta có thể sống đến đầu bạc răng long."

Long Nghiêm có vẻ có chút kích động, "Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ làm cho nàng sống lâu trăm tuổi, chúng ta cũng sẽ đến đầu bạc răng long, đời này nàng cũng đừng nghĩ bỏ rơi ta."

"Ừ, coi như một ngày kia ta lại do dự, lại muốn bỏ qua, chàng cũng phải quấn chặt ta đó!"

Hắn sẽ không bỏ rơi nàng, nàng là nơi ôn nhu duy nhất trong nội tâm lạnh như băng của hắn, là ràng buộc duy nhất khiến hắn không muốn từ bỏ thế giới này, hắn biết, nàng sẽ giáo hội hắn, vì hắn mang đến nhiều ôn nhu hơn, cùng với nhiều ràng buộc hơn, để cho hắn dần dần chuyển hóa trở thành một "người", sau đó cùng nàng làm bạn cả đời.

"Không thành vấn đề, ta nhất định sẽ bắt được nàng."

"Lại thổi tiêu cho ta nghe." Dựa vào hắn, nàng ôn nhu yêu cầu.

Tiếng tiêu ôn thuận lần nữa vang lên, nàng thấp giọng ngâm xướng theo, "*Thượng tà! Ta muốn cùng quân tương tri, trường mệnh không tuyệt suy*. Núi có mòn, sông có cạn, sét đánh mùa đông, tuyết rơi mùa hạ, *thiên địa hợp, là dám cùng quân tuyệt!*"

Tiếng hát ôn nhu biến mất, tiếng tiêu cũng ngừng, Long Nghiêm bên đầu cúi người hôn nàng, hồi lâu, mới ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn nàng.

"Nàng sai lầm rồi, cho dù núi có mòn, thiên địa hợp, ta sẽ không bỏ rơi nàng."

Lam Thu Nguyệt mỉm cười, hai tay vòng trên cổ của hắn, đem hắn kéo xuống, từ từ nhắm lại hai mắt.

Như vậy đã quá đủ rồi, đã. Quá đủ rồi.

"Các người muốn đi đâu?" Thanh âm lãnh khốc từ sau lưng Trầm Ngũ cùng Hứa Vĩ truyền ra, làm cho bọn họ cả người cứng đờ, sợ hãi bắt đầu run rẩy.

"Khách khách." Thanh âm phát ra từ kẽ răng Lý Ứng Vi vì bọn họ vừa đi ra khỏi sương phòng mà bộc phát rõ ràng.

"Ta, chúng ta chẳng qua là. Chẳng qua là."

Lý Ứng Vi lạnh lùng liếc mắt một bực quần áo trên tay bọn họ, "Các người muốn chạy trốn?"

"Không!" Hai người trăm miệng một lời lớn tiếng phủ nhận."Chúng ta chẳng qua là. Muốn đổi phòng , bây giờ gian phòng có một con chuột bụi, cho nên muốn thay đổi một gian sạch sẽ một chút ."

"Vậy thì tốt, ta đã tắm rửa xong, không muốn làm dơ mình." Lý Ứng Vi lãnh khốc nói.

"Lý, Lý đại nhân, tiểu tiểu nhân không phải là đối thủ của Tiêu đoạn hồn a!" Trầm Ngũ xin khoan dung. Nếu sớm biết Mai Dịch Thần dĩ nhiên cũng là Tiêu đoạn hồn, bọn họ nói gì cũng sẽ không đuổi đến Ma thành.

Ô ô. Chỉ là hai ngày trước nhìn thấy hắc ngọc tiêu trên tay Mai Dịch Thần, chân bọn họ liền mềm nhũn a!

"Đồ vô dụng!" Lý Ứng Vi nhìn chằm chằm bọn họ, "Ta không có trông cậy vào các người đối phó hần, chỉ cần nghĩ biện pháp đem bắt cô nương bên cạnh hần, thì đồng nghĩa với giữ lại tử huyết của hần, tại sao phải sợ hần không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?"

"Nhưng Tiêu đoạn hồn một mực bên cạnh cô nương kia một tắc cũng không rời, chúng ta nào có cơ hội bắt được nàng?"

Ánh mắt Lý Ứng Vi khinh thường trừng bọn họ một cái: "Ta sẽ dụ hần ra, các người chỉ cần chịu trách nhiệm đem Lam Thư Nguyệt bắt đi là được rồi."

"Lý đại nhân. Quyết định lúc nào thì động thủ?"

"Chờ người đến hãy nói."

"A? Kinh thành còn phải người đến?"

Lý Ứng Vi không trả lời, lạnh lùng liếc bọn họ một cái, xoay người trở về sương phòng, chỉ bỏ lại một câu cảnh cáo, "Không nên làm chuyện điên rồ, các người tuyệt đối sẽ không muốn thưởng thức hình dạng chết của mình đâu."

Hai người đồng thời rung mình một cái, chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

"Trầm, Trầm Ngũ, làm sao bây giờ?" Hứa Vĩ vẻ mặt đưa đám.

"Còn có thể làm sao?" Trầm Ngũ sắc mặt cũng không tốt hơn là bao." Đều là chết, đối phó Tiêu đoạn hồn, còn có mấy ngày có thể sống, hơn nữa sẽ chết rõ ràng một chút,

nhưng làm trái ý Lý đại nhân, thì phải lập tức chết, hơn nữa sẽ chịu đủ hành hạ sau mới chết, bị chết rất thâm. Người lựa chọn cái đó?"

Chết tử tể, chết khổ sở, bọn họ nào có đường sống để lựa chọn a! Ô ô.

Chương thứ chín:

"Meo meo --" Đột nhiên một tiếng gầm thét thê lương của tròn trịa vang lên, ngay sau đó.

"Oa a --" kêu thâm một tiếng."Tròn trịa thôi, ta là cha của chủ tử người, người còn đã thương ta!" Lam lão gia mắng.

"Là cha?" Trong phòng Lam Thư Nguyệt vừa nghe thấy thanh âm, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài phòng, quả nhiên nhìn thấy phụ thân ở hành lang cùng tròn trịa cãi nhau.

"Cha, sao vậy?" Nàng tiến lên, xem xét vết thương trên tay phụ thân, không nhìn được nhú máu."Tròn trịa, dạy người như thế nào rồi, ngay cả cha cũng đã thương, người muốn cho ta tức giận phải không?" Nàng đứng trách cứ.

"Meo meo ô." Tròn trịa kêu, tiến lên đối với chủ tử làm nũng.

"Không được, bắt đầu từ hôm nay không cho phép người vào nhà, ta muốn xử phạt người." Lam Thư Nguyệt lắc đầu.

"Ô ô." Tròn trịa ở bên chân nàng lớn vồn. Không muốn, không muốn, không muốn!

"Cha, vào nhà đi, con giúp cha bôi thuốc." Nàng kéo phụ thân vào nhà.

Lam lão gia quay đầu lại liếc mắt nhìn tròn trịa, cũng không đành lòng.

"Cái đó. Nguyệt nhi a, thật ra thì tròn trịa nó."

"Cha, cha không cần nói giúp tròn trịa." Lam Thư Nguyệt cắt đứt lời của lão.

"Cha không phải là muốn nói giúp tròn trịa, thật ra là tròn trịa mới vừa ngoan ngoãn nằm ở hành lang phơi nắng, là cha không cần thận đập cái đuôi nó, cho nên nó mới có thể phản kích."

"Thì ra là cha ▪ không cần thận ▪ đập tròn trịa a! Nhưng vẫn phải phạt." Nàng khẽ mỉm cười.

"Gi? Tại sao còn phải xử phạt tròn trịa?" Nữ nhi rõ ràng rất quý con mèo càng ngày càng béo a.

"Cha cũng không phải là cố ý, tròn trịa tại sao có thể bởi vì thế đã thương cha chứ?"

"Nha. " Lam lão gia đỏ mặt.

"Thế nào? Cha?" Lam Thư Nguyệt nghiêng đầu cười nhìn phụ thân."Cha đang đồng tình tròn trịa sao?"

"A, đúng vậy a, nó thật đáng thương, "

"Cha thật thiện lương, nhưng tròn trịa vẫn phải phạt."

"Được rồi được rồi, cha thừa nhận cha là cố ý nữa, như vậy được chưa, nữ nhi?"
Lam lão gia bắt đầu dĩ thừa nhận.

"Cha là cố ý đạp cái đuôi tròn trịa?" Nàng khiêu mi.

"Đúng rồi, ai bảo tròn trịa bình thường không cho ta ôm, luôn đồ thừa con rể, mới vừa thấy nó đang ngủ, liền cố ý đi đạp hai chân nó."

"Hai chân?"

"Đúng rồi, cha đạp hai chân, cước thứ nhất tròn trịa không để ý tới cha, đổi lại vị trí tiếp tục phơi nắng, cha lại đạp tiếp, nó mới tức giận." Lam lão gia đỏ mặt. "Nhưng cha không có dùng sức, cha sẽ không làm bảo bối của con bị liệt a !"

"Cha, cha đã bốn mươi lăm tuổi rồi ." Lam Thu Nguyệt không nhịn được lắc đầu than thở cười. Cũng không phải là hài tử, tại sao còn ngây thơ như vậy?

Thoa xong thuốc thượng hạng, băng bó kỹ, Lam Thu Nguyệt đứng dậy thu dọn hòm thuốc.

"Nữ nhi a, vậy cũng để cho tròn trịa vào nhà đi?" Một lúc lâu không nghe được tiếng kêu của nó .

Lam Thu Nguyệt cười nhẹ. "Không cần gấp gáp, tròn trịa hiện tại nhất định chạy đi tìm phu quân."

"Lại tìm hử!" Lam lão gia tính trẻ con cong miệng, đột nhiên nhớ tới mục đích tìm nữ nhi. "Cái đó. Nguyệt nhi a, cha có chuyện muốn hỏi con."

"Cha mời nói."

"Con cùng con rể thành thân đã sắp bốn tháng rồi, các con có. A, viên phòng đi?" Aiz, ái thê a, nàng đi quá sớm a!

Lam Thu Nguyệt đỏ mặt, ngượng ngùng cúi đầu, thật lâu sau mới hơi gật một cái.

Lam lão gia lo lắng cau mày. Vợ chồng quan hệ bình thường, nếu không bệnh, khả năng mang thai rất lớn, nhưng là.

"Cha? Cha làm sao vậy?" Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt phụ thân ngưng trọng, tức thì ân cần hỏi.

"Không, không sao, cha chẳng qua là lo lắng thân thể con, nhưng nhìn con sắc mặt đỏ thắm, liền an tâm nhiều."

"Đây đều là công lao của phu quân." Nhớ ngày đó phụ thân tốn hao món tiền khổng lồ, thật vất vả mời Lận thần y tới, không nghĩ tới Lận thần y chỉ là bắt mạch nàng không tới nửa khắc, liền kết luận nàng điều dưỡng cũng vô dụng, sẽ phải sống với thân thể đau ốm như vậy nốt quãng đời còn lại.

Năm nghìn bạc đổi lấy một câu nói như vậy, ngay cả tờ được đơn cũng khỏi phải mở ra.

"Cha biết, tròn trịa thay con chọn một vị hôn phu tốt." Sờ sờ đầu nữ nhi, quên đi, những vấn đề khác ông trực tiếp tìm con rể hỏi, bất kể như thế nào, ông sẽ không để cho nữ nhi theo gót ai thê, tuyệt đối không được!

"Đúng rồi, con rể đâu? Hẳn gần đây đều đang bận rộn những thứ gì?"

Lam Thu Nguyệt nghe vậy cười."Phu quân ở thư phòng giúp Nhật ca tra sổ cùng với viết kế hoạch, Nhật ca chuẩn bị làm theo kế hoạch khuếch trương buôn bán do phu quân dự tính."

"Thư Nhật để cho Long Nghiêm giúp hẳn?" Thật là quá ngoài ý muốn.

"Cha, Nhật ca chính là người làm ăn, có nhân tài như vậy đại ca sao có thể không tận dụng chứ?" Từ lần trước nàng bồi Long Nghiêm đi về phía Nhật ca nói cảm ơn, cảm ơn Nhật ca"đưa" lễ vật đất tiền như vậy cho Long Nghiêm. Đại ca liền cười đến giống như con hồ ly, từ đó về sau, ngày ngày bóc lột Long Nghiêm, mỗi ngày một số ngân lượng thật lớn, không chỉ có đem buôn bán trước bị Long Hoa cướp đi toàn bộ đoạt lại, còn tiếp thu chủ quán của Long gia bảo !

Nhưng. Lam Thu Nguyệt cười hạnh phúc, trước kia phu quân nói, nếu như Long Hoa làm việc quá đáng..., Long Nghiêm sẽ ra mặt dạy dỗ hẳn, hiện tại, nàng cũng có ý định này, Nhật ca nếu như cũng quá đáng..., nàng cũng sẽ ngăn đại ca lại.

"Như vậy a." Long lão gia trầm ngâm, sau đó cười một tiếng."Cha muốn đi xem một chút, con có tới hay không?"

Lam Thu Nguyệt cười lắc đầu."Không được, con muốn đem một vài đồ làm xong."

Đồ? Lam lão gia theo tầm mắt nữ nhi nhìn về giỏ trúc trên giường, bên trong có gì đó để cho sắc mặt hấn chợt biến.

"Vậy cha đến thư phòng đi, con chờ làm mình mệt mỏi, có chuyện gì để cho Hoa Quế làm, chờ cung chiều người làm, biết không?" Vội vã nói xong, cũng không còn chờ nữ nhi trả lời, người đã rời đi.

"Cung chiều người làm? A? Chẳng lẽ cha biết rồi?" Nhún nhún vai, nàng đi trở về bên giường ngồi xuống, nâng lên giỏ trúc đặt ở trên đùi, cầm lên trong giỏ trúc đã có quần áo trẻ em bắt đầu may.

Phịch một tiếng nổ, Lam lão gia tức giận đá văng ra cửa thư phòng, nổi giận dùng dùng nhảy vào thư phòng.

"Cha?" Lam Thư Nhật kinh ngạc đứng dậy, từ trước đến nay, hấn lần đầu tiên nhìn thấy cha tức giận ngất trời như vậy.

Lam lão gia giận nhìn chăm chăm Long Nghiêm đang ở trường sách, giống như hận không thể đem hấn băm thây vạn đoạn.

"Nhạc phụ? Người. Tìm con?" Long Nghiêm suy đoán, mặc dù không biết mình lúc nào thì chọc tới lão nhân gia.

Lam lão gia xông lên trước, một phen néo nâng hấn, hấn tính phản xạ giơ tay lên, lại kịp thời dừng lại, để xuống, mặc cho Lam lão gia níu lấy vạt áo của mình.

Lam lão gia không biết mình may mắn đến cỡ nào tránh được một kiếp, chỉ có Lam Thư Nhật lòng dạ biết rõ, thay cha xoa mồ hôi lạnh. Mặc dù Thư Nhật gần đây quần

Long Nghiêm rất nghiêm trọng, đối với hắn nói chuyện cũng rất cuồng vọng, nhưng Long Nghiêm đối với những thứ kia đều không để ý, mà Thư Nhật cũng không đột nhiên đến gần Long Nghiêm, bởi vì hắn đã nhìn thấy Long Nghiêm đối xử với Long Hoa thế nào, nếu không phải Long Hoa thân thủ không tồi, hiện tại trên mộ Long Hoa cỏ mọc rất cao rồi!

"Cha, cha tính táo một chút, có chuyện gì."

"Câm miệng, Thư Nhật." Lam lão gia quát.

Lam Thư Nhật nhướng mày. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cha thế nào giận đến lợi hại như vậy?

"Người đáng chết này, người lại dám để cho Nguyệt nhi mang thai!" Lam lão gia giận dữ rống to.

"Cái gì?" Lam Thư Nhật khiếp sợ kêu to.

Long Nghiêm nhướng mày. Thư Nguyệt mang thai? !

"Ban đầu người cùng Nguyệt nhi thành thân, ta không phải là liên tục dấn dò người, không thể để cho Nguyệt nhi mang thai, kết quả người. vậy mà." Lam lão gia tức giận vô cùng, cuồng nộ một quyền quát tới, nặng nề đánh trúng cằm Long Nghiêm.

Hắn không né không tránh, sau khi bị đánh cũng chỉ là mỉm cười, sau đó nghiêm túc chăm chú nhìn Lam lão gia.

"Nhạc phụ, Thư Nguyệt không mang thai." Sáng nay mới vì nàng xem qua mạch, hắn rất xác định Thư Nguyệt không có mang thai.

"Người còn muốn lừa gạt ta! Chẳng lẽ người phải chờ tới Thư Nguyệt bụng lớn, hải tử không thể bỏ, mới tính toán để cho chúng ta biết, để cho chúng ta chờ nhật xác sao?!"

"Cha, cha."

"Thư Nhật, người đừng chen miệng!" Lam lão gia hướng nhi tử rống giận.

"Cha!" Lam Thư Nhật không chịu được rống to, tiến lên mở tay cha níu lấy áo Long Nghiêm. "Long Nghiêm hiểu y thuật, hắn ngày ngày vì Thư Nguyệt bắt mạch, nếu như hắn nói Thư Nguyệt không có mang thai, vậy nếu không có mang thai, cha rốt cuộc đang nháo cái gì a?"

"Tiểu tử thói này nói láo!"

"Cha." Lam Thư Nhật mắt tròn trắng.

"Nhạc phụ tại sao khẳng định Thư Nguyệt mang thai?"

"Bởi vì ta mới vừa đến Tú khinh lâu tìm nàng, nhìn thấy nàng đang may quần áo trẻ con, nếu như không phải là mang thai, nàng may chúng làm cái gì?"

"Ha ha ha --" Lam Thư Nhật ôm bụng cười cười to. Trời ạ, hắn vẫn biết cha rất biết làm quạ đen, thật không nghĩ đến thế nhưng sẽ làm ra loại quạ đen này.

"Cười cười cười, cười cái gì cười, muội muội người cũng nhanh muốn mất mạng, người còn cười được? !" Lam lão gia tức chết.

"Nhạc phụ, Thư Nguyệt không mang thai." Long Nghiêm cũng không nhịn được nhếch khóe miệng.

"Nguyệt nhi rõ ràng."

"Cha, những thứ kia là muốn đưa cho Hoa Quế ." Lam Thư Nhật cười đủ rồi, hảo tâm giải thích.

"Hả? !" Lam lão gia miệng há hốc, ngơ ngác hơi giật mình .

Long Nghiêm giơ tay lên vỗ vỗ gương mặt Lam lão gia, kêu hấn hồi thần, "Nhạc phụ."

"Làm cái gì, không biết lớn nhỏ!" Lam lão gia then quá thành giận đẩy tay của hấn ra quát.

Long Nghiêm nghi ngờ nhìn tay của hấn, hấn nhớ Thư Nguyệt đều là như vậy kêu mình trở về khi luôn nhìn nàng xuất thần a!

Không thể làm như vậy sao? Không biết lớn nhỏ?

Chờ một chút nữa hỏi Thư Nguyệt xem.

"Hoa Quế muốn những thứ kia làm cái gì?" Lam lão gia không quá tin tưởng, "Chẳng lẽ nàng mang thai?"

"Oa ha ha ha! Hoa Quế, Hoa Quế mang thai? Ha ha, cười chết con!" Lam Thư Nhật ôm bụng cười to. Trong đầu hiện lên bộ dạng Hoa Quế mang thai, đây còn không phải là hình ảnh buồn cười nhất, mà là nghĩ đến rốt cuộc là nam nhân như thế nào có thể áp đảo thân hình to con của nàng, còn để cho nàng mang thai, đã cảm thấy buồn cười.

"Thư Nhật, người tên tiểu tử này mất trí rồi có phải hay không, cười không ngừng!" Lam lão gia tức giận rống.

"Nhạc phụ, mất trí sẽ không làm cho người cười không ngừng, " Long Nghiêm giải thích.

"Ha ha ha --" nghe vậy, vốn là thoáng dừng lại nụ cười Lam Thư Nhật lại buột miệng cười to.

"Đủ rồi, câm miệng!" Lam lão gia phiền não bứt đầu."Nhanh lên một chút nói rõ cho ta, đến cuối cùng là Hoa Quế muốn những thứ kia để làm cái gì?"

"Khụ khụ --" Lam Thư Nhật miễn cưỡng không cười, bắt đầu giải thích, "Bởi vì Hoa Quế khéo tay, điêu khắc đồ gỗ hình con nít rất đẹp, rất nhiều cô nương thích, cho nên con định mở một cửa hàng tượng gỗ để cho Hoa Quế kinh doanh, mấy ngày trước Thư Nguyệt đột nhiên nảy ra ý tưởng, cảm thấy có thể làm chút quần áo để con nít mặc. Con cùng Long Nghiêm cảm thấy cái điểm này không tệ, cho nên liền quyết định áp dụng, Thư Nguyệt tự nguyện phụ trách trước làm ra vài món hàng mẫu xem một chút hiệu quả, nếu như không tệ, con sẽ mời mấy phụ công may số lượng lớn, cùng nhau buôn bán."

"Cho nên. Nguyệt nhi không có mang thai?" Lam lão gia vẻ mặt buồn lòng.

"Tạm thời sẽ không mang thai." Long Nghiêm nói.

Lam Thu Nhật nghe vậy chỉ có thể liếc mắt, tên ngu ngốc này!

Quả nhiên, Lam lão gia vừa nghe đến câu trả lời của hắn, lại nổi trận lôi đình.

"Tạm thời? ! Tiêu tử thú, ngươi là có ý gì, ngươi vẫn là có ý định để cho Nguyệt nhi mang thai có phải hay không? Hả !" Lam lão gia lại một lần nữa túm lấy vạt áo của hắn gầm thét.

Long Nghiêm cười nhạt."Nhạc phụ, Thu Nguyệt thân thể mặc dù so với người bình thường yếu một chút, nhưng muốn mang thai thì sống chết cũng đã không thành vấn đề, cha không cần quá lo lắng."

"Cái gì không cần quá lo lắng, ta lo lắng muốn chết! Đáng giận! Đây chính là mục đích của ngươi có đúng hay không, điều dưỡng hảo thân thể Nguyệt nhi, để cho nàng thay ngươi sinh con!"

"Nhạc phụ, con đối với chuyện có hài tử hay không một chút để ý cũng không có, cho nên cũng sẽ không nói lúc thân thể Thu Nguyệt tốt hơn sẽ để cho nàng mang thai, cho nên nói tạm thời, là bởi vì nếu như Thu Nguyệt khát vọng có hài tử... , con sẽ thành toàn khát vọng của nàng."

"Không thể, coi như Thu Nguyệt tự mình nghĩ sinh, ngươi cũng tuyệt đối không thể đáp ứng!" Ái thê hắn chính là như vậy, hắn mềm lòng, thuận theo nàng, mới có thể mất đi nàng.

Long Nghiêm lắc đầu." Tâm nguyện Thu Nguyệt con nhất định sẽ giúp nàng thực hiện, nhưng con sẽ không để cho nàng gặp chuyện không may ."

"Người không cách nào bảo đảm!"

"Nhạc phụ, Thụ Nguyệt trên đường hoàng tuyền tuyệt đối sẽ không cô đơn, con sẽ phụng bồi nàng, như vậy bảo đảm đủ chưa?" Long Nghiêm chăm chú nhìn hấn.

Lam lão gia hết ý kiến, một lúc lâu, mới chán nản buông hấn ra, chán nản nói: "Nếu như vạn nhất Nguyệt nhi có chuyện gì, coi như người đền mạng thì có ích lợi gì đây?"

"Không phải là đền mạng, đây là con đối với Thụ Nguyệt cam kết, cũng là tâm nguyện của con, bất kể là nhân gian, trên trời hoặc Hoàng Tuyền, con cũng sẽ phụng bồi nàng."

Lam lão gia nhìn hấn, thật lâu, mới từ từ thở dài.

"Cha biết người đối với Nguyệt nhi có nhiều nghiêm túc, cha. tin tưởng con!"

"Cám ơn nhạc phụ."

Lam lão gia nháy mắt mấy cái. "Cha giống như lần đầu tiên nghe con nói cám ơn."

Long Nghiêm vẻ mặt thoáng qua thần sắc lúng túng.

"Cha a, kia đều phải cảm tạ Thụ Nguyệt dạy thật tốt."

"Phải không?" Lam lão gia ha ha cười một tiếng, coi như là sau cơn mưa trời lại sáng!"Ai, đợi chút, tròn trịa đâu?"

"Tròn trịa không phải là cùng ở một chỗ với Thụ Nguyệt sao?"

"A, bởi vì có chút nguyên nhân, Nguyệt nhi xử phạt tròn trịa không cho phép vào nhà, sau đó Nguyệt nhi nói tròn trịa cũng chạy đến tìm người."

Nhìn Lam lão gia trên tay băng bó bạch gấm, hai người đã biết là nguyên nhân gì .

"Không có, tròn trịa không có tới." Long Nghiêm cau mày.

"Không có gì phải lo lắng, tròn trịa nhất định lại chạy đến đâu đó chơi, chờ lúc đói bụng dĩ nhiên là trở lại." Lam Thụ Nhật không thèm để ý nói."Chúng ta hay là trước đem những chuyện này xử lý xong đi!"

Tròn trịa không thấy đâu!

Có điều là không ai dám đề cho Lam Thụ Nguyệt biết, chỉ nói cho nàng tròn trịa cùng Lam Thụ Nhật ở chung một chỗ. Từ lúc nó mất tích đã là ba ngày nay, Lam Thụ Nhật cũng không dám ra ngoài xuất hiện trước mặt mọi người.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng không dám đề cho Hoa Quế không biết giữ mồm miệng biết điều này, bắt quá lừa gạt Hoa Quế dễ dàng hơn nhiều, đối với việc không nhìn thấy tròn trịa cùng Lam Thụ Nhật ở chung một chỗ, chỉ cần nói cho nàng biết tròn trịa đi nơi nào chơi là được.

"Tiểu thư, nàng làm đồ trẻ con thật đáng yêu đó!" Hoa Quế cảm cao đồ đã hoàn thành tán thưởng.

"Mặc cho búp bê đi, xem một chút hiệu quả như thế nào." Lam Thư Nguyệt cũng hưng phấn nói, nghĩ đến mình cũng có chỗ hữu dụng, nàng vô cùng vui vẻ.

"Vâng." Hoa Quế lập tức đưa đến nhiều búp bê trẻ con bằng gỗ, từng cái từng cái giúp chúng mặc vào, kết quả dần dần thể hiện rõ.

"A. Thật đáng yêu đó!" Hoa Quế không nhịn được hưng phấn kêu to. "Tiểu thư, mọi người nhất định sẽ thích, nhất định sẽ, có đúng hay không?"

"Đó là dĩ nhiên, Hoa Quế điêu khắc tinh xảo như vậy, không phải là đã dự định hơn một trăm cái sao?"

"Đúng vậy đúng vậy, hiện tại hơn nửa tiểu thư làm quần áo, nhất định sẽ bán được tốt hơn."

"Đại ca không phải là đã làm thuê phụ công may đồ sao?"

Nàng lúc này mới nhớ tới, "Ách, thiếu gia phân phó quần áo may xong sau đó cảm đi cho thiếu gia, người muốn đưa đến thôn lâu."

"Nhật ca gần đây bề bộn nhiều việc, hay là ta tự đưa đi đi!"

"Hả? Nhưng là."

"Yên tâm đi, thân thể của ta đã không thành vấn đề, hơn nữa thêu lâu cũng ở trong Lam trang, cũng không phải là đi ra bên ngoài, người lo lắng cái gì?"

"Vậy nô tỳ đưa đi thì tốt hơn."

"Hoa Quế em phải nhanh chóng điều khắc búp bê, em nên biết, búp bê không có hoàn thành trước, xiêm áo cũng không thể làm."

"Vây. Được rồi, tiểu thư phải cẩn thận đó! Mặc dù thêu lâu cũng ở trong Lam trang, nhưng Lam trang lớn như vậy, nó lại là Tây viện vì vu văng về nhất, tiểu thư nếu là đi một rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, không thể quá miễn cưỡng mình đó!" Hoa Quế lải nhải dặn dò .

"Hoa Quế, làm chuyện của em đi." Lam Thư Nguyệt bật cười lắc đầu, đẩy thân thể to con của Hoa Quế đi ra ngoài, sau đó cầm lấy giỏ trúc đựng quần áo hương Tây viện thêu lâu đi.

Nàng lững thững đi, coi như tản bộ ngắm cảnh, trước kia bởi vì thân thể yếu đuối, nàng trừ Tú khinh lâu ra rất ít đến những nơi khác trong Lam trang, Tây viện càng chưa đặt chân đến bao giờ, không nghĩ tới dọc đường vườn cảnh xinh đẹp như vậy, chung quanh trăm hoa đua nở, chim hót líu lo.

"Meo."

Nghe thấy một tiếng kêu Lam Thư Nguyệt dừng bước lại, nàng thử kêu: "Tròn trịa?"

"Meo meo ô." Một lúc lâu, mới lại nghe thấy, lúc này hiểu rõ ràng một chút, cũng làm cho nàng xác định là tròn trịa.

"Tròn trịa, người đang ở đâu? Mau ra đây, ta không xử phạt người, ngoan ngoãn, mau ra đây." Nàng đem giỏ trúc đặt ở một bên, ngồi xỏm người xuống mọi nơi kêu gọi.

"Ô ô. Meo meo." Tròn trịa lại thật thấp giọng kêu.

Lam thư Nguyệt chân mày nhíu lại, lo lắng nổi lên đầy mắt của nàng.

Thanh âm tròn trịa không đúng lắm, giống như rất thông khổ!

Chỉ thấy trong mắt kinh hãi, nhìn khúc quanh phía trước đột nhiên xuất hiện nam nhân, trong tay hấn xách theo, không phải là tròn trịa sao?

Nó vết thương chồng chất, xem ra đang thoi thóp.

"Không!" Nàng che miệng kêu lên.

"Lam cô nương, nàng tốt nhất chớ kêu la, bằng không ta liền một đao mở bụng con mèo thối này!" Trầm Ngũ hạ thấp giọng cảnh cáo, trên mặt, trên tay đều là vết cào của tròn trịa.

Lam Thư Nguyệt che miệng, không dám để cho mình ghen ngào nức nở, tròn trịa đã chống cự, những vết thương trên người nam nhân kia chính là chứng minh tốt nhất. Nó đã cố gắng, cho nên nàng cũng không thể kém tròn trịa, nàng. Cũng muốn chiến đấu, nàng nhất định phải cứu nó.

"Người rút cuộc muốn làm cái gì?"

"Chủ tử chúng ta muốn mời Lam cô nương đi làm khách, thỉnh nàng đi theo ta!"

"Meo meo." Tròn trịa suy yếu giãy giụa, phí sức đối với chủ nhân kêu. Không thể!

"Người thả tròn trịa, ta liền đi theo người." Lam Thư Nguyệt nói.

"Không." Trầm Ngũ quả quyết cự tuyệt. "Nơi này là Lam trang, trên tay ta không có con mèo thối này..., chỉ cần người hô to một tiếng, làm cho người tới, ta không trốn thoát được, cho nên người nên ngoan ngoãn, yên lặng đi theo ta, đừng nghĩ đùa bỡn, nếu không ta liền giết con mèo thối này! Tin ta đi, ta tuyệt đối sẽ không nương tay!" Hắn hận chết con mèo thối này rồi!

Nàng dĩ nhiên tin hắn sẽ làm như vậy, chỉ là thấy trên mặt, trên tay hắn đầy vết thương thâm thắm không nở nhìn, cũng biết tròn trịa trận này bị đánh cho thảm thiết, nàng tin tưởng, nếu không phải tròn trịa còn có giá trị lợi dụng, người đàn ông này đã sớm giết nó .

"Ta sẽ theo người, bất quá người phải bảo đảm không làm tổn thương tròn trịa nữa, chờ rồi đi Lam trang, lập tức thả nó, không thể giết nó, nếu không ta hiện tại kêu to, dù sao nếu như chúng ta quay đầu lại đều là chết, có người chôn theo cũng không tồi." Lam Thư Nguyệt cường bách mình trấn định lại, ở trong lòng liều chết nhắc nhở mình phải kiên cường.

Trầm Ngũ cuối cùng miễn cưỡng gật đầu. "Được, ta đáp ứng."

Long Nghiêm tâm cực kỳ không yên, để cho hắn cơ hồ muốn bỏ lại Lam Thư Nhật trở về Lam trang, chỉ có đem Thư Nguyệt thật chặt ôm vào trong ngực, mới có thể làm cho tinh thần lo lắng của hắn ổn định lại.

"Long Nghiêm?" Lam Thư Nhật kêu, nghi ngờ nhìn hấn thất thần. Hấn thế nào? Kêu vài tiếng cũng không trả lời.

"Cái gì?" Hấn hồi thần, ngửa đầu nhìn Lam Thư Nhật đứng trên thang.

"Người làm sao vậy?"

Long Nghiêm lắc đầu. "Không biết, trong lòng ta rất bất an."

"Người ở đây lo lắng cho Thư Nguyệt, có đúng hay không?" Lam thư nói. "Người a, bảo vệ quá mức."

Long Nghiêm mím môi không nói, đây không phải là do bảo vệ quá mức, đây là một loại thật là bất an.

"Ta trở về Lam trang một chuyến." Cuối cùng hấn rốt cục không kiềm chế được, lao ra khỏi tiệm vừa mới tu sửa, phi thân nhảy lên nóc nhà, cấp tốc hướng Lam trang bay vút.

Hả? ! Đó là. Tròn trịa?

Long Nghiêm nhảy xuống nóc nhà, chạy về phía con mèo trên mặt đất không tốn sức kéo được nó. Không phải là tròn trịa, tròn trịa là hung hãn như thế, sẽ không để cho mình bị thương nghiêm trọng như vậy, có lẽ chỉ là một con mèo rất giống tròn trịa thôi.

"Meo ô." Tròn trịa thống khổ rên, nó nhìn thấy Long Nghiêm.

"Tròn trịa!" Long Nghiêm nhẹ nhàng vì nó bắt mạch, trên người nó vết thương chồng chất, vết máu loang lổ, nghiêm trọng nhất chính là bị thương tới nội tạng, cùng gãy xương chân sau.

Hắn nhìn một chút bốn phía, hướng nó muốn đi không phải là Lam trang, nó muốn đi đâu?

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, hắn móc ra dược đan cứu mạng muốn cho tròn trịa ăn, nhưng nó không ăn.

"Tròn trịa ngoan, trước tiên ăn đan dược này đi."

"Meo." Tròn trịa liếm tay của hắn, chính là không liếm đan dược, như muốn nói cho hắn biết cái gì đó.

"Tròn trịa, ngươi không ăn..., sẽ không thấy Thư Nguyệt, nhanh lên ăn nó." Hắn đem đan dược nhét vào trong miệng nó, ép nó nuốt vào.

"Meo meo." Tròn trịa suy yếu kêu.

Xác định nó đem đan dược ăn, hắn vội vàng nhặt hai nhánh cây, trước thay nó cố định chân sau thật tốt, sau đó mới cẩn thận ôm lấy nó, phi thân trở lại Lam trang.

Chương thứ mười:

Tròn trịa trở về rồi, mặc dù yếu ớt, nhưng cuối cùng Long Nghiêm vẫn giữ được tính mạng cùng chân của nó, nhưng là.

Lam Thu Nguyệt lại mất tích!

Sắc mặt Long Nghiêm lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Hoa Quế liên tục phát run, khóc đến nỗi nói không ra tiếng.

"Đem chuyện đã xảy ra nói rõ ràng!" Hắc hét lớn.

"Đại ca, để ta nói!" Trông cậy vào Hoa Quế là không thể nào, Long Ngâm bước tới. "Đại tẩu tự nguyện đưa xiêm áo đến thêu lâu, kết quả bởi vì phụ công đợi không thấy đồ được mang đến, liền tới hỏi thăm, mới biết đại tẩu vẫn không tới thêu lâu, dọc theo đường nhỏ đi tây viện tìm kiếm, phát hiện giỏ trúc đặt ở trên đường nhỏ, cùng với chút máu nhưng chung quanh không thấy thân ảnh đại tẩu."

"Cũng đều là nô tỳ không tốt." Hoa Quế ghen ngào nói. "Nếu như không phải là."

"Không có nếu như, chuyện đã xảy ra rồi!" Long Ngâm cắt đứt lời nàng, tránh cho nàng càng thêm chọc giận đại ca.

"Hừ! Ba người kia đâu? Đệ cũng vẫn duy trì giám sát bọn họ?"

"Trước mắt bọn họ vẫn ở khách sạn, không có tin tức mới truyền về. . . ."

"Báo!" Tiếng người đến, thám tử phụ trách giám thị ba người Lý Ứng Vi người bọn họ chạy vào đại sảnh.

"Nói mau, có tin tức gì?"

"Có cỗ xe ngựa từ kinh thành dừng ở khách sạn, người tới là Lận Khúc Vô."

"Lận Khúc Vô tới Ma thành!" Long Ngâm kinh ngạc. Hắn tới Ma thành làm cái gì? Chẳng lẽ muốn tự mình xem kết quả của « phản đồ »?

"Đúng vậy, sau khi vào khách sạn, không bao lâu, Trầm Ngũ cùng Hứa Vĩ liền điều khiển một xe ngựa khác hướng cửa thành rời đi, thuộc hạ suy đoán chúng định ra khỏi thành."

"Ra khỏi thành?" Long Nghiêm cau mày trầm tư. "Chỉ có hai người bọn họ?"

"Đúng vậy, chỉ có điều trong xe ngựa dường như chở cái gì, bọn họ đem xe ngựa che rất kín."

"Là Thư Nguyệt!" Long Nghiêm tiếp theo một cái chớp mắt liền phi thân rời đi Lam trang.

"Đệ cũng cùng đi." Long Ngâm cũng thi triển khinh công, đi theo phía sau hắn. "Đại ca, huynh tốt nhất tỉnh táo một chút, đệ lo lắng đây là cái bẫy." Hắn phỉ sức đuổi theo Long Nghiêm.

"Bất kể là bẫy hay không, ta cũng sẽ đi."

"Đệ biết, nhưng là đại ca cũng phải vì đại tẩu, nếu như đại ca trúng bầy địch nhân, như vậy ai cứu đại tẩu?"

Không còn kịp rồi, xa xa, bọn họ đã thấy chiếc xe ngựa kia.

Tung người nhảy lên, Long Nghiêm nhảy trên xe ngựa, sau khi Trầm Ngũ cùng Hứa Vĩ từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, cả người đã bị đánh bay cách xa xe ngựa, nặng nề rơi trên mặt đất.

Long Nghiêm không có ý định đi để ý tới bọn họ, siết缰 xe ngựa, đưa tay muốn đánh mở cửa đóng chặt.

"Chờ một chút, đại ca, cẩn thận một chút, có thể có bầy."

Long Nghiêm vươn tay ra, không chút do dự mở cửa xe.

"Nguyệt!" Hắn nhìn thấy thân ảnh nằm trong xe ngựa, lập tức vọt vào, đem người đỡ lên. "Nguyệt, tỉnh." Hắn vỗ nhẹ gương mặt của nàng, không có phản ứng.

Cau mày lấy tay bắt mạch, mạch tượng cho thấy nàng trừ giật mình ra thì không có những tổn thương khác.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy Lam Thư Nguyệt nhảy xuống xe ngựa, chạy trở về Lam trang.

Long Ngâm cau mày, nhìn xe ngựa cùng với hai người chết ngất ở cách đó không xa.

Thật là quá kỳ quái, bọn họ phí tâm tư bắt Lam Thư Nguyệt đi, rồi lại khinh suất như vậy để cho mình đem người cứu đi, làm cho hấn không nhận được hoài nghi bọn họ rốt cuộc đang diễn trò gì?

Hơn nữa. Vừa lúc sau khi Lận Khúc Vô đến Ma thành.

Lận Khúc Vô là người âm hiểm nguy quân tử, coi trọng danh tiếng hơn sinh mạng, lần này hấn rốt cuộc muốn làm cái gì?

Hấn có thể đem Trầm Ngũ cùng Hứa Vĩ cứu tỉnh, tra hỏi hai người bọn họ, nhưng hấn không nghĩ rằng bọn họ biết nhiều chuyện hơn so với hấn, cho nên cũng không cần làm điều thừa.

Chuyện khẳng định có ẩn tình, hấn vạn phần xác định.

Nhưng là. Không có.

Hai tháng đã qua, sau khi thương thế của Trầm Ngũ cùng Hứa Vĩ khỏi hấn, hộ tổng Lận Khúc Vô về kinh thành, Lý Ứng Vi chẳng biết đi đâu. Mọi việc hết thấy bình thường, gió êm sóng lặng, thiên hạ thái bình!

Không, chưa tính là thiên hạ thái bình, ít nhất trong Lam trang đã có một người náo loạn rồi, từ ngày Long Nghiêm tuyên bố Lam Thư Nguyệt mang thai đã bắt đầu rồi.

"Tiểu tử thú! ngươi lại dám để cho Thư Nguyệt mang thai, ta trước hết giết ngươi. . . ." Ngày thứ tư, Lam lão gia sáng sớm nhìn thấy Long Nghiêm thì liền hướng về phía hấn gầm thét những lời giống vậy.

"Meo meo." Tròn trịa đã khôi phục thân thể, nó vẫn yêu thích nằm trên bờ vai rộng của Long Nghiêm, hướng về phía Lam lão gia nhe răng trợn mắt, cái kính gầm thét.

"Tròn trịa thôi, người dám chống đối ta, sẽ không sợ ta đem người."

"Cha!" Lam Thu Nguyệt từ sau lưng Long Nghiêm nhô đầu ra, trong nháy mắt để cho thanh âm Lam lão gia im bật, thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc.

Khụ!" Nguyệt nhi, con. Không sao chứ? Có khỏe không? Có nơi nào không thoải mái?" Lam lão gia đối với nữ nhi hỏi han ân cần, thuận tiện tặng một cái liếc mắt cho con rể cùng tròn trịa.

"Cha, con nói rồi rất nhiều lần rồi, là con tự mình nghĩ muốn có một hài tử, cho nên năn nỉ Long Nghiêm đáp ứng, nếu như cha đối với Long Nghiêm tức giận, con cùng chàng dứt khoát đến Long gia bảo." Nàng tựa vào trong ngực Long Nghiêm, cảnh cáo nhìn phụ thân.

"Không cho phép!" Lam lão gia hoảng sợ rống to, bắt đắc dĩ đầu hàng, "Được được, cha không tìm hấn trút giận, con không thể đến Long gia bảo, có biết hay không?"

"Chỉ cần cha tuân thủ cam kết, nữ nhi dĩ nhiên sẽ không đến Long gia bảo." Nàng ôn nhu cười, mặc dù chỉ là thời kỳ đầu mang thai, nhưng đã dạt dào tình mẫu tử rồi.

Lam lão gia thở dài, "Nguyệt nhi, con thật không sao đúng không?" Ông thật sự lo lắng a, kể từ khi biết được nữ nhi mang thai, mấy ngày nay ban đêm ông luôn mơ thấy ái thiê sinh xong huynh muội này sau đó kiệt sức mà ra đi.

"Phu quân, chàng nói cho cha, ta không sao." Nàng hướng về phía Long Nghiêm mỉm cười.

". Thụ Nguyệt không sao, có con phụng bồi, không có việc gì." Long Nghiêm yên lặng một lát, mới chậm rãi nói.

"Đều là người làm hại còn dám nói, nếu không phải là người." Lam lão gia không nhịn được lại muốn bắt đầu oán trách.

"Cha." Lam Thụ Nguyệt liếc ông, ý vị cảnh cáo mười phần.

"Quên đi ! Ta đi tìm Hoa Quế học điêu khắc." Ông hừ hừ, xoay người rời đi.

Long Nghiêm dắt nàng trở lại trong phòng.

Tròn trịa vừa vào phòng, liền lập tức nhảy xuống vai Long Nghiêm, chạy đến gian phòng nhỏ phía sau, nơi đó hiện tại thành chỗ ở riêng của nó.

"Mệt mỏi sao?" Đem nàng nâng lên giường, hắn thay nàng kéo chăn.

"Không mệt." Lam Thụ Nguyệt lắc đầu, ngồi dựa trên giường, đối với hắn bày ra nụ cười vui vẻ. "Phu quân, chàng thích nam hài hay là nữ hài tử? Không thể nói là không quan trọng đó!" Nàng tức thì nói, vừa đúng cắt đứt ba chữ chưa kịp ra khỏi miệng hắn.

"Nữ nhi, một nữ nhi giống nàng, dáng ngoài giống như nàng, cá tính giống như nàng, bởi như vậy nữ nhi nhất định sẽ được mọi người nâng niu che chở trong lòng bàn tay."

Lam Thu Nguyệt lắc đầu một cái. "Nhưng ta thích nam hài, một nam hài giống phu quân, dáng ngoài giống như chàng, cá tính giống như chàng, thường ngày chàng dạy võ công cho con, ta ở một bên bảo vệ phụ tử hai người, lúc chàng dạy con thối tiêu, ta sẽ ngâm xướng một khúc Thượng tã, về sau, nếu như con có muối muối, ta tin tưởng con nhất bảo vệ muối muối thật tốt." Có chút dừng lại, đáy mắt nàng nhiễm một tầng sương. "Phu quân, chàng nói có được hay không?"

"Ừ, nam hài cũng tốt, nam hài tương đối kiên cường, chúng ta làm cha mẹ cũng không cần quá quan tâm." Long Nghiêm thuận theo nói. Khẽ vuốt gương mặt có vẻ tái nhợt của nàng, ở môi nàng ấn xuống một nụ hôn triền miên.

"Um." Nàng thở nhẹ, xụi lơ trong ngực hắn.

"Ngủ đi, chờ tỉnh ngủ còn phải uống thuốc."

"Ừ." Nhắm mắt lại, mặc cho hắn đỡ nàng nằm xuống, nàng rất nhanh liền chìm vào trong giấc mộng.

Long Nghiêm ngắm nhìn nàng thật lâu thật lâu, mới đứng dậy rời đi, nhìn thấy Hoa Quế đứng ở một bên, thấp giọng phân phó nói: "Nếu như sau khi tiểu thư tỉnh ta còn chưa trở về phòng, nhớ để cho tiểu thư uống thuốc dùng bữa, còn có, tốt nhất một tác cũng không rời tiểu thư, biết không?"

"Dạ, Hoa Quế biết."

Long Nghiêm gật đầu, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Ngoài cửa phòng, Long Ngâm chờ ở nơi đó.

"Đại ca." Long Ngâm ngăn cản hấn.

"Có chuyện?" Hấn lãnh đạm hỏi.

"Đại ca, thái tử chỉ còn lại thời gian là bốn tháng."

"Ta sẽ không đi kinh thành." Long Nghiêm cự tuyệt, lướt qua hấn, thẳng đi tới được phòng vừa mới xây xong mười ngày trước, bắt đầu bốc thuốc chế thuốc.

"Đại ca, thái tử là một thái tử tốt, nếu khiến Nhị hoàng tử quý kế được như ý, hậu quả thật không chịu nổi !" Long Ngâm chưa từ bỏ ý định, liều chết khuyên.

"Không nên nói nữa, ta sẽ không rời đi." Hấn quả quyết cự tuyệt.

"Đại ca!" Long Ngâm bịch một tiếng quỳ xuống, "Đại ca nếu không đáp ứng, Nhị đệ quỳ ở chỗ này không đứng dậy."

Long Nghiêm làm như không thấy, tiếp tục công việc của hấn, thỉnh thoảng vùi đầu viết nhanh, thỉnh thoảng cau mày suy nghĩ, sẽ tiếp tục bốc thuốc chế thuốc, thời gian cứ như vậy qua mấy canh giờ, sắc trời dần dần tối.

Đã thấy sắc trời tối, hấn thờ dài, vươn tay lên rồi lại ngồi trong chốc lát, mới đứng dậy rời đi được phòng, không liếc mắt nhìn Long Ngâm đang quỳ gối một chỗ.

Đêm khuya, sau khi Lam Thư Nguyệt ngủ say, hấn xách theo đèn lồng lại tới được phòng, dưới ánh nến vàng, nhìn thấy Long Ngâm vẫn quỳ bên ngoài được phòng.

"Đứng lên đi, đệ quỳ nữa cũng vô ích." Hấn than nhẹ.

Long Ngâm không nói, kiên trì quỳ.

"Hừ, coi như ta đến kinh thành cũng vô ích."

"Đại ca không đi thử một chút, làm sao chắc chắn là không được!" Long Ngâm không đồng ý.

Đáy mắt Long Nghiêm nhất thời bi thương, nhìn hấn, thấp giọng than thở.

"Bởi vì ta đã chặn qua người trúng độc của Lận Khúc Vô."

"Cái gì? Người nào?" Long Ngâm kinh ngạc, ngay sau đó bừng tỉnh hiểu ra. "Là đại tẩu?!"

Long Nghiêm gật đầu.

Hấn đứng lên, "Đệ liền biết chuyện có cái gì không đúng, nhưng không nghĩ tới Lận Khúc Vô lại sẽ hạ độc thủ đối với đại tẩu?!"

"Hấn muốn chứng minh hấn lợi hại hơn ta, chứng minh ta chặn không ra độc, chứng minh ta không giải được độc, chứng minh hấn mới xứng đáng là ▪ đệ nhất ▪ !" Long Nghiêm cắn răng.

"Nhưng là huynh chần ra." Độc này vào cơ thể người sẽ không lập tức bị mất mạng, có thời gian gần mười tháng, có thể để cho người trúng độc suy yếu, chết vô cùng tự nhiên, ngay cả chần không ra nguyên nhân.

"Ta chần ra, nhưng làm không ra giải dược cũng vẫn là uổng công, dược liệu giải dược tổng cộng có hai mươi loại, chỉ là phân biệt mỗi một loại dùng bao nhiêu liều lượng đã rất khó khăn, huống chi trong quá trình sắc thuốc, chỉ cần sai lầm thứ tự một chút, cũng không thể dùng."

"Phức tạp như vậy!" Ngay thứ tự sắc dược liệu đều phải suy nghĩ, vậy muốn thử nghiệm tới khi nào?

"Đại tẩu nàng. Biết chuyện mình trúng độc sao?"

"Lận Khúc Vô khi bắt đầu liền nói cho nàng biết rồi, mà nàng lại vẫn có ý định gạt ta, nếu không phải là ta chần ra, ngay cả nàng chết thế nào ta cũng không biết!"

"Đã như vậy, tại sao còn phải mang thai?"

"Bởi vì Thư Nguyệt muốn dùng thời gian còn lại sinh cho ta hài tử, nàng nghĩ rằng sau khi có hài tử, cho dù mất đi nàng, ta cũng đều vì hài tử sống thật tốt, nhưng là nàng sai lầm rồi, nếu như ta không cách nào hoá giải độc cho nàng, hài tử sinh hạ sẽ nhất định là cô nhi!"

Cho nên hẳn nói thích nữ nhi, có hình dáng cùng tính cách như nàng, vậy sẽ để cho mọi người thương nữ nhi, yêu nữ nhi, bọn họ có thể an tâm rồi đi. Nếu là nam hài cũng tốt, hẳn sẽ có ông ngoại cùng cậu thương yêu, hơn nữa bé trai tương đối kiên cường, bọn họ làm cha mẹ có thể an tâm." Cho nên, hừ, ta không đi kinh thành, bởi vì đi cũng không có tác dụng, không bằng để cho ta ở chỗ này thí nghiệm, nếu ông trời thương ta, thương nàng, để cho ta điều chế chính xác phương thuốc, như vậy đệ cũng có thể đưa đến kinh thành đi cứu mạng Thái tử."

"Đại ca, dứt khoát đem Lận Khúc Vô bắt tới, buộc hắn giao ra giải dược!"

Long Nghiêm lắc đầu, "Lận Khúc Vô chỉ có một viên giải dược, hắn đã sớm tự mình dùng."

"Vậy chúng ta buộc hắn giao ra cách điều chế."

"Vô dụng, hừ, làm những chuyện uống công vô ích, ta tình nguyện tự mình điều chế."

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Long Ngâm tình thần suy sụp. "Những người khác biết không?"

"Thư Nhật cùng Long Hoa cũng biết."

"Đệ giúp đại ca, nói cho đệ biết, đệ phải làm gì?"

Lại qua một tháng, chuyện giải dược vẫn không có tiến triển.

Lam Thư Nguyệt thường xuyên một người lẳng lặng ngồi ở dưới tàng cây, khẽ vuốt ve bụng, đáy mắt có chút lo âu.

Nàng cũng không lo lắng cho mình có chết hay không, nàng lo lắng có đủ thời gian để cho nàng sinh hạ hài tử không, nàng mong mỗi đứa bé này có thể ngăn cản ý định cùng nàng xuống Hoàng Tuyền của Long Nghiêm.

Mỗi sinh mạng đều là trân quý, không có người nào nên vì ai mà chết, nếu tính mạng của nàng nhất định hết, nàng yên lòng tiếp nhận, nhưng hấn không được!

"Tiểu thư, nên dùng đồ ăn." Hoa Quế đi tới dưới tàng cây, nhẹ nhàng chạm vào Lam Thư Nguyệt đang xuất thần, ưu tâm lo lắng nhìn hai hàng lệ trên má tiểu thư. Tiểu thư thế nào? Vì sao thương tâm? Bởi vì cô gia lạnh nhạt sao?

Lam Thư Nguyệt nháy mắt mấy cái, chậm rãi phục hồi tinh thần lại, nhìn thấy vẻ mặt Hoa Quế lo lắng, nàng bày ra nụ cười, cũng không được lâu đột nhiên lại rơi xuống hai giọt lệ.

"Tiểu thư."

"Ta không sao, là bởi vì mang thai, cho nên mới động một chút là chảy nước mắt, tâm tình có thể không cách nào khống chế, đây là bình thường, em không cần lo lắng." Nàng lau nước mắt.

"Tiểu thư, nàng không cần gặt nô tỳ, nô tỳ cũng biết."

"Em biết? !"

"Cô gia gần đây dường như rất ít trở về phòng, có đúng hay không?"

Lam Thư Nguyệt gật đầu, bởi vì hấn không ngủ không nghỉ muốn cứu nàng a!

"Tiểu thư, tại sao nàng không tố cáo với lão gia hoặc thiếu gia chứ? Cô gia như vậy thật là quá đáng, nô tỳ nhìn không được, nô tỳ nhất định phải." Lời nói căm phẫn của Hoa Quế đột nhiên bị cắt đứt, khiếp sợ nhìn chằm chằm người phía trước cách đó không xa, tiếp theo một cái chớp mắt, nàng kịp thời phản ứng, ôm lấy Lam Thu Nguyệt bỏ chạy.

"Hoa Quế?" Lam Thu Nguyệt bị giật mình.

"Có ai không! Người đâu mau tới a!" Hoa Quế không giải thích, liều chết hô to, triển khai toàn bộ công lực dưới chân, ôm Thu Nguyệt chạy trời chết.

"Chạy nữa, ta đại khai sát giới." Thanh âm lãnh khốc vang lên đồng thời Lý Ứng Vi đã phi thân đến phía trước Hoa Quế, chặn lại đường đi của các nàng.

Lam Thu Nguyệt giờ mới biết hành động của Hoa Quế là vì cái gì .

"Người muốn làm cái gì?" Hoa Quế chất vấn.

"Người. Người đừng làm loạn đó, tiếng kêu của ta rất nhanh sẽ làm mọi người tới, người thức thời liền chạy ngay đi!" Hoa Quế để nàng xuống, hộ ở phía sau.

"Là thế này phải không?" Lý Ứng Vi cười lạnh, nói như vậy, đúng ý hần.

"Đương nhiên là như vậy!" Hoa Quế hừ nói.

"Lý Ứng Vi , người rốt cuộc muốn làm gì?"

"Hừ, đừng nóng vội, chờ người tới nói sau, ta tự nhiên sẽ nói ra mục đích của ta."
Lý Ứng Vi lạnh lùng nói.

Quả nhiên, chỉ lập tức, Long Nghiêm liền phi thân chạy tới, đáy mắt bao hàm lạnh lẽo nhìn chằm chằm Lý Ứng Vi.

"Đừng vội nổi giận, Tiêu đoạn hồn, ta hôm nay tới nơi này là muốn làm một giao dịch."

Tiêu đoạn hồn? Chân mày Long Nghiêm nhăn lại, "Giao dịch gì?"

"Ta đưa cho ngươi cách điều chế giải dược, mà ngươi, cùng ta chiến một cuộc!"
Hắn là đệ nhất thiên hạ, tuyệt đối không cho phép có người gọi là "Tiêu đoạn hồn" đủ để cùng hắn đối kháng!

"Được, ta đáp ứng!"

"Không!" Lam Thư Nguyệt kêu lên, muốn ngăn cản, đáng tiếc đã tới không kịp.

Lý Ứng Vi bỏ lại cách điều chế sau đó liền phi thân rời đi, chỉ để lại một câu nói,
"Mười ngày sau, trên Cô Phong nhai."

"Phụng bồi!" Bất được cách điều chế, Long Nghiêm khó nén kích động, chạy vội tới trước mặt Lam Thư Nguyệt. "Thư Nguyệt, ta."

"Nếu như chàng đi ứng chiến, ta tuyệt đối sẽ không ăn giải dược!" Nàng cắt đứt lời của hắn, người kia là cao thủ đệ nhất trong giới sát thủ, nàng không cách nào trơ mắt nhìn hắn vì nàng chịu chết!

Long Nghiêm cau mày. "Thư Nguyệt, giống như Lận Khúc Vô chấp nhất với danh tiếng thần y đệ nhất, Lý Ứng Vi cũng là vì tranh ▪ đệ nhất ▪ . Mà ta, là vì mình, cho nên trận chiến này là không thể tránh khỏi ."

Nàng liều chết lắc đầu. "Chàng căn bản là vì ta, nếu không phải là ta, chàng như thế nào."

Ngón trở nhẹ chặn môi của nàng, "Ta thật sự là vì ta, vì để cho mình có thể cùng thê tử sống đến đầu bạc, vì để cho mình có thể cả đời dắt tay của nàng, vì mình có thể cùng nàng cùng hưởng niềm vui thú của người già, vì mình có thể lúc nào cũng nhìn thấy nụ cười ôn nhu của nàng, vì mình có được. Hạnh phúc. Thư Nguyệt, ta tất cả đều là vì chính ta."

Lam Thư Nguyệt ghen ngào, châu lệ chậm rãi rơi xuống.

"Nhu vậy, phu quân, chàng có thể đáp ứng ta một chuyện sao?"

Hắn ôn nhu cười một tiếng. "Nàng biết ta sẽ đáp ứng nàng bất cứ chuyện gì."

"Vì ta, nhất định phải còn sống trở về."

Hắn ôn nhu hôn nàng, "Ta đáp ứng nàng."

Hồi cuối:

"Đều là người, đều là người, nếu như ngộ nhớ Nguyệt nhi có chuyện gì, ta nhất định phải đem người chôn theo!" Ngoài phòng sinh, Lam lão gia vẫn còn làm ồn. Mọi người đã sớm quen, đem những lời đó vào tai này ra tai kia, thối qua không dấu vết.

"Nhạc phụ, người yên tâm, ngộ nhớ nếu có gì, tự con sẽ chôn theo. Hiện tại có thể để cho con đi vào đỡ đờ giúp Thụ Nguyệt không?" Long Nghiêm không nhanh không chậm nói.

Lam lão gia bĩu bĩu môi, không tự nguyện buông hân ra, để cho hân vào phòng đỡ đờ.

"Ca ca, tại sao kể từ khi mẹ mang thai, ông ngoại vẫn mắng phụ thân?" Thân ảnh nhỏ nhỏ dặt tay ca ca, nghi ngờ ngửa đầu hỏi ca ca không biết phải nói sao.

"Bởi vì ông ngoại rất nhàm chán." Một đạo âm thanh ôn nhu nhàn nhạt đáp trả.

"Lam Tinh, chớ dạy hư đệ đệ con!" Lam lão gia hé ra nét mặt già nua, trùng hướng Lam Tinh năm nay mười tuổi, gương mặt đó cùng nữ nhi bảo bối của hân dường như giống nhau như đúc đều làm cho ông muốn ôm vào trong ngực thương yêu. Hơn nữa họ Lam của ông đâu rồi, xinh đẹp lại thông minh, nhưng là. Nhưng là Lam Tinh kia tính tình lại giống như Long Nghiêm, mỗi lần hân còn chưa ôm đến, sẽ tạt cho ông một thùng nước lạnh quay đầu đi ra, lạnh a! Thật là làm cho ông vừa yêu vừa hận a!

"Phải" Lam Tinh rất thuận theo trả lời, cúi đầu ngấm nhìn đệ đệ."Long Dịch, cái vấn đề này chính đệ đi hỏi ông ngoại."

Long Dịch quả nhiên nghe lời chạy đến trước mặt Lam lão gia, làm nũng dặt tay của ông lắc lắc.

"Ông ngoại, ông ngoại, người tại sao vẫn mắng cha? Cậu nói, trước kia lúc mẹ sinh Dịch nhi, người cũng vẫn mắng, có phải người ghét Dịch nhi hay không?"

Nhìn cái khuôn mặt nhỏ nhắn kia cực giống Long Nghiêm, nhưng thần thái vẻ mặt, cá tính cử chỉ lại cực kỳ giống nữ nhi, đồng dạng là để cho hắn vừa yêu vừa hận.

"Ông ngoại không có ghét Dịch nhi, ông ngoại rất thích Dịch nhi a." Ông giang cánh tay ôm lấy bé con.

"Dịch nhi cũng thích ông ngoại đó, ông ngoại không mắng cha có được hay không?" Long Dịch nghiêng đầu, vẻ mặt đáng yêu chớp chớp đôi mắt ngập nước.

Lam lão gia ngơ ngẩn, nhìn vẻ mặt Dịch nhi đáng yêu như thế, ông không nhịn được đem ôm vào, ngay sau đó khi khi một tiếng cười ha ha.

"Ông ngoại?"

"Được, nếu như lần này mẹ Dịch nhi sinh một một nữ nhi hoàn toàn giống như nàng, ông ngoại không mắng cha Dịch nhi nữa."

"Dịch nhi cũng thích muội muội." Long Dịch ha ha cười.

"Không nên ôm hy vọng quá lớn." Lam Tinh lạnh nhạt nói. "Có lẽ là một đệ đệ hoàn toàn giống cha."

"Lam, Tinh!" Lam lão gia cắn răng nghiêng lợi, muốn thông mạ một bữa, nhưng một khuôn mặt giống như nữ nhi bảo bối, lại không thể mắng. A -- hận a!

"Oa oa --" Tiếng trẻ con khóc rớt cục truyền đến.

"Ai nha, sinh sinh." Lam lão gia cao hứng hoan hô.

Bà mụ đem đứa nhỏ rửa sạch, ôm ra giao cho Lam gia lão gia. Nàng a, thích nhất tới Lam gia đỡ đẻ bởi vì thoải mái nhất, chỉ cần phụ trách một chút chuyện vặt là được, vì công việc đỡ đẻ đều là cô gia Lam gia xử lý.

"Chúc mừng Lam lão gia, là bé trai." Bà mụ chúc.

Lam lão gia nhìn chăm chăm đứa trẻ trong tay bà mụ giao cho, mặc dù mới ra sinh, tuy nhiên nó đã là mười phần giống Long Nghiêm, ông chỉ có thể ngây ngốc, không cách nào nhúc nhích.

"A, là đệ đệ, đệ đệ cùng con rất giống nhau, ha ha, con thích nó, ông ngoại, con thích đệ đệ." Long Dịch lập tức liền phản bội.

"Xuy!" Lam Tinh chê cười một tiếng. "Vận khí của ông ngoại thật không tốt đó!" \

Lam lão gia phục hồi tinh thần, "Lam Tinh, con câm miệng!"

"Dạ, ông ngoại."

Lam lão gia lại nhìn chăm chăm tiểu tử trong ngực, lòng chua xót

Đáng giận a! Long Nghiêm tiểu tử ngu ngốc kia, ta mắng!

"Ông ngoại, tính tình của mẹ rất ôn nhu, không sai chứ?" Lam Tinh đột nhiên nói.

"Đó là đương nhiên."

"Rất biết thay người khác suy nghĩ, có đúng hay không?"

"Đây là dĩ nhiên, còn phải hỏi sao?"

"Nếu như có một người, mỗi lần mẹ đi đến nhà hắn, người kia vẫn chửi mắng, ông ngoại nói xem, mẹ có đi đến nhà hắn nữa không?"

"Dĩ nhiên sẽ không, chỉ có điều. Rốt cuộc là người nào lá gan lớn như vậy, lại dám mắng nữ nhi bảo bối của ta, hừ, nói, là ai?"

"Ông ngoại, con chỉ so sánh." Lam Tinh lãnh đạm trấn an Lam lão gia tức giận. "Con chỉ là muốn nói cho ông ngoại biết, nếu như người muốn có một muội muội hoàn toàn giống như mẹ, lần sau lúc mẹ mang thai, ông ngoại tốt nhất đừng mắng cha nữa, bằng không như vậy muội muội không dám tới, ông ngoại chỉ biết tiếp tục ẵm được một tôn tử không sợ mắng."

Lam lão gia mở to mắt. "Lần sau? ! Không cho phép có lần sau!"

"Thì ra là ông ngoại có ba tôn tử chúng con liền hài lòng, phải không?" Lam Tinh cười đến đùa cợt.

Lam lão gia cứng họng, mặc dù không nói chuyện, nhưng trong lòng đã âm thầm quyết định --

Lần sau lúc nữ nhi mang thai, ông. tạm thời không mắ'ng nữa .

▪ Hết trọn bộ ▪